

Bind 1 - Omvendelsen

Din besøkelsestid

For sidste gang var Jesus på vej til Jerusalem. Fra Oliebjerget så han ud over byen og græd, mens han udtalte den retfærdige dom, Gud havde fældet over den skønne by. Ikke for sine mange synders skyld havde Jerusalem draget dommet over sig. Ikke fordi den havde udgydt så meget uskyldigt blod, men "fordi du ikke agtede på din besøgelsestid," siger Jesus. i Luk 19:44.

For synd og skyld var der soning at få. Havde blot Jerusalems indbyggere udmyget sig under Guds vældige hånd og modtaget Jesus som deres Messias, kunne alt være blevet godt. Det var deres foragt for nåden, der blev deres ulykke. Det er det første vi skal mærke os. Det andet er af endnu større vigtighed. Jerusalem havde oplevet en tid, der havde fået afgørende betydning for byens skæbne. Den havde mødt Guds kald til omvendelse, men forspildt den belejlige tid. Således er der også tider i et menneskes liv, hvor Gud kalder på en særlig måde, og andre tider, hvor han ikke gør det. Ingen af os er i stand til at omvende sig når

som helst, lige så lidt, som Jerusalem var det. Jesus siger jo: "Ingen kan komme til mig, uden at Faderen, som sendte mig, drager ham" **Johs. 6:44**. Hører denne Faderen dragelse op, er nådetiden forbi. Derfor lød det også til Jerusalem : "Vidste blot også du på denne dag, hvaad tjener til din fred! ".

Åndelig døde er vi alle af naturen. Lige siden syndefaldets dag har hvert eneste menneske været gennemtrængt af dødens nedbrydende kræfter. Og hvis ikke Guds levende Ånd ingen skaber liv af døde, bliver den evige død vor lod. Lige så lidt, som (s14) en der er legemlig død, kan gøre sig selv levende igen, kan en, der er åndelig død, vækkes til live uden ved Guds Ånd. Man måtte snarere vente sollys uden sol end åndeligt liv uden Guds Ånd.

Derfor er det, at ingen kan omvende sig når som helst og ingen komme til Jesus, uden at Faderen ved sin Ånd drager ham. Og derfor er det , at de tider, hvor Gud besøger os, har en så skæbnesvanger betydning. Det er vor evige frelse eller evige fortabelse, det gælder. Der kan være lange tider, hvor du ikke bevidst er søgt af Gud, og hvor

derfor hverken Gud eller noget fornuftigt menneske venter at du skal omvende dig. Omvendelsen må ske, når Gud møder dig med sit kald - ellers sker den aldrig. Forlader Guds ånd dig igen, efterlader den dig forblindet, forhærdet og død. Gud er kærlighed, han vil ingen synders død, han søger dig ved sin ånd og drager dig til Jesus, men Gud er også retfærdig, han lader sig ikke spotte, og han kan også tage sin ånd fra dig. Da indbydelsen udgik til den store nadver, og de, der var indbudt, ikke ville komme, blev husbonden vred og sagde: "Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid" **Luk 14:24** . De var indbudt , men ringeagtede indbydelsen, og da faldt dommen. Det stemmer overens med det, Jesus her siger : "- fordi du ikke agtede på din besøgelsestid" Undertiden besøger Gud et helt folk eller en hel by. Det havde Jerusalem og jødefolket oplevet - i tidligere tidergennem profeternes forkyldelse og nu sidst ved Jesu Kristi komme. Det samme finder sted også i vore dage. Når det åndelige liv i et land, en by eller en menighed er stivnet i former, når gudstjenester og ceremonier ligesom i Jerusalem er blevet tomme og indholdsløse, og dødens ro har

sænket sig over menneskers sind, kan pludselig en vækkelse bryde løs. Der fremstår mænd, udsendt af Gud, og ligesom fordem i ørkenen lyder det : (s15) "Omvend jer, thi himmeriget er kommet nær". Da har et sådant sted sin besøgstid, og da begynder Guds ånd sin gerning i de enkeltes hjerter. Ville blot alle forstå hvor vigtigt det er at benytte tiden, mens Herren er nær, på rette måde. Men også i tider, hvor der ikke finder omfattende vækkelser sted, er Guds Ånd virksom. Gennem Guds ord taler han til den enkelte og maner til omvendelse. I et kristent land findes der vel næppe et menneske, som ikke på et eller andet tidspunkt i sit liv har mærket Guds Ånds banken på hjertes dør - oftes i de unge år, hvor man endnu ikke er kommet længere bort fra faderhuset, end at en kaldende røst derfra kan hørres. Men også senere søger den gode hyrde de vildfarne får på deres vilde veje. Har ikke også du oplevet dette? Har ikke en kærlig vennehånd stundom banket på din hjertedør og en hellig stemme fra oven formanet dig til omvendelse og advaret dig med den evige død? Når du var alene måske, eller når du hørte Herrens ord eller knælede ved hans nadverbord. Hørte du ikke da i dit indre den

kaldende stemme, der talte om synd og om nåde? Ofte er det streng alvorstale, Ånden fører. "Kom lad os gå i rette ,med hinanden" , siger Herren Es 1:18. Da Døberen ville berede vej for den kommende Messias, satte han øksen til roden af træet og sagde "Bær da frugt, som er omvendelsen værdig" - thi "hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden"

I sin samtale med den skriftkloge forpligter Jesus ham over for lovens bud, og til Nikodemus siger han : "Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny". Da Paulus talte til Feliks om "Retfærdighed og afholdenhed og den kommende dom" , blev Feliks forfærdet, og da Peter anklagede jøderne for at have korsfæstet Herlighedens Herre, stak det dem i hjertet.

Til andre tider lyder indbydelsen kaldende og lokkende : (s16) "Kom hid til mig, alle i som er trætte og tyngede af byrder - så skal I finde hvile for jeres sjæle" - Og Ånden og bruden siger : "Kom!" Og den, som tørster, skal komme, den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt" Matt 11:28-29 + Åb 22:17.

Guds Ånd indretter sin tale efter sine tilhøreres behov. Til de stolte og selvsikre taler han strengeord for at vække dem til besindelse, men "fattige i ånden" og grove syndere, som ængtes under lovens og samvittighedens dom, tilbyder han nåde - en nåde så rig, som de aldrig havde vovet at drømme om - og smelter på den måde deres hjerter. Ofte benytter Guds Ånd sig også af andre midler for at kalde mennesker til omvendelse. Under (gennem) ulykke, sorg eller sygdom når han undertiden sit mål. Hungersnøden i det fremmede land fik vakt den fortabte søn til besindelse, så ham igen vendte sine skridt mod faderhuset. Snart lader Gud et hastigt dødsfald tale sit alvorlige sprog, snart sender han en ven på din vej, som med kærlig omsorg taler til dig om din sjæls frelse, og snart sender han en vækkelse på din egn, der stiller dig Guds rige og den nye fødsel for øje som en virkelighed. Sådan går Guds Ånd omkring i denne verdens mørke og banker på menneskers hjerter. Han færdes i hjem og i kirke, ved nadverbord og ved sygeseng. Han følger dig på veje og stier, hvor du er alene, og hvisker til din sjæl : "Hvor er du? - Hvor går du hen? - Er du blevet forligt med din Gud? - Er du

rede til at dø? " Du kender dem sikkert, disse alvorlige tanker, som i stille stunder går gennem din sjæl : Du har syndet mod din Gud, og der måske en forandring med dig, om du skal komme ind i Guds rige. Men tiden haster af sted, år lægges til år og månede til månede, uge efter uge går til ende, og du er stadig den samme. Altid er der noget, der forhindrer og adspredter dig.

Hvordan skal det gå dig til sidst? - Hvor skal du havne? (s17) - Ved Kongens højre side, når han kommer i sin herlighed, eller blandt de fortabte ved hans venstre? - Det er Guds Ånds røst, der maner til omvendelse.

Eller du får et overvældende indtryk af Guds uudsigelige kærlighed i Kristus og den store lykke, det er at være forligt med ham, når hans kærlige opfordring lyder til dig : " Giv mig dit hjerte min søn! Se, jeg står for døren og banker! Kom tilbage, og jeg vil tilgive dig alt! " " Jeg har ikke glemt dig, min kærlighed har ikke forandret sig, og det er fredstanker jeg tænker om dig. Din ulykke er min sorg og din frelse min glæde".

Hvorfor flygter du da fra denne din ven, som har købt dig med sit blod, og hvis sår er ham en

stadig påmindelse om hvad du har kostet ham. Har der aldrig lydt som et ekko fra dit indre : " Tænk, himmelens og jordens Gud har endnu et faderhjerter for mig, han elsker mig, han har genløst mig, og hvis blot jeg vil vende mig til ham, vil han forlade mig al min synd , gøre mig til sit barn, give mig arveret og skænke mig livets krone. Ja, jeg vil stå op og gå til min fader, bekende mine synder og bede ham forbarme sig over mig" .

Det er om denne Guds Ånds banken på hjertet, Jesus taler, når han siger : " Se, jeg står for døren og banker, om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig" **Åb 3:20.**

Det kan blive skæbnesvangert for den, der ikke forstår at det er Guds Ånd, der besøger ham. Hvor let kan han ikke komme til at foragte, bedrøve og fordrive Ånden. Een ting må du derfor gøre dig klart: De røster og tanker, som maner til omvendelse, må være af en anden ånd end de, der modarbejder den. Den modvilje mod alt helligt, som du føler i dit indre, stammer fra din egen

natur. Djævelen, verden og vort kød strider altid mod Guds Ånd. (s18) I os selv har vi ingen lyst til Gud og ingen trang til omvendelse. Derfor må enhver hellig påmindelse derom skyldes Guds Ånd.

En lignelse kan hjælpe os til bedre at forstå dette : Når træerne begynder at sveje hid og did, uden at noget synligt væsen rører ved dem, siger du straks : " Det blæser!" Og alligevel har du aldrig set selve blæsten. Således er det også med Guds Ånd. Det hændte fordem, at Han kom i synlig skikkelse : som en due over frelseren ved Jordan og som tunger af ild over apostlene. Nu derimod kommer han synligt, men med samme kraft som på pinsedagen, da mennesker oplevede, at det stak dem i hjertet, så de spurgte : "Hvad skal vi gøre?"

Der er mennesker også i dag, der spørger om det samme. Så ved vi, at Ånden endnu går omkring iblandt os og kalder til omvendelse og frelse. Thi det er på sine virkninger, Ånden kendes!

"Bedrøv ikke Guds Helligånd" , siger apostlen. Ef. 4:30. Betænk, hvad det vil sige at modtage

personligt besøg af en så høj gæst. Men vender du ham ryggen og foragter hans kærlige formaninger, da skal det ord sandes . "Vé dem, når jeg viger fra dem " Hos. 9 : 12. Måtte Gud i nåde bevare os for en sådan skæbne.

Det er ved ulydighed, at vi bedrøver og bortjager Guds Ånd. Han vil virke synderkendelse, anger og bod, men hvis du ikke vil høre hans røst og ikke værne om de hellige indtryk, du har modtaget, da foragter og udslukker du Ånden. Han påtaler (og straffer) synd hos dig og byder dig at afstå fra den. Lyder du da ikke hans røst hos dig, men undskylder synden og ikke vil slippe den, bedrøver du Guds hellige Ånd. Det samme gør du, hvis du nok vil opgive synden, men bare ikke straks , nok vil omvende dig, men blot ikke endnu. Agter du ikke på tiden, da Gud besøger dig. kan følgen blive, at hans Ånd må vige fra dig.

(s19) Men måske er du villig både til at omvende dig og til at gøre det nu. Og dog gavner det dig intet, hvis du ikke vil følge den vej, Gud har anvist, og som en fortabt synder søge nåde i

Kristus alene. Først modtage nåde og så få kraft til sejr over synden, først fødes på ny og så leve et nyt liv, først fryde dig i Herren og så få styrke til vandrigen med ham. Unddrager du dig Guds råd til din frelse og sætter dig op imod udvælgelsen, som **Rom 9 & 10** - fortæller om jøderne, bedrøver du Guds hellige Ånd.

Endnu større er faren, hvis du ikke vil gøre brug af de nådemidler, Gud har givet os. Da hjælper din stræben intet, og din bøn om Åndens hjælp til at forbedre dig er forgæves. Gud har aldrig lovet, at han ad den vej vil give os, hvad vi begærer. Han har givet os sit hellige ord - gennem det vil han møde os, og gennem det virker hans ånd i vore hjerter. Har du lejlighed til at høre og læse Guds ord, men forsømmer at benytte dig af den og dog begærer nåde til omvendelse og tro, da frister du Gud og udslukker Ånden. Det ville være det samme, som om nogen bad Gud opholde hans legemlige liv, men undlod at spise. Han ville få lov til at vente længe og til sidst dø, inden et sådant under skete. Sådan vil det også gå med den, der spejder efter Åndes virkning i hjertet, men ikke vil bruge de midler, Ånden virker

igennem.

At du er syndig og svag og ude af stand til at svare til alt, hvad Ånden kræver, driver ham IKKE på flugt! Det ved han selv råd for. Det er hykleri og forsætlig ulydighed, der gør at han, må vige.

Det er ikke alene de mennesker, i hvis hjerte Ånden nyligt har begyndt sin gerning, der står i fare for at bedrøve og fordrive ham. Det var jo til de kristne i Efesus, som allerede var "beseglede med Helligånden" at Paulus advarende skrev: "Bedrøv ikke Helligånden" Og måden, hvorpå det kan ske, (s20) antyder han i det foregående, når han siger : "Lad ingen rådten snak udgå af jeres mund, men kun ord, som er gode til fornøden opbyggelse" Ef 4:29

Det vil altid være et Guds barn store sorg, at han ved tom og unyttig tale så ofte bedrøver Guds Ånd. Vort legeme er jo "Et tempel for Helligånden" - skulle så ikke hvert en stund benytttes til det, der er helligt og kan være andre til nytte og velsignelse. Med mine ord kan jeg påvirke mennesker i gavnlig retning og nedlægge i dem et

frø, der kan spire og bære frugt for evigheden. Skulle jeg da ikke bruge den underfulde evne, Gud har betroet mig, til menneskers evige bedste? Førsømmer jeg dette og i stedet fører tom og unyttig tale, bedrøver jeg Guds Ånd.

Dette med vor tale kan synes at være en ringe ting, men det er nok til at volde Guds Ånd sorg. Hvor meget mere da ikke de åbenbare synder, apostlen senere nævner . bitterhed, hidsighed, vrede, skrig og spot, eller det han i 1:Kor 6 kalder at "Synde mod sit eget legeme" Det er i denne forbindelse, han tilføjer "Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som i Har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv".

Kort sagt : Al synd volder Guds Ånd sorg. Også den, vi gemmer dybest i vort hjerte : hovmodige tanker, onde begæringer, misundelse og falskhed. Men kun den synd, vi undskylder og forsvarer og ikke vil give slip på, er skyld i, at Ånden viger fra os. Går vi selv ind under Guds dom med vor synd, lider under den kæmper imod den og beder om kraft til at sejre over den, da er det med

Ånden som med en læge på et sygehus. Netop blandt syge og sårede, omgivet af jammer og klage, er han i sit rette element og har sit virkefelt. Derfor kan Guds Ånd såre vel bo i en synders hjerte, hvor urent det end er i sig selv. Ellers var det heller ikke muligt selv for den bedste kristne at være bolig for Helligånden blot en eneste dag.

(s21) Det er, når man ikke vil bøje sig under Åndens tugt, at den jages på flugt. Når man med velberåd hu sætter sig ud over Guds ords tale om synd eller prøver på at bortforklare det, når det er ens egen skødesynd der angribes. Når man ikke i Ordet søger kraft til at sejr over synden, men snarere søger efter grundlag for at kunne leve videre i den med god samvittighed. Når man ikke vil nøjes med evangeliet om Guds nåde i Kristus, men hårdnakket bygger på fornuft og følelser, og når man ikke lytter til Åndens påmindelser om at bruge Guds ord, være vedholdende i bønner og lægge vind på gode gerninger. Alt dette bedrøver Guds hellige Ånd.

Vil vi ikke lade os advare og give agt på tiden, da Gud besøger os, men letsindigt vedbliver at stå

hans Ånd imod, undgår vi heller ikke de forfærdelige følger deraf. Guds Ånd må vige fra os. Herren har selv sagt : "Mit folk ville ikke høre min røst - da lod jeg dem fare i deres stivsind, de vandrede efter egne råd" **Salme 81:12-13**. Gud har i sin evige ubegribelige kærlighed sendt os sin egen søn. Han (Jesus) tog vor skyld på sig og opfyldte loven i vort sted. Han tog en tjeners skikkelse på og sonede vor synd ved sin lidelse og død, gengav os vor tabte barneret og gav os dermed arveret til himlens herlighed. Og Gud har givet os sit ord og sendt os sin Ånd, som i sin store nåde banker på vore hjerter og indbyder os til gæstebud i Guds rige. Men alt dette er gjort forgæves, dersom vi foragter så vel hans advarsler som hans nåde, hellere vil nyde verdens selvskab end vor frelsers venskab og derfor bestandig står hans Ånd imod. Det eneste, Gud da her at gøre, er at lade os fare i vort stivsind og overlade os til at vandre efter vor egen vilje. Vil vi ikke følge ham, får vi lov at følge Satan og vore egne lyster. Et menneske, der er forladt af Guds Ånd, bliver så forhærdet, at intet Guds ord mere gør indtryk på ham. Han kan synde med oprejst pande. Han tror løgnen og bliver derfor let (s.22) bytte for al

vildfarelse. Det er dette, apostelen taler om i **Rom 1** , når han siger : "Skønt de kendte Gud, ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men deres tanker blev tomme, og deres uforstandige hjerte blev formørket. Mens de påstod at de var vise, blev de dårer - derfor gav Gud dem hen i deres hjerters lyster til urenhed" .

Det er på den måde, et menneske bliver forhærdet. Evnen til at modtage åndelig påvirkning forsvinder. Kulde og ligegyldighed tager overhånd, sindet bliver let og sorgløst, og hverken evangeliets liflige kald eller lovens hvasse pile formår at forstyrre denne forfærdelige dødens søvn. Han føler ingen anger over fortiden og nærer ingen bekymring for fremtiden. Ligesom et død legeme ikke mærker, om der lægges et glødende kul på dets bryst, og ligesom ingen regndråbe trænger ind i den hårde klippe, om end det strømmer end over den fra alle himmelens sluser, således er det også med den, hvis hjerte er forhærdet. Han kan sidde aldeles uberørt af den kraftigste prædiken, han kan overvære dåb og nadver, uden at sindet stemmes til højtid, og han kan stå ved en åben grav, uden at det rører ham i

mindste måde. Himlens herlighed virker ikke tillokkende på ham, og de fordømtes kvaler forskrækker ham ikke. Stil ham ved Golgatas kors, ansigt til ansigt med ham som døde for syndere - han er lige ubevægelig, kold som is og hård som sten. Venner kan bønfalde ham og ordets forkyndere advare ham, men det rører ham ikke. En sten kan sprænges i stykker, men aldrig smelte. Således er det også med de forhærdede. På dem går Herrens ord i opfyldelse : "Vé dem, når jeg viger fra dem" Hos. 9,12.

O, min Gud, lad kun fattigdom blive min lod, gør mig til en tigger, om du vil, lad mig blive syg, blind eller døv, lad mig blot ikke blive forhærdet! "Kast mig ikke bort fra dit åsyn, tag ikke din hellige Ånd fra mig!" (s.23) Men tro ikke den djævel, der hvisker dig i øret, at du har syndet mod Guds Ånd, og at den derfor er vejet fra dig. Alene det , at du denne frygt opstår hos dig, er bevis nok for, at Guds Ånd endnu bor i det hjerte. Så længe du endnu kan vækkes til erkendelse af synd, ønsker at være et Guds barn og stik imod al fornuft og følelse søger at tro på det rensende blod, er det Ånden der er virksom i dig. At synden

endnu stadig hænger ved dig, betyder IKKE at Gud har slået hånden af dig. Det er alle sande troendes tunge lod, så længe de er her på jorden. Lad dig derfor ikke lede på vildspor. Det er kun dem, der ikke vil bøje sig for Åndens tugt og advarsel, at han må forlade, og hvis hjerte bliver forhærdet. Måtte Gud i nåde bevare os fra dette! O, Gud, min Gud, tag ikke din hellige Ånd fra mig!...Tag ikke din hellige Ånd fra mig!

Den sande omvendelse

Ved Adams fald kom synden ind i verden.

Gennem den enes ulydighed kom død og fordømmelse over alle mennesker. Ingen af os har længere en fri vilje, men må med Paulus klage : "Jeg er kødelig, solgt som træl under synden, - jeg gør jo ikke det, jeg vil, men det jeg hader gør jeg." **Rom. 7.**

Af naturen er vi alle "vredens børn" , men Gud forbarmede sig over os i vor nød. Hans eneste søn, "kvindens sæd" Immanuel , blev vor anden Adam og indbefatter i sin person alle mennesker , da han som et menneske og i menneskers sted rådede bod på syndefaldet. "En retfærdig for uretfærdige" "født under loven" - og loven blev fuldkommet , synden blev sonet , døden overvundet , slangens hoved knust og liv og retfærdighed bragt til veje.

"Det var Gud , som i Kristus forligte verden med sig selv , idet ham ikke tilregnede dem deres overtrædelser" Derfor kan vi som "sendebud på

Kristi vegne" sige til mennesker : "Lad jer forlige med Gud! "2.Kor 5 : 19-20.

Således står altså vor sag hos Gud. "Ligesom alle dør i Adam således skal også alle levendegøres i Kristus" 1.Kor 15:22

Gud er forsonet med alle mennesker, også de ventro, i det ene menneske , Jesus Kristus. Gud forligte verden med sig selv, ikke blot de troende. Johannes pegede på "Guds Lam, som bærer verdens synd"

Guds forhold til de vantro og ugudelige er som den længelsfuldt ventende faders til den fortabte søn og som den opsøgende hyrdes til det vildfarne får. Således beskriver Jesus selv Guds hjertelag over for syndere. Synden er sonet , (s28) skylden betalt, og enten vi kommer til ham , eller vi vender ham ryggen , er vi genstand for hans kærlighed.

Jesus kunne forkynde en uomstødelig dødsdom over Jerusalem , men det skete under tårer. Vender en synder hjem , løber faderen ham med udstrakte arme i møde. Modtager en synder Jesus som sin frelser , er alle hans synder og skrøbeligheder i Guds øjne som et intet at regne.

Han er lige så ren og velbehagelig for Gud , som Adam og Eva var det , før faldet skete. Ja til os er Guds kærlighed endnu større end til dem , fordi vi ikke blot er skabt af ham , men også genløst med hans søns blod.

Hvorfor bliver da ikke alle mennesker frelst? eller : hvad står der tilbage for so at gøre ffor at få del i den nåde, Kristus har vundet til os?

På disse spørgsmål må vi søge svaret i Guds ord. En lader sig lede af sin fornuft og laver sig selv en frelsesvej. En anden stoler på andres fornuft og lader sig lede af menneskeord uden at undersøge , om de stemmer overens med , hvad Guds ord siger. Vi vil ikke sætte vor evige salighed på spil ved at bygge på et så løst grundlag , men se efter , hvad Gud selv , Jesus og hans apostle har sagt om denne sag. Gennem hele skriften møder vi atter og atter ordet "tro". "Ved tro" - "af tro" - "den , som tror" - " din tro har frelst dig" - "retfærdiggjorte af tro" osv. Altså kan vi til at begynde med slå fast , at "Ingen bliver retfærdiggjort af lovgerninger , men kun ved tro på Jesus Kristus" **Rom 3:28 + Gal 2 : 16** "Det

skete ved tro, for at det kunne være af nåde , så at forjættelsen kunne stå fast for hele slægten "

Rom. 4:16

"Thi af nåden er I frelst ved tro , det skyldes ikke jer selv. Guds er gaven " **Ef. 2:8**

Hvad det er at tro , forklarer Johannes med ordene : " Alle dem , som tog imod ham , gav han magt til at blive Guds børn , dem , som tror på hans navn " **Johs. 1:12**

Og Jesus siger : " Den , som kommer til mig , vil jeg aldrig støde bort " **Johs. 6:37**

(s29) " Om nogen tørster , han komme til mig og drikke " **Johs. 7:37**

At tro er at komme til Jesus med sin synd . Det har vi hans egne ord for , og det finder vi bekræftet af den måde , han mødte syndere på , da han vandrede her. I tillid til rygter , de havde hørt om hans nåde , kom de til ham , tynget af deres synd , for hos ham at få forladelse og blev mødt med de trøsterige ord : " Vær frimodig! Din tro har frelst dig "

Fra Guds side er alting rede til vor frelse. Synden er sonet, Guds vrede bortvendt , og lovens forbandelse ophævet. En evig nåde og retfærdighed er vundet til os alle. Blot vi vil komme og tage imod den , er den vores, og der bliver glæde i himlen hos Gud og hans engle.

Da røveren på korset vendte sig til Jesus , fik han straks det svar : "I dag skal du være med mig i paradiset" Fangevogteren i Filippi blev vakt og kom til troen på en eneste nat , og tre tusinde blev på pinsedagen lagt til menigheden. Frelsen skænkes os frit og for intet. Gud har givet os det evige liv , og dette liv er i hans søn , Jesus Kristus. Derfor hedder det : "Den , som har Sønnen har livet"
Johs 5 : 12

Denne frelsende tro er mægtig til fuldstændig at omskabe et menneske. Han bliver så fast knyttet til sin frelser , at han i ham har hele sit liv , sin glæde , sin styrke og sin visdom. Og den samme tro , hvorved han bliver retfærdiggjort , er også kilden til og kraften i al sand helliggørelse. "Hvis nogen er i Kristus er han en ny skabning." Den kærlighed og lyst til Guds lov og alt , hvad der er

helligt , som nu fylder ham , er noget aldeles nyt. Så enkelt og ligetil tegner Guds ord vor frelsesvej , og for sønderknuste og oprigtige sjæle er dette vejledning nok. Men menneskehjertet er en forvendt og underfundig tingest , og mange misbruger Guds nåde til løsagtighed og bedrager sig selv med en falsk tro - en tro , som ikke gør dem afhængige af Frelseren , ikke føder dem på ny og ikke virker helliggørelse , (s30) men tillader dem at fortsætte i deres uretfærdighed , mens de dog påberåber sig nåden i Kristus og troen på ham.

Derfor har Skriften også et andet svar på spørgsmålet . "Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?" Den taler om omvendelse , bod , sindsforandring og genfødsel , om en sønderknust ånd og et sønderbrudt hjerte , om bedrøvelse efter Guds sind , som virker omvendelse til frelse, om selvprøvelse , om loven , der kom til , for at faldet kunne blive større , om den snævre port osv. Vi forstår heraf , at den frelsende tro er noget andet og mere end kundskab om Kristus og hans forsoning. Det er noget mere end en forstandsmæssig beskæftigelse med disse dybe sandheder og det

resultat , vi ad den vej kommer til. Den frelsende tro er et guddommenligt værk i sjælen , som omskaber hele personen. Luther siger i sin fortale til Romerbrevet : "Troen virkes i os af Gud , den forvandler os og føder os på ny , døder den gamle Adam og gør os helt igennem til nye mennesker. Troen spørger ikke om den skal gøre gode gerninger , men gør dem uden at spørge. Den der ingen gode gerninger gør, har ingen tro. Han ved hverken , hvad tro eller gode gerninger er , men bruger ikke desto mindre mange og store ord om begge dele"

Det gælder om at være oprigtig mod sig selv. Siden slangen bedrog Eva , falder hykleri og selvbedrag os naturligt , og ofte optræder Satan i skikkelse af en lysets engel. Den vildfarelse , at når Kristus har gjort alt , og det gælder for alle, så er det ikke så vigtig med sand bod , omvendelse og genfødsel , sniger sig også ind hist og her. Hertil er blot at sige , at hele Skriften , Jesus selv og hans apostle taler om nødvendigheden af at gøre bod og blive født på ny.

Herom er dog de allerfleste enige. Derimod råder der megen uklarhed og hersker megen strid om måden , hvorpå en sand omvendelse sker. Der er dem , der mener , at blot et almindeligt , gudløst verdensmenneske bliver religiøst , lægger sig efter visse fromhedsøvelser , hører Guds ord og deltager i kristelig (s31) virksomhed , så er dette tilstrækkeligt til frelse. Ganske vist kan sådanne religiøse mennesker have skuffende lighed med de sande kristne , men de vil engang havne i mørket udenfor , fordi de ikke er iført bryllupsklædning. Andre går til den modsatte yderlighed. De tager arbejdet på deres omvendelse meget alvorligt og anvender under bøn til Gud om hjælp meget flid på at forbedre sig. Og først når alt det , de i deres forblindelse tror, de selv skal gøre, er bragt i sandt i den rigtige orden , tør de tilegne sig Kristi fortjeneste eller i det mindste håbe , at Gud vil være eller engang blive dem nådig.

Alle disse bedrager sig selv. Det samme gør de, som nok er forenet i fælles syn på bestemte lærepunkter , men ikke har noget personligt gudsforhold.

Den , der vil være oprigtig over for sig selv og sin Gud og have sin sjæl frelst , lægger sig Herrens ord på sinde. I Johs 16 har Jesus i korte ord sammenfattet , hvad der er Helligåndens gerning på jord. Ligesom Faderen har skabt os og Sønnen genløst os, skal Ånden helliggøre os. I udvidet forstand omfatter dette begreb hele Åndens gerning til vor frelse. Derfor blev det ikke blot påske , men også pinse , og derfor talte Jesus mod slutningen af sit liv så meget om Åndens komme. I sin afskedstale til disciplene den sidste aften , før han gik ind til sin lidelse og død , forklarer han , hvad Åndens opgave er , idet han siger : "Når han kommer , skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom , om synd: at de ikke tror på mig , om retfærdighed : at jeg går til Faderen , og I ser mig ikke længere , om dom : at denne verdens fyrste er dømt" Johs 16 : 9-11

Jesus former her sin tale på en måde , der ikke er helt almindelig for ham. Han nævner først de tre hovedpunkter : Synd , retfærdighed , dom , og uddyber derefter hvert enkelt af dem nøjere. Det er, som om han på en særlig måde vil påkalde vor opmærksomhed over for disse ord. (s32)

Overbevise - om synd

Ånden skal overbevise verden om synd, siger Jesus. Overbevise - dvs. med klare grunde at bringe en til at indrømme noget. Han skal overbevise verden om synd dvs. alle mennesker uden undtagelse. Og synden , han skal overbevise om , er den " At de ikke tror på mig" føjer Jesus forklarende til.

I disse ord ligger nøglen til forståelsen af hele dette spørgsmål. Når Jesus ganske enkelt samler al verdens synd i dette ene : " de tror ikke på mig " vil han dermed gøre det klart for os, at vantro er den eneste synd , som fordømmer. Al synd mod de ti bud er sonet og ude af stand til at fordømme den , som ikke ved sin vantro fordømmer sig selv. Når toldere og syndere - bærmen af alt , hvad der var gudløst i Israel - kom til Jesus ser vi aldrig, at deres synd udgjorde nogen hindring for deres frelse. Alle deres livs dage havde de overtrådt Guds bud , men aldrig stillet over for lovens krav eller truet med lovens dom. Altid blev de mødt med kærlighed, nåde og trøst. Og da de skriftkloge forbitredes og kaldte Jesus for tolderres og

synderes ven , protesterede han ikke, men talte i lignelserne om det bortkomne får , den tabte drakme og den fortabte søn netop om disse foragtede og tegnede billeder af sig selv som den elskende fader, der med udstrakte arme løber sin søn i møde Luk 15

Men kære Frelser , ser du da ikke hans mange og store synder? Nej! Jeg ser aldeles ingen synd hos ham. Thi "mit blod udgydes for mange til syndernes forladelse" Matt 26 : 28

Synden er sonet , og en evig retfærdighed bragt til veje. "Det var Gud , som i Kristus forligte verden med sig selv , idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser" 2. Kor 5 : 19 Der findes kun en synd , som fordømmer : "at de ikke tror på mig".

Vi ser også , hvor hård en dom Jesus fældede over dem der mente at kunne blive retfærdiggjorte af gerninger. (s33) Han undervurderede ikke , at de moralsk set stod langt over uretfærdige , røvere og horkarle , og at de gav almisser til de fattige , men forandre dommen kunne det ikke.

Paulus siger om mange af sine stammefrænder , at de var nidkære for Gud og jagede efter en lov , der kunne føre til retfærdighed , men nåede ikke frem til en sådan lov , fordi de søgte dem ikke ved tro , men som om den kunne vindes ved gerninger.

Rom 9 & 10 En mærkelig dom! De , der har været bedre end andre , bliver fordømt , og de m der har været værre end de fleste , bliver frelst. Fedekalven slagtes til ære for den , der har bortødslet sin arv i selskab med skøger , mens den, der har tjent faderen gennem mange år og aldrig overtrådt hans bud , ikke får så meget som et kid.

Det er dette , der er hemmeligheden i Kristi forsoning. Når sandheden om synd ifølge Jesu ord er den , at de ikke tror på ham , så følger deraf, at al synd mod de ti bud er sonet ved Kristi død. Intet menneske bliver således fordømt på grund af sin synd , men kun som følge af vantro. Det er den trøst , vi kan hente af disse ord.

Det andet , vi kan lære af dem er , at selv den frommeste alvorligste og mest gudsfrygtige kan blive fordømt , hvis han midt i al sin fromhed

ikke tror på Kristus. De alvorligste bedringsforsøg , den dybeste anger og de meste andægtige bønner , den utrættelige velgørehed gælder intet i Guds øjne. Den , der kan rose sig af alt dette , er dog hjemfalden til fortabelsen , hvis han ikke har lært at regne det for tab og skarn i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus og findes i ham.

Det er herom Helligånden skal overbevise verden. Af naturen er vi tilbøjelige til at mene , at kun i samme grad , som vor egen fromhed lykkes for os , tør vi regne med Guds nåde. Men Ånden vender vort blik mod ham , som af Gud var (s34) udvalgt til at opfylde loven i vort sted og smage døden for alle. Takket være hans dyre blod er både vore synder og vore dyder uden mindste betydning , når det gælder at bestå for Guds dom.

I Kristus alene er frelse at få. " Der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn , hvorved vi kan frelses " Ap.g 4 : 12 Dette er dem egentlige årsag til , at vandtroen er den eneste synd , som fordømmer: Større synd kan vanskeligt tænkes , og dog er det ikke dens størrelse , men

dens væsen , der gør den så alvorlig.

For hvad er egentlig vandtro? Det er at foragte Guds barmhjertighed , bespotte hans kærlighed , træde hans søn under fod og ringeagte det frelsesmiddel , Gud har givet os.

I sin inderlige barmhjertighed har Gud givet sin elskelige søn hen for vor frelse. Han fødtes som et menneskebarn ind i vor slægt , han ofrede sit liv og sit blod for os , og hans retfærdighed blev vor retfærdighed. Alt dette ved du , og dog står står du kold og ligegyldig over for ham. Du fejrer jul til minde om hans fødsel og påske til minde om hans lidelse og død: De ser ham svede blod i Getsemane , blive hudstrøget og tornekronet , du ser hans hænder og fødder blive gennemboret , ser korset blive rejst midt mellem de to røvere , og du hører hans angstfyldte råb. Du ved , at alt dette skete for dine synders skyld , og ved Herrens bord fejrer du mindet om hans død , men dit hjerte er koldt , du elsker ham ikke og takker ham ikke for hans kærlighed.

Undrer det dig endda , at du er under fordømmelsen? Undrer det dig , at en så forfærdende utaknemmelighed mod Gud og en sådan foragt og ligegyldighed for hans søn uendelige kærlighed og bitre lidelser må nedkalde Guds brændende vrede over sig?

Luther siger i en prædiken over Kristi lidelse : Et menneskehjerte , som ikke bliver bevæget eller rørt af dette , må jo være hårdere end sten.(s35) Alligevel går den kære , fine verden sin egen vej , ligegyldig , træg , kold og utaknemmelig og foragter denne store skat. Derfor sker det også , at den af Gud bliver overladt til sig selv og fjerner sig stadig mere fra ham. Med rette siger Gud til den verden, der kun lønner ham med utak : vil du ikke vide af min store kærlighed m der drev mig til at ofre min elskede søn for dig , nuvel , så vil jeg heller ikke vide af dig. Spørger du ikke hvad jeg har gjort, så spørger jeg heller ikke efter dig. Bryder du dig ikke om min søn , Jesus Kristus , så tag i stedet Barabbas , ja Satan selv.

Kan det undrer dig , at Gud lider dig gå din undergang i møde , når du foragter hans nåde og hans kærlighed ? Apostlen siger : "Den , der har

brudt Mose lov , må uden barmhjertighed dø på to eller tre vidners udsagn , hvor meget hårdere straf mener I da ikke , den fortjener som , som har trådt Guds Søn under fod og holdt pagtens blod , som han blev helligt med , for urent og hånet nådens ånd" Hebr 10 : 28-29 Det er , hvad vantroen er i sig selv. Desuden er den moder til alle andre syner. Den , som ikke tror på Kristus , har intet samfund med Gud , ingen kærlighed og ingen lyst til at gøre hans vilje. Søger han alligevel at gøre den , er det af frygt for straf eller i håb om belønning. Således følger , som Luther siger , djæveln og hele helvede i hælene på vantroen.

Men den egentlige årsag til , at vantroen fordømmer , er at den vrager Guds nåde. For den , som ikke vil tro på Kristus, gives derr ikke mere noget offer for synd. **Hebr 10 : 26** Fuldstændig nøgen står han med alle sine synder for Guds domstol. Paulus siger i Rom 4 "Den , som har gerninger at opvise , ham tilregnes lønnen ikke af nåde , men efter fortjenste" Her vil nogen måske spørge : Hvis Ånden kun skal overbevise om vantroens synd , og hvis al vor overtrædelse af loven ikke kan fordømme os , hvorfor tales der så

i Guds ord , også i ny testamente , så meget om synd imod Guds bud? (s36) Som allerede sagt er det Åndens specielle og egentlige gerning her er tale om. Om synd imod loven kan fornuften og samvittigheden overbevise , men om vantroens synd kan vi kun overbevises af Guds Ånd.

Hensigten med loven finder vi udtrykt i **Gal 3 : 19** "For overtrædelsernes skyld blev den føjet til " står der. Den skal afholde de vantro fra grovere synder og være en rettesnor for alle mennesker , så de altid kan vide , hvad der behager eller mishager Gud. Om lovens opgave , når det gælder vores frelse og vores helliggørelse, taler Paulus i Rom 5 Han siger først , at ligesom der af den enes fald fulgte fordømmelse for alle mennesker , således skal der af den enes retfærd følge retfærdiggørelse til liv for alle mennesker, og tilføjer så i vers 20 " men loven kom til , for at faldet kunne blive større , men hvor synden blev større , der blev nåden end mere overstrømmende rig" .

Der var ingen anden udvej. Mennesker ville aldrig få brug foren frelser, hvis de ikke tyngedes af

syndens byrde og bævede for lovens dom. Kunden , der jages af blodhævneren , flyr til fristaden. Derfor må Gud , skønt hans forbarmende hjerte brænder af kærlighed til dem , han har købt så dyrt , plage og forfærde dem med lovens krav og lovens trusler. Da Josefs brødre kom til Ægypten , flammede hans kærlighed til dem op , og hans hu stod til at vise dem godhed , men ikke desto mindre talte han gennem sin tolk strengt til dem , jog dem en forskrækkelse i livet og lod den rejse hjem med sorgfyldt sind , alt for at deres hårde hjerter skulle blødgøres. På samme måde må Herren gennem sin tjener og tolk , Moses , forfærde og bedrøve os , men - det er "ej af hjertet , han plager og piner menneskenes børn" Klag 3 : 33 Hensigten med det , loven siger , er , at "hver mund skal stoppes og hele verden stå strafskyldig for Gud" Rom 3 : 19 Hvorledes loven gør synden større , viser apostlen os i Rom 7 Den virker ikke blot som et spejl , der viser os vor synd , (s37) men vækker ved budet den slumrende synd , at ikke synderen skal tro sig at være syndfri. "Jeg levede engang uden lov - og da var synden død - men da budet kom , levede synden op - og vakte ved budet alskens begær i mig "

siger Paulus.

Den synder , som før var selvtilfreds og selvsikker , stolt og højrejst , bliver nu elendig , afmægtig og rådløs. Syndelivets sødme omskiftes til bitterhed , det fremmede land synes øde og trist , og tanken på faderhuset udøver en så dragende mangt , at selv det at være daglejer derhjemme synes attråværdigt.

Så meget godt kommer der altså af den sørgelige kendsgerning , at synden blev større , da loven kom til. Til at skabe fromme mennesker duer loven ikke. Den kom til , for at synden skulle blive større , ikke for at den skulle overvindes. Derfor bliver du værre og værre , jo mere du søger at forbedre dig. Du vil gerne elske Gud , men dit hjerte er håndt og koldt, og du hader ham måske endog. Du vil være mild og sagtomdig - da løber hidsigheden af med dig , du vil være ren i hjertet og tanker - da vækkes alskens begær i dig , du vil være sønderknust og ydmyg - da er du hård som sten og fuld af hovmod.

Det er dette , Paulus mener , når han siger , at budet , som var til liv , blev hans død , og at

synden ved hjælp af budet viser sig i sin grænseløse syndighed. **Rom 7:7-13**

Sådan er altså lovens virkning , når den træffer hjertet. Men at modtage nåde i så stor en syndenød synes at være et alt for stort vovestykke. Derfor spejder man hid og did for at finde andre udveje. Har ikke loven truffet dybt nok, kan man finde trøst i sine egne gerninger , sin anger , sine bønner , sin forbedring , sin sejr over bestemte synder og sit nye religiøse liv. På den måde er det , en farisæer bliver til. Een lægger vægt på barmhjertighedsgerninger og religiøs virksomhed , en anden på bodsøvelse , tårer , bønner , selvfornægtelse og ydmyghed , en tredje stiller sin sjæl tilfreds ved at beskæftige sig med studiet af (s38) åndelige emner og tilegner sig større kundskab og dybere indsigt, men uden at det bliver til liv for ham selv.

Da er tiden inde for Ånden til at overbevise alle disse selvretfærdige om synd. Han skal gøre det klart for dem , at når de har gjort alt, hvad en dødelig formår : angret deres synd , så de kunne græde blod , tilbragt både dag og nat i bøn på

deres bare knæ , spæget deres legemer , givet alt , hvad de ejer, til de fattige, profeteret og gjort mange undergerninger i Jesu navn , da skal Han hvis hænder og fødder blev gennemboret , og hvis side blev gennemtvunget , fordømme dem og sige "Vig bort fra mig, I som øver uret - thi I troede ikke på mig" Ånden skal gøre det klart for dem , at de med al deres hellighed vil blive kastet ud i mørket udenfor , fordi de ikke er iført Jesu Kristi retfærdighedsklædning. Deres synd tog Jesus på sig og sonede den på Golgatas kors , men Hans retfærdighed har de ikke taget i bytte. Det skal du vide , du som går for at være religiøs : Hvis ikke Hans gerninger er dine gerninger , Hans anger din anger , Hans bønner dine bønner , Hans lidelse din lidelse og Hans død din død , så er du evig fortabt. Thi sandheden om synd er "at de ikke tror på mig" Altså går en ret omvendelse ifølge skriften således til : Gennem budet bliver synden større , og når mennesker da vil frelses ad gerningens vej , overbeviser Ånden dem om deres vantro og driver dem hen til Kristus.

Der gives nemlig også en falsk omvendelse. Da er synden aldrig blevet så stor , at man erkender sin

afmagt over for den og følelser sig fordømt. Og da er syndserkendelsen så overfladisk , at man altid ad en eller anden vej finder den trøst , man har behov , og således bygger videre på den gamle grundvold.

Syndenøden kan være såre forskellig hos de forskellige mennesker : mere eller mindre langvarig og mere eller mindre dyb. Det afgørende er , om man er blevet revet så grundigt ud af (s39) sin tidligere sikkerhed , at man ikke kan få fred , før man får nåde til at tro sine synders forladelse. Uden en sand og levende syndserkendelse bliver heller ikke troen sand og levende.

Der fremstår et åndeligt misfoster , en "Absalomist" , som bliver hængende mellem himmel og jord **2. Sam 18 : 9** - Han er aldrig blevet helt fortabt i sig selv og har aldrig modtaget hel og fuld frelse. Derfor mangler han også det liv , den kærlighed og den kraft til at bekende Kristus og tage afstand fra verden som ifølge Guds ord er kendetegn på den sande tro. Den , der oplever en en ret omvendelse , føler sig helt igennem fortabt og fordømt og får ingen ro ,

før han har fuld vished om Guds nåde. Nu hader han synden - mest den synd , som før var ham kærest - og elsker retfærdigheden - også der , hvor den strider mest mod hans gamle natur. Kristi kærlighed tvinger ham - han er en kristen.

Men faren lurder også fra en anden kant. Når mennesker bliver vakt til erkendelse af deres synd og oplever , at synden bliver større , jo mere de søger at forbedre sig , drives de ofte til fortvivlelsens rand. De mener , at de umuligt tør tro og tilegne sig Guds nåde , så længe det står så ilde til med dem. Også over for denne vildfarelse må Ånden forklare sandheden om synd - overbevis dem om , at de ikke vil give Lammet æren for deres frelse og som fortabte syndere kaste sig i Frelserens favn.

Fordi din synd er så stor , går det ikke an at tro på Kristus , mener du. Du tager fejl . Netop fordi din synd er så stor , som den er , går det ikke an at lade være , om (hvis) du ellers skal blive frelst. Det er ikke på dig selv og din egen fuldkommenhed , du skal tro. At tro sig frelst er att tro på det soningsoffer , som Jesus for 2000 år siden bragte på Golgata. Da betyder det intet , hvor uværdig

du er , thi det , Jesus har gjort , er altid lige fuldkomment. (s40)

Mener du at måtte vente med at tro , til du bliver mere værdig og vel skikket til det , tager du igen fejl. En sådan fordring stillede Jesus aldrig , når en synder kom til ham. Tværtimod!

"Alle dem , som tog imod ham , gav han (straks) magt til at blive Guds børn" **Johs 1:12**

Du er heller ikke i stand til at blive synden kvit og blive bedre, end du er , så længe du ikke er frelst og lykkelig i troen på Jesus. Det er begyndelsen til al sand helliggørelse. Loven formår ikke at skabe liv , det er glæden i Herren , der skal være vor styrke. Det var jo heller ikke de retfærdige , Jesus kom for at frelse , men syndere. Derfor er du mest værdig, når din uværdighed synes dig størst , thi der "hvor synden blev større , der blev nåden end mere overstrømmende rig" **Rom 5:20** Vil syndere tale om værdighed , så siger Jesus "Sandheden om synd er , at de ikke tror på mig"

Giv da Gud æren for , at han også i dig har frelst en sjæl , som i sig selv var redningsløs fortabt.

Han udgød sit blod , fordi det var hans lyst at tilbyde dig nåde frit og for intet. Skulle da dine synder være en hindring for din frelse? Den eneste synd din frelser regner med , er den , at du ikke tror på ham. Det smerter han , at du holder dig på afstand , så han ikke kan få lov at skænke dig den nåde , det dog er dit hjertes ønske at få del i. Og det smerter ham , at du kan tro , han er vred på dig , Han, som ved sin død på korset har givet dig det største bevis på sin kærlighed.

Lad os aldrig glemme , at Jesus selv har sagt:
"Synd er , at de ikke tror på mig!" Johs 16:9

Overbevise - om retfærdighed

" - Om retfærdighed : at jeg går til Faderen , og I ser mig ikke længere " Det lyder gådefuldt. Ånden skal overbevise verden om retfærdighed , og retfærdighed er , siger Jesus "at jeg går til Faderen" Johs 16:10 (s41)

Allerede i det foregående : " - om synd : at de ikke tror på mig " fik vi et uvurderligt indblik i evangeliets hemmeligheder. De ord , vi nu skal

betragte , er så dybe og indholdsrige , at selv om vi før her fået dem forklaret og troet at forstå dem , har vi uanede muligheder for at opdage nye rigdomme. Forklaringen på , hvad retfærdighed er , nemlig " at jeg går til Faderen " synes os at være dunkel , men kaster netop lys over det hele.

Apostlen siger jo : " Han gik , ikke med blod af bukke eller kalve , men med sit eget blod een gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning " **Hebr 9:12**

Det var den sidste aften før Jesu gang til Golgata , at han i sin afskedstale til discipleme udtalte disse ord. Derfor er det ikke vanskeligt for os at forstå , at meningen med dem er denne : Jeg går nu for at fuldbyrde det , hvorfor jeg er kommet til verden: Som den rette ypperstepræst går jeg med mit eget blod ind i helligdommen - ikke " en helligdom , som er gjort med hænder , men ind i selve himmelen " Jeg går for at forsone alle mennesker med Gud , skaffe dem en evig forløsning og en evig retfærdighed , jeg går for at træde frem for Guds åsyn til bedste for dem.

Kort sagt : han går for at fuldbyrde alt det , der er lovet fra tidernes begyndelse : knuse slangens

hoved og råde bod på syndefaldet , gengive os vor barneret og arveret hos Gud , være vor anden Adam og hellige sig selv for os.

Der er altså nøje sammenhæng mellem ordene "retfærdighed" og "jeg går til Faderen". Men når Jesus siger , at Ånden skal overbevise , må denne retfærdighed åbenbart være noget , der strider mod vores fornuft , og som er vanskeligt for os at komme til erkendelse af. Tidligere kendtes ingen anden retfærdighed end den , man kunne vinde ved at opfylde lovens krav , men Jesus lægger en helt ny betydning i ordet. (s42)

Om Jøderne siger Paulus "Jeg giver dem det vidnesbyrd , at de er nidkære for Gud , men uden forståelse: De forstår nemlig ikke retfærdigheden fra Gud , men søger at opstille deres egen retfærdighed og har derfor ikke bøjet sig under retfærdighedens fra Gud. Thi Kristus er lovens ophør , så retfærdighed gives enhver som tror"
Rom 10:2-4

Kristi lydighed , lidelse , død og opstandelse er det eneste , der gælder for Gud. Det er sandheden om

Kristi retfærdighed , og når Ånden får vist os den , går derdom over vor egen retfærdighed.. Ikke blot bliver vi til skamme , hvis vi vil bestå over for Gud med den , men vi stjæler også æren fra Guds Lam som så dyrt har købt sig retten til at være vor retfærdighed.

Du har vundet , du har fundet - fuld retfærdighed til mig.

Det er dette , Ånden skal lære os , ligesom det også er Skriftens store hovedelærdom. Allerede i det gamle testamente siger Esajas : "Herren lod falde på ham den skyld , der lå på os alle - når han kendes , skal min retfærdige tjener retfærdiggøre de mange , han , som bar deres overtrædelser" Esaj 53

Han er "Såret for vore overtrædelser" - derfor kan man sige , "er retfærd og styrke" Esaj

45:24Og profeten udbryder med jubel : "Han klædte mig i frelsens klæder , hyllede mig i retfærdes kappe" Esaj 61:10 I Dan 9 : 24 taler englen Gabriel profetisk om en tid , da

"overtrædelsen er fuldendt , syndens mål fuldt , misgerningen sonet , og evig retfærdighed hidført" Men hvor langt klarere stråler ikke

retfærdighedens sol over det nye testamente. Der siger Paulus : Den , som ikke kendte til synd , har han gjort til synd for os , for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham" 2.Kor 5 : 21 (s43) Han "blev givet hen for vore overtrædelsers skyld og opvakt for vor retfærdiggørelses skyld" Rom 4 : 25 Og Johannes skriver : "Linnedklædningen er de helliges retfærdige gerninger- de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod " Åb 19 : 8 + 7 : 14 Alle disse ord fra den hellige skrift siger os det samme , som Jesus her udtrykker så kort og gådefuldt. De kaster lys over , hvad han mener , og det bliver dobbelt stort at høre det sagt af hans egen mund : Det er verdens retfærdighed , at jeg går til Faderen. At jeg som den sande ypperstepræst går ind for Guds ansigt med mit eget blod , det skal være menneskers nye retfærdighed -den eneste , der gælder for Gud. Efter sin oprindelige betydning var retfærdighed noget , der kun kunne vindes ved at opfylde lovens krav til punkt og prikke. Og en sådan retfærdighed er det , Jesus har vundet til os ved sin gang til Faderen. Så forstår vi også , hvad han mente , da han samme aften sagde : "Jeg helliger mig selv for dem" Johs 17 : 19 Kristus er i

sandhed blevet den anden Adam. " Thi ligesom de mange kom til at stå som syndere ved det ene menneskes ulydighed , således skal også de mange komme til at stå som retfærdige ved den enes lydighed" Rom 5 : 19 Kristus gik i vort sted. Så helt og fuldt , at ligesom vi alle er indbefattet i Adams fald, er vi det også i Kristi fortjeneste. I Kristus har vi opfyldt loven , i Kristus er vi lydige , hellige og rene , og i Kristus her vi båret straffen og betalt skylden "Een er død i alles sted , altså er vi alle døde" siger apostlen 2.Kor 5 : 15

Kort sagt : Kristus er vor. Han er vor midler og borgensmand , vor anden Adam , som i vort navn bestod prøven og i vort sted gjorde og led alt det , vi burde gøre og lide. Dette er selve kærnen i evangeliet , en kostelig skat , et højt og helligt mysterium og grundlaget for vores frelse. Standser vi for Jesu ord "Jeg helliger mig selv for dem" og betænker , hvad der ligger i dem , stemmers vort hjerte til glæde og tak. (s44) Men ret længe ad gangen tillader vores forfærdelige vantro os sjældent at beholde os nyde denne guddommelige trøst. Blot vi har forløbet os , er blevet adspredt eller mærker synden røre sig i os , glemmer vi

straks , at Gud allerede for længst har gjort sin eneste søn til synd for os , for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. Om denne vores vantro og selvretfærdighed må Ånden stadig overbevise os , og atter og atter må vi vende tilbage til evangeliet og søge vores trøst i Guds nåde i Kristus.

Men tilbage til Jesu ord om retfærdighed. Herom siger vores lærefader Luther i en forklaring til Johs 16 "Det er retfærdighed , at jeg går til Faderen " , siger Kristus. Der må du altså søge og finde din retfærdighed , ikke hos dig selv eller på jorden hos mennesker . De kristnes eneste retfærdighed , hvormed de kan stå retfærdige for Gud , vinde syndernes forladelse og det evige liv , er Kristi gang til Faderen.

Ikke for sin egen skyld eller for sin egen person gik han til Faderen. Derved var vi ikke blevet hjulpet , og den retfærdighed , han derved havde vundet , kunne ikke kaldes vores. Ligesom han for vores skyld kom ned fra himmelen og iførte sig vort kød og blod , er han også for vores skyld gået til Faderen. Han har sejret over synd , død og

helvede og atter indtaget sin plads ved Faderens højre hånd. Derved har han forløst os fra alt dette og skænket os syndernes forladelse , kraft og sejr over døden og djævelen.

men denne retfærdighed er en hemmelighed , der er skjult ikke blot for verden og fornuften , men også for de hellige selv. Thi den består ikke i noget hos os selv , men i noget , der er helt uden for og højere end os selv , nemlig Kristi gang til Faderen. Vi kan ikke se den , heller ikke føle den , men må gribe den i tro på hvad Jesus selv har sagt : " at han er vores retfærdighed" Paulus siger jo også , at Jesus Kristus "er blevet os visdom fra Gud , både retfærdighed og helliggørelse og forløsning" (s45) for at ingen skal rose sig af noget hos sig selv , men "rose sig i Herren" 1.Kor 1 : 30-31

Det kan synes at være en underlig retfærdighed , vi har at rose os af. Sådan helt uden for os selv , at vi ikke har gjort det ringeste for at opnå den , og dog så helt og holdent vores , som om den skyldtes vores egen fortjenste. For fornuften er og bliver det en gåde , at en retfærdighed , der intet

hensyn tager til , hvad jeg tænker og føler , gør og er , men kun til , hvad Kristus har gjort , med rette kan kaldes retfærdighed.

Men for troen går det an at regne med den , bygge på den og i anfægtelsens mørke finde sin trøst i den. Når Satan og samvittigheden møder frem , minder mig om min synd og sætter spørgsmålstegn ved min kristendom , så svarer jeg : "ja , jeg ved kun alt for godt , at jeg er en synder , og at min retfærdighed intet er værd i Guds øjne. Derfor vil jeg heller ikke søge den i noget hos mig selv , thi hvordan skulle jeg da kunne bestå for Gud. Min retfærdighed består deri , at Kristus er gået til Faderen. Derfor sidder min retfærdighed i himlen ved Guds højre hånd , og der må vel Satan lade den sidde. Thi gøre Kristus til en synder eller finde noget at udsætte på Hans retfærdighed kan Satan ikke " .

Men du ser og føler jo intet deraf? Nej , ganske vist - men Jesus har jo også sagt "I ser mig ikke længere" Altså er retfærdigheden noget , som ikke kan erkendes på anden måde end ved tro. Kunne jeg se den for mig eller føle den i mig , hvad skulle

jeg da med troen? så langt Luther.

Endnu engang slår vi det fast : Min retfærdighed grunder sig ikke på noget hos mig selv. den består helt og holdent i, at Kristus er gået til Faderen, og dog er den min. Min retfærdighed består ikke engang i det Ånden virker i mig - kærlighed , glæde ,fred osv - men kun i det Kristus har gjort for mig.

Herren vores retfærdighed!

Kristi gerninger mine gerninger!

Kristi død vores død!

Kristi retfærdighed min retfærdighed og (s46)

Jeg i Ham velbehagelig for Gud!

Ikke blot er min gæld betalt , men også med min daglige synd og skrøbelighed er jeg under nåden.

En lignelse kan hjælpe os til bedre at forstå dette.

En mand optager et stort lån og bosætter sig i et fremmed land. Her fører han en munter og sorgfri tilværelse og lever over evne uden tanke på , at lånet igen skal tilbage betales. Men netop som

hans midler er ved at slippe op , får han anmodning fra sin kreditor om at tilbagebetale lånet. Nu føler en tid fuld af uro og bekymring. Alle hans anstrengelser for at skaffe de fornødne midler er forgæves. Fordringshaverens krav tiltager i strengthed , jo længere det trækker ud. Til sidst får den ulykkelige mand meddelelse om , at alt , hvad han ejer og har , skal sælges og han selv kastes i fængsel , til gælden bliver betalt. Men netop , som han går og venter på , at dommen skal blive fuldbyrdet , får han fra sin kreditor et brev, hvori denne fortæller, at en af mandens slægtninge har hørt om hans fortvivlede stilling og tilbudt at betale hele hans gæld , blot på den betingelse , at han vender tilbage til sit fædreland og overtager en stilling der , som passer til hans evner og kræfter. Den samme slægtning har desuden sat en stor sum penge hen for hans regning og lover desuden at gå i kaution for ham , så tit det skal være , resten af hans levetid. Samtidig sender fordringshaveren han det kvitterede gældsbrev. Intet under , at de mest modstridende følelser rører sig i mandens sind , da han har læst dette brev. Snart er han stum af forundring , snart græder han af glæde , og snart

frygter han , at det hele kun er en skøn drøm. Men underskriften på gælds brevet forvisser ham om , at det har sin fulde rigtighed. Han er virkelig gældfri. Imidlertid er han blevet så vant til at leve med krav og trusler hængende over hovedet , at han har vanskeligt ved at blive (s47) helt fortrolig med den forandring , der er sket i hans stilling. Desuden bliver han på rejsen hjem til sit fædreland igen opskræmt ved at modtage et falsk gælds brev , sendt ham af en fjendtligsindet person. - Det er vores stilling , der her er afmalet. Den retfærdige Gud og hans hellige lov er fordringshaveren. Kristus er slægtningen , der forbarmer sig over den ulykkelige.

Denne mand kunne ikke selv betale sin gæld. Alligevel var det i orden med betalingen , og han var lige så gældfri , som havde han aldrig haft nogen gæld , eller havde han selv betalt den. På fuldt tilstrækkeligt grundlag blev den dom , der var fældet over han , atter ophævet. Aldrig mere kunne han kræves til regnskab for det , en anden havde betalt.

Manden havde ikke engang set den pengesum , hvormed hans gæld var blevet betalt , og langt mindre haft den i sin hånd og selv afleveret den , og dog var han lige så tryk , som havde han selv ordnet det med betalingen. Fordringshaverens ord og egenhændige underskrift var ham sikkerhed nok.

Her ser vi , hvad troen er. Gud taler i sit ord om en frelser og om forsoning i hans blod. Og Jesus har selv udtrykkelig sagt "Jeg helliger mig selv for dem" eller "retfærdighed er, at jeg går til Faderen" Skulle vi da ikke regne med dette for lige så fyldestgørende , som om vi selv havde opfyldt , hvad der krævedes af os. Vi bekender os til troen på , at Jesus Kristus , vor Herre , som har genløst os fortabte og fordømte mennesker , erhvervet og vundet os fra alle synder , fra døden og fra djævelens magt , med sit hellige dyrebare blod. Men så snart vi mærker synden røre sig i os , tager ænstelse og modløshed ofte overhånd i en sådan grad , at man skulle tro , gælden aldrig var blevet betalt , at vores synder aldrig var blevet lagt på Jesus , og at Skriftens vidnesbyrd om forsoningen i hans blod var løgn og bedrag. (s48)

SÅ fordærvede er vi , at vi ikke formår at fastholde en sandhed , der er så stor og herlig , at den burde hensætte både mennesker og engle i salig undren. Det var ikke for meget , om vi med tårer erkendte vor forfærdelige vantro og bad Gud forbarme sig over os. At tro tilgivelse for den synd , jeg har begået , mens jeg levede borte fra Gud, er endda ikke så vanskeligt , siger du. Men det er min daglige synd , efter at jeg har smagt Guds nåde i Kristus , der ængster mig og gør mig modløs.

Da kan der findes hjælp i at lægge nøje mærke til Jesu ord. Han taler om retfærdighed , ikke blot om tilgivelse. Ved Kristi gang til Faderen har du ikke blot tilgivelse for din synd , men en retfærdighed , som Skriften kalder evig . og som derfor gælder livet igennem. Thi retfærdighed betyder, at vi til enhver tid har opfyldt det , loven kræver , og en sådan retfærdighed er det , vi ejer i Kristus. Synden tilregnes os ikke mere , Kristus er vor anden Adam og træder frem for Gud til bedste for os.

At du som kristen stadig forløber dig , er højst beklageligt. Bedre var det , om du stod imod indtil blodet i din kamp mod synden. Men er

ulykken sket og faldet en kendsgerning , så har vi , siger Johannes " En talsmand hos Fadereen , Jesus Kristus, den retfærdige" Johs 2 : 1 Vi har mod al vores synd en "evig nåde" og evig betyder ifølge Luther ikke blot , at de gamle synder aldrig mere skal drages frem, men at også de synder , vi endnu bærer i vort kød og blod , og som før eller senere kan give sig udslag i handling , aldrig skal tilregnes os , så længe vi bliver i Kristus.

Og Prætorius siger : "Jeg ved ikke af andre synder , for hvilke jeg skulle tro forladelse for Kristi fortjenestes skyld , end dem jeg desværre dagligt drages med. Om du har andre , det må du selv vide"

Kristus Jesus er blevet vores retfærdighed , for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. 1.Kor 1 : 30 + 2.Kor 5 : 21 (s49)

Derfor er vi ikke blot skyldfri , men i Guds øjne over al måde herlige og skønne , når vi er iklædt hans søns retfærdighed. Det vi mistede ved syndefaldet , har vi fået fuld erstatning for , thi den retfærdighed , vi ejer i Kristus , er langt større

og herligere end den, Adam havde før syndefaldet.

Derfor kan vores retfærdighed heller ikke formindskes ved store synder eller forøges ved vores fromhed. Kunne den det , var den jo delvis blevet vort eget værk. Men Paulus siger : "Jeg ophæver ikke Guds nåde , thi var det retfærdighed ved loven , så var jo Kristus død til ingen nytte"
Gal 2:21

Så har vi da ikke blot forladelse for gammel synd og skyld , men en evig retfærdighed for daglig synd og brøst. Immanuel , vores broder, har sat sit liv og sit blod ind som sikkerhed. I ham alene har vi vort håb , vores retfærdighed og vores styrke - også når fornuft og følelse rejser sig i protest , og vi ikke får lov at være i fred for fjendens gloende pile. Salig da den , som tror Guds løfter og af Guds Ånd lader sig overbevise om denne underfulde retfærdighed!

Der findes også mennesker , som er vakt til erkendelse af deres synd , gerne vil gøre bod og gerne vil tro på Kristus , men hvis vækkelse ikke

er så dybtgående , som de selv kunne ønske. De er ikke bange nok for at synde , ikke alvorlige og oprigtige nok , de kan ikke våge og bede som de burde og deres kamp mod synden fører sjældent eller aldrig til sejr. Alt dette , mener de er en hindring for at kunne tro.

Andre har opgivet alt håb. De anser sig selv for at være døde og forstokkede , fulde af hykleri og hjemfaldne til fortabelse. Alle deres anstrengelser for at nå til alvorlig guds frygt er forgæves.

I begge tilfælde er fejlen den , at de ikke forstår retfærdigheden fra Gud , men søger at opstille deres egen retfærdighed. Ville de blot som fortabte syndere kaste sig i Frelserens arme , (s50) skulle alt blive godt. Til alle sådanne lyder de majestætiske ord : "Om retfærdighed: at jeg går til Faderen"

Det er heller ikke ualmindeligt at møde kristne som har mistet frimodigheden, måske på grund af en eller anden synd , som hårdnakket spotter deres anstrengelser for at blive den kvit. Disse må vækkes til erkendelse af , at de på ny har ladet sig

spænde i trældoms åg. De søger retfærdigheden hos sig selv og vil blive frelst i deres eget navn. Men Jesus ser på den med et mildt bebrejdende blik og siger : "Jeg har helliget mig selv for dig. Får dette lov at være din retfærdighed, så skal det også blive din styrke"

Ånden gerning var altså for det første at overbevise verden om synd og vantro og derved vække til syndserkendelse. Når vi da kommer til kort med alle forsøg på at frelse os selv , skal den vise os , at den sande retfærdighed består i Kristi gang til Faderen. Den, som således er blevet overbevist af Ånden og søger hele sin retfærdighed i Kristus , han er en kristen. Og om en kristen gælder ordet : "Jeg troede , derfor talte jeg" Salme 116 : 10 Han kan ikke tie , men må bekende sin tro , og da får han hele verden og alle skriftekloge og lovtrælle imod sig. Da følger næsten som en selvfølge det sidste af Åndens tre dobbelte gerning , at..

Overbevise - om dom

Og det Ånden i denne forbindelse skal overbevise verden om er , at "denne verdens fyrste er dømt" Den endelige dom er fældet i det store opgør mellem kvindens sæd og slangen , mellem Mikael og dragen , og fra den frelste skare lyder allerede lovsangen : "Fra nu af er frelsen og kraften og riget vor Guds , og magten hans salvedes ; thi nedstyrtet er vore brødres anklager , som anklagede dem for vor Gud dag og nat. Og de har sejret over ham på grund af Lammets blod" Åb 12 : 10-11(s51)

Rejser verden sig til protest mod sandheden om synd , kan alle troende trøstigt svare : "Når denne verdens fyrste er dømt , så er verden dømt sammen med ham , og denne dom kan ikke appelleres: Enten må verden lade sig overbevise eller også gå evigt fortabt. Vil den ikke gå ind på disse vilkår , men raser imod og forfølger de kristne , behøver disse dog ikke at frygte, thi Lammet har sejret , denne verdens fyrste er dømt , og med os er den almægtige"

Johannes siger : "Han , der er i jer , er større end han , der er i verden" 1.Johs 4:4

Og myldred djævle frem på jord
og os opsluge ville,
vi frygter dog ej fare stor
de deres trusler spilde.

Kommer de gerningsretfærdige og råber op om
kætteri og løs lære og for let en frelsesvej , når
man vil have sin retfærdighed alene i Kristus og
hans gang til Faderen , kan vi møde deres
påstande med frimodighed. Thi Lammet har sejret
, anklageren er nedstyrtet og alt , hvad han
byggede sin anklage på , ryddet af vejen. Synden
blev sonet og loven opfyldt , da Kristus gik til
Faderen. "Han har indviet os en ny og levende vej
gennem forhænget , det vil sige hans jordiske
legeme" **Hebr 10:20**

Derfor løber de med al deres visdom panden mod
en mur , thi de forstår ikke Guds retfærdighed.
Den den fortabte søn var blevet iført den bedste
klædning , og fedekalven var slagtet , optrådte
den ældre broder med sin kritik. Således følges
også sandheden om retfærdigheden af sandheden
om dom. David siger : "Jeg troede , derfor talte
jeg - men taler jeg vil de krig" Salme 116:10 +
120:7 Lidelsen undgår en kristen ikke , men også

den lidelse , der stammer fra djævelen og verden , skal tjene til vor gavn. Luther slutter en prædiken over denne tekst således : "I dette evangelium stilles vi altså over for tre ting : synden , retfærdigheden (s52) og korset eller forfølgelsen. Fra synden bliver vi befriet ved troen. Tror vi , at Kristus har gjort fyldest for vore synder , og at hans fortjeneste er vores , så har vi deri vores retfærdighed. Men da vil djævelen , verden og vores kød gå til angreb , og deraf følger korset og forfølgelsen "

Disse tre ting:

synden , retfærdigheden og korset bliver en kristen aldrig færdig med. Synden skal bestandig ydmyge os og volde os vé , retfærdigheden i Kristus oprejse os og fryde vores hjerte , og korset døde vores kød . vor kærlighed til verden og til os selv. Det skal løse os fra livet her , så vi med glæde ser hen til den stund , da vi skal "Bryde op og være sammen med Kristus"

Det er målet , Gud har sat for vores liv. Måtte han , som blev vores broder og frelser , vores retfærdighed og vores styrke , hjælpe os til at nå det.

Hva skal jeg gøre

Hvordan bliver den nåde, Gud har skænket os i Kristus min personlige ejendom?

Jeg ved, at "før verdens grundvold blev lagt, har Gud udvalgt os i Kristus" Jeg har hørt om den pagt, Gud fra evighed oprettede med sin søn, og om det testamente, hvori han indsætter os til arvinger sammen med ham. Guds ord siger mig endvidere, at således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at han skulle blive vores anden Adam, stå som vores stedfortræder over for Gud - en retfærdig for uretfærdige - gøre det, vi var skyldige at gøre, og lide det, vi havde fortjent.

Jeg har lært, at "det som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da han sendte sin søn i syndigt køds skikkelse" - og at "den, som ikke kendte til synd, har Gud gjort til synd for os for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham" **Rom 8:3 // 2. Kor 5:21** Og jeg forstår, at dette er den evige og urokkelige

grundvold, der er lagt for menneskeslægtens frelse
"Thi ingen kan lægge anden grundvold end den,
der er lagt, nemlig Jesus Kristus" **1. Kor 3:11**

"Herren har svoret og angrer det ej: Du er præst
evindeligt på Melkisedeks vis" **Salme 110:4**

"Om også bjergene viger, om også højene rokkes -
min fredspagt rokkes ikke, siger Herren"
Esajas 54:10

Grundlaget er altså i orden. Det, Kristus har
vundet, er testamenteret mig. Men hvad skal jeg
gøre for at komme i besiddelse af det? Ad hvilken
vej og på hvilken måde bliver det min personlige
ejendom? (s.56)

Det er jo ikke alle mennesker, der bliver frelst.
Det er ikke alle, der kommer i besiddelse af den
arv, der dog med rette er deres. Det opnås kun af
dem, der søger og modtager den på den rette
foreskrevne vis. De, der søger den på anden måde
eller slet ikke søger den, får ikke mere gavn af
den, end om den aldrig havde eksisteret.

På mangfoldige måder og ad mange forskellige veje har mennesker forgæves søgt at indgå til livet. **Luk 13:24** Derfor spørger jeg igen: Hvordan kan jeg med fuld sikkerhed vide, ad hvilken vej og på hvilken måde Kristi fortjeneste bliver tilregnet mig?

Det ville have været umuligt for os at komme til vished i denne sag, hvis ikke Gud selv fra evighed havde fastsat måden, hvorpå det skal ske, og åbenbaret os den gennem sit ord.

Begge dele har han gjort til fuldkommenhed, og derfor kan han med fuld ret sige: "De er uden undskyldning", for den, der vil give agt på, hvad Gud siger i sit ord, er det muligt at få lige så fuld vished om vejen til frelse, som han har om sin egen eksistens. Den, der endnu er i tvivl om, hvor vejen går, har ikke været opmærksom på ordets anvisning, men i stedet søgt klarhed af tankens vej og ved hjælp af sin fornuft prøvet på at lave sig selv en frelsesvej. Og når han i Skriften støder på det lille enfoldige ord, som udtrykker hele hemmeligheden, så undres han. I stedet for ydmygt at bøje sig for det og lydigt følge dets anvisning tager han anstød af det. På den måde

bliver han stadig mere forblindet og forvirret og når aldrig frem til vished.

Tusinder har forundret sig over, at det lille ord "Tro" har fået så stor en plads i Bibelen, og at vor frelse skal være så nøje knyttet til troen. For mangfoldige er det blevet til anstød og forargelse. Men som "en anstødssten og en klippe til fald" står ordet der, fast og urokkeligt, grundet, som det er, i Guds evige rådslutning til vores frelse. (s.57)

Gud har fra evighed besluttet og i sit ord åbenbaret, at hans enbårne søn skulle påtage sig hele frelsesværket, og at frelsen skulle skænkes os som en gave. Altså behøver vi intet som helst at gøre for at fortjene den eller blive værdige til den, men har blot at modtage den som det, den er: en gave, der skænkes os frit og for intet.

Men denne gave rækkes os gennem ord og løfter og kan derfor ikke modtages på anden måde end ved tro. Hvorledes denne tro opstår, og hvad den virker i os, skal vi senere se komme tilbage til.

Her skal blot understreges, at den frelsende tro er at modtage gaven på en måde, der svarer til måden, hvorpå den gives. Den gives som gave,

derfor må den modtages som gave. Den rækkes os gennem ord, derfor må den modtages ved tro. Det eneste, vi har at gøre, er at tage imod.

"Derfor," siger Paulus, "skete det ved tro, for at det kunne være af nåde, så at forjættelsen kunne stå fast for hele slægten" Rom. 4:16 "Thi af nåde er I frelst ved tro, det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven" Ef. 2:8 Gave er det. Når derfor Jesus forkyndte Guds evige rådslutning til vor frelse, idet han sagde: "Således elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne," så gav han med det samme anvisningen på, hvorledes vi skulle komme i besiddelse af gaven, idet han tilføjede: "- for at enhver som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" Johs. 3:16 Og samtidig med, at han gav sine disciple det hverv at gå ud i alverden og forkynde evangeliet for al skabningen, fastsatte han betingelserne for at blive delagtig i det med ordene: "Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst" Mark 16:15-16.

Derfor brugte også Jesus selv under sin virksomhed hernede gang på gang ordet tro. Bestandig lyder det: "Din tro har frelst dig" - "det

ske dig, som du tror" - "har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror - " osv. (s.58) Ved troen fik jo også de gamle godt vidnesbyrd. Hebr. 11:2 ff. Allerede Adams og Evas anden søn, den retfærdige Abel, fik ved troen "det vidnesbyrd, at ham var retfærdig, idet Gud selv kendtes ved hans offergave"

Ved troen blev Noa "en dom over verden og arvingen til trosretfærdigheden" Og Abraham "troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed" 1. Mos. 15:6.

Men de klareste vidnesbyrd om troen finder vi dog hos apostlene og da i særdelenhed hos Paulus. Han siger i Rom. 3 at Gud stillede Kristus til skue i hans blod som sonemiddel ved tro - at der er åbenbaret en retfærdighed fra Gud ved tro på Jesus Kristus for alle dem, der tror - og at et menneske bliver retfærdiggjort ved tro uden lovgerninger.

I Rom. 4:5 læser vi: "Den, som ikke har gerninger at påvise, men tror på ham, som retfærdiggør den ugudelige, ham regnes hans tro til retfærdighed"

og i vers 14 "Hvis de, der bygger på loven, er arvinger, så er troen uden betydning og forjættelsen sat ud af kraft"

I Galaterbrevet taler Paulus om samme sag: "Da vi ved, at ingen bliver retfærdiggjort af lovgerninger, men kun ved tro på Jesus Kristus, så har vi sat vor tro til Kristus Jesus, for at vi måtte blive retfærdiggjort af tro på Kristus og ikke af lovgerninger, thi af lovgerninger vil intet menneske blive retfærdiggjort" Gal. 2:16.

"Det liv jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig" Gal. 2:20 "Derfor skal I vide, at de , som er af tro, de er Abrahams børn, altså velsignes de, der er af tro, sammen med den troende Abraham" Gal. 3:7+9.

"Thi Abraham troede Gud, og det blev regnet han til retfærdighed - - og således skulle han blive fader til alle uomskårne, som tror , så at retfærdighed kunne blev den tilregnet" Rom. 4:3+11

(s.59)

"Alle er I nemlig i Jesus Kristus Guds børn ved troen" Gal. 3:26.

Tydeligere, end det er sagt gennem disse og mange andre af Skriftens ord, kan det ikke siges. Og "Skriften kan ikke omstødes!" Altså har Gud fra evighed af fastsat troen som betingelse for at få del i Kristus og hans forsoningsværk. Guds nåde er, som før sagt, en gave, givet for intet, og følgelig er det umuligt at komme i besiddelse af den på anden måde end ved tro.

Nåden er fri. Da tager vel alle syndere med glæde imod den?

Himlens dør står vidt åben. Da holder vel ingen sig tilbage?

Der bydes til bryllup Matt. 22:2 Til et gæstebud med "fede marvfulde retter og stærk og klaret vin" Esajas 25:6 Et gæstebud af så idel nåde og lykke, med lægedom for de syge og med frihed og fred for de bundne. Alt er rede, og indbydelsen er sendt ud. Til arme syndere, når og fjern, lyder det: Glæd og fryd jer, I er reddet fra undergang,

synden er sonet, og en evig retfærdighed skænkes jer. Kom! "Smag og se, at Herren er god!" Alle I, som synden og Satan har bastet og bundet, alle I med de sønderknuste og sorgfulde hjerter - Han er kommen, som er sendt "med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fangne og udgang for dem, som er bundet, og for at trøste alle, som sørger" Esajas 61:1-2.

"Alle, som tørster, her er vand, kom I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk" Esajas 55:1.

Skulle man ikke vente et mægtigt røre overalt, hvor en sådan indbydelse bliver kendt? Slipper ikke de, der hører den, alt og haster afsted til brylluppet?

Nej! Tværtimod! alt er roligt. Mange giver sig ikke engang tid til at høre indbydelsen til ende, men går deres vej, den ene ud på sin mark, den anden til sin forretning. En tredie bliver (s.60) hjemme for sin hustrus skyld, andre hindres i at komme af slægtninge eller venner.

Men endelig ser jeg en krøbling her, en tigger der, en halt, en blind, en fange, som opmærksomt lytter til indbydelsen. De standser og søger nærmere rede på, hvad det drejer sig om, og de trækker sig nærmere og nærmere til festsalen. Vel går det noget trægt med at komme indenfor - de synes vel, de er for tarveligt klædt - men ind kommer de da efterhånden.

Men nu de andre - det store flertal - hvorfor kom de ikke med til brylluppet?

Var de ikke indbudt?

Var der ikke fri adgang også for dem?

Jo men de ville ikke. Matt. 22:3.

Ville de ikke komme? Hvorfor? Nej - for "de raske har ikke brug for læge, men de syge" Matt. 9:12 Det er ikke de fri, men de bundne, der søger at blive løst af deres bånd. Det er ikke de rige og mætte, der tyr til andre menneskers barmhjertighed, men de fattige og de, som sulter.

Findes der da menesker, der er så heldigt stillet, at de har råd til at foragte indbydelsen til nådens bryllup? Nej - "der er ingen retfærdig, ikke en,

afvegne er alle, til hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke en eneste. Der er ikke forskel. Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud" Rom. 3 Men det er ikke alle, der er sig det bevidst. De siger i deres hjerte: "Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget" Åb. 3:17 De befinder sig på kanten af en afgrund, men i sovende tilstand og ser derfor ikke faren. Bliver de advaret, svarer de: Ja , ja - men - blot endnu lidt søvn "

Derfor må Herren først døde og siden gøre levende, først føre ned i dødsriget og siden føre op derfra igen, først slå og siden læge. Han vil nemlig have bryllypssalen fyldt, og derfor må vi først gøres syge og fattige, vi må bindes, ydmyges og sønderbrydes, vi må bringes til erkendelse af vor synd og nød og fortabte tilstand. Dette sker gennem lovens krav og lovens dom (s.61) - gennem en bodsprædiken, der som Døberen bereder vej for Herren.

Når vi ser, hvad der er formålet med omvendelsen, forstår vi også, at en ret omvendelse ikke er det samme som forbedring. Meningen er ikke, at

omvendelsen skal lette os adgangen til Gud ved at gøre os i hvert fald nogenlunde pyntelige i hans øjne. Tværtimod! En ret omvendelse er, hvad Luther kalder "den opvakte og stinkende synd" og den gør ingen velbehagelig for Gud. En anden åndens mand siger: "Når isen brister under den, som før sprang lystigt omkring på dens glatte flade, og han, kæmpede for livet i det kolde dybe vand, kalder på en "Frelser i nødens stund" - det er den rette omvendelse"

Thi så siger Herren: "Jeg går til mit sted igen, indtil de bøder for synden og søger frem for mit åsyn, søger mig i deres trængsel" "Kom, vi vil tilbage til Herren! Han sønderrev, han vil os læge, han slog os, vil også forbinde" "Thi hugged jeg løs ved profeten, dræbte med ord af min mund, min ret stråler frem som lys. Ej slagtoffer - kærlighed vil jeg, ej brændofre - kendskab til Gud!" Hos. 6.

Og Paulus siger: "Loven er blevet os en tugtemester til Kristus for at vi skulle blive retfærdiggjorte af tro" Gal. 3:24

"Loven kom til, for at faldet kunne blive større, men hvor synden blev større, der blev nåden end mere overstrømmende rig" Rom. 5:20.

Det er ikke for som egen skyld, at Gud kræver omvendelse. Den skal ikke bane vejen for os til Guds hjerte, men berede Herren vej til vores hjerter. Derfor taler Skriften, når dem skal anvise vejen til retfærdighed og frelse, bestandig om tro. Så nøje er nåde, liv og frelse knyttet til Kristi person - og kun til den - at hvis det var muligt for et menneske i levende tro at modtage Kristus uden forudgående syndserkendelse og syndenød, så var dette tilstrækkeligt til frelse. Thi "den, som har Sønnen, har livet" 1.Johs.5:12 (s.62) Men dette er og bliver en umulighed. Bibelen har ikke et eneste ord om eller eksempel på, at det skulle kunne lad sig gøre. Derfor må der beredes vej for Herren ved kravet om bod og omvendelse, således at syndserkendelsen vækkes.

Det er ikke ved foragt for loven, vi oplever, at "synden bliver større", men ved alvorligt at lægge vind på dens overholdelse. Det går til på følgende måde:

Et menneske bliver af Guds Ånd gennem et eller andet Guds ord vakt op af sin åndelige dødssøvn. Han bliver klar over sin farlige stilling, ser at han har sovet på randen af en bundløs afgrund med Guds retfærdige dom hængende over hovedet. Her er ikke tid til at tøve - hurtig redning er fornøden. Men hvad skal han gøre? Af Guds ords svar på dette spørgsmål når kun et ind til hans bevidsthed: "Omvend jer!" Han forstår, at det er på grund af synden, han er under Guds dom, og mener derfor, at det er ved at aflægge synden og overholde loven, han skal undfly dommen. Derfor beslutter han at blive from og gudfrygtig, han skiller sig ud fra verden, læser Guds ord og beder, og han tager kampen op mod sine synder. Alt dette lykkes udmærket, så længe han holder sig på overfladen - aflægge ydre synder og i det ydre gøre gode gerninger - og ikke bekymrer sig om hjertets ondskab, der som regel tiltager i samme grad, som de synlige synder udslag deraf hæmmes. Trøster han sig nu med sin forbedring og bærer over med det indre fordærv, måske endog undskylder det med, at også en kristen kender til svaghed, så er denne vakte sjæl blevet til en farisæer og ikke til en kristen.

Loven er aldrig blevet ham "en tugtemester til Kristus" Han har aflagt ydre synder af dem, han ser verden øve, og kan rose sig af gode gerninger, som verden ikke øver, han læser og elsker Guds ord, hvad verden ikke gør, og er optaget af virksomhed for andres vel. Han adskiller sig altså fuldstændig fra verden og må følgelig være blevet et helt nyt menneske. Skulle (s.63) han da ikke have lov til at regne sig for at være en kristen - så meget mere, som Kristus jo er død for syndere.

Det er om sådanne, Jesus siger, at de ikke går ind gennem døren, men stiger andetsteds over.

Vejen til en sand omvendelse går gennem den snævre port. Det må ikke være selve omvendelsen, man bliver tilfreds med og slår sin liid til. Lovens krav må trænge helt ned til ondets rod, helt ind til kilden, hvorfra det vælder ud. Guds hellige lov kræver fuldkommen hellighed, bestandig kærlighed til Gud og det, som er godt, had til ssynden, årvågenhed og kamp mod det onde. Når da et menneske bliver vakt til erkendelse af synden i hjertedybet, ser sin egenkærlighed og sin egenvilje, sit hovmod og sit afgudereri, sin

ligeGYldighed for Gud, sin træghed til bønne og sin tilbøjelighed til vellyst, hovmod og gerrighed, og tager kampen op mod alt dette, da kommer han til at sande apostelens ord:

"Da budet kom, levede synden op - thi da synden fik en anledning, bedrog den mig ved budet og dræbte mig ved det - for at synden ved hjælp af budet skulle vise sig i sin grænseløse syndighed" Rom. 7.

Denne opdagelse gør det arme menneske helt forfærdet. Synder, som han ikke havde anelse om, at han husede i sit hjerte, vælder frem og trodser alle hans forsøg på at dæmme op for dem. Han er værre end nogensinde før, synes han, og så er sandheden dog den, at synden har været der hele tiden. Blot ligger den ikke længere sovende i hjertedybet, men er vakt til live og ægget til virksomhed af loven. Med rette hedder det, at synden ved hjælp af budet sig i sin grænseløse syndighed.

Nu er det lige meget, hvad et sådant menneske foretager sig - han er dog fordømt og ulykkelig.

Anstrenger han sig af al sin magt for at svare til lovens krav, opnår han kun, at "synden bliver større" Ryster han det hele af sig, lader hånt om loven og sover videre i synden, er han selvskreven til fortabelsen. Hvad skal han da gøre for at blive frelst?

(s.64)

Ja, hvad skal han gøre? Det, han hidtil har gjort, har kun tjent til at øge hans fortvivlelse. Følgen var jo, at han blev endnu mere syndig end før, mere rådløs og afmægtig. Han ser synden, men har ikke kraft til at modstå den - han lider under den, men elsker den samtidig - han hader den nok, men kun som trællen hader åget, og ikke med barnets villige ånd, som kun fåes gennem troen.

Her har vi endelig den syge, som er taknemmelig for lægens hjælp, den fangne, som higer efter friheden, den fattige, som gerne tager imod indbydelsen, som har et åbent øre for budskabet om nåde ved "forløsningen i Kristus Jesus" Nu bliver det forunderlig stort og herligt at høre om "den retfærdighed fra Gud, som er åbenbaret

uden lov," om ham, som "retfærdiggør den ugudelige," og som har sagt: "Af nåde er I frelst ved tro, det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven" og fra hvem nu indbydelsen lyder: "Kom hid til mig alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile"

Nu tændes der ved evangeliets liflige budskab en sand, levende og frelsende tro i deres hjerter. Bedst som de var ved at tabe modet, både over deres synd og over deres mislykkede forsøg på forbedring, dæmrer det for dem, at alt det, de søgte at opnå gennem anger og bod, bøn og kamp, er allerede vundet til dem af en anden og skænket dem, uden at de selv på nogen måde har gjort sig fortjent til det. De griber ordet om, at "det som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da ham sendte sin søn" og det går op for dem, at en evig retfærdighed er bragt til veje og blot venter på, at de skal komme og tage imod den.

Men det samme evangelium vækker højst forskellige følelser hos de forskellige mennesker. Hos nogle vækker det glæde og håb. Undrende spørger de:

Gælder indbydelsen også mig? og (s.65)
længselsfuldt strækker de sig imod Kristus og
hungrer og tørster efter hans retfærdighed.

Hos andre virker det forøget anger og sorg, når
Guds kærligheds varme begynder at smelte de før
så hårde hjerte. Men sorgen blandes med håb, og
en inderlig længsel efter at få del i denne
kærlighed og nåde (der) fylder deres sind.

Andre igen føres fra den dybeste syndenød til den
højeste frelsesfryd.

Fordi mennesker er så forskellige, når Helligånden
sit mål ad forskellige veje. Men hos alle dem, der
har fået deres blik vendt bort fra sig selv og rettet
mod den korsfæstede, er den frelsende tro allerede
tændt i hjertet. Det er den samme tro, som Jesus
ofte priste hos de mennesker, der søgte hans hjælp
i deres nød. Til kvinden, der trængte sig frem for
bagfra at røre ved kvasten på hans kappe, sagde
han "Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig"
Matt. 9:22.

Og til synderinden, som i Simons hus vædede Jesu fødder med sine tårer, hed det: "Dine synder er dig forladt - din tro har frelst dig, gå bort med fred" Luk. 7:37-50.

Om disse eksempler siger Luther: "De havde hørt rygtet om, at Jesus havde trøst og hjælp til alle, som kom til ham. Dette rygte troede de, og derfor kom de, drevet af deres nød. Havde de ikke troet det, de hørte, var de ikke kommet"

Denne tro kalder Jesus en frelsende tro, skønt den kun havde ytret sig deri, at de opsøgte han og bad om hans hjælp. Når der Paulus i Rom. 10, anfører profeten Joels ord: "Enhver der påkalder Herrens navn, skal frelses" så tilføjer han straks: "Hvorledes skulle de nu kunne påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på?" Dette viser tydeligt, at påkaldelse af Herrens navn nødvendigvis forudsætter, at troen er til stede.

"Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden" siger Jesus Matt. 5:6 Denne hunger og tørst er også en form for tro. At komme til Jesus og tage imod ham ligeså. (s.66)

"Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort" sagde Jesus. Johs. 6:37 Og i Johs. 1:12 hedder det: "Alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn"

En sådan hungrende, tørstende, kæmpende og søgende tro finder vi hos den besatte drengs far, da han råbte: "Jeg tror, hjælp min vantro!" Vi ser den også hos bruden i højsangen, når hun om natten går omkring i byen og søger den, hendes sjæl har kær, og hos patriarken Jakob, da han sagde: "Jeg slipper dig ikke, uden de velsigner mig"

Denne søgende, påkaldende, hungrenede og tørstende tro er den egentlige frelsende tro. Det er jo en tro på Jesus og ikke på noget hos os selv. Men denne tro vil før eller senere blive besejlet med vished. Da siger bruden: "Jeg har fundet ham, som min sjæl har kær, han er min og jeg er hans" Da falder dækkes fra mine øjne, så jeg ser det, jeg ikke før kunne se: at alt det, jeg gik og ventede på, er fuldkommet i Kristus, at al min synd og urenhed, al min ligegyldighed og hårdhed er i ham sonet, betalt og udslettet, ja sænket i

havets dyb, og at det alene er min vantro, der har været min ulykke. Nu ved jeg, at "En er død i alles sted, altså er alle døde" 2. Kor. 5:15. Kristus døde ikke for sig selv, men for os. Er ikke det nok til forsoning, er det ude med mig, for selv kan jeg ikke gøre det ringeste til min frelse.

Med troens fulde vished følger Guds fred. De synder, som nagede samvittigheden, er jo udslettet og tilgivet. Om denne fred siger apostelen: "Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus" **Rom. 5:1**. Dermed følger også ofte en hidtil ukendt overnaturlig fryd og glæde, et følbart gensvar på Guds kærlighed, hvorved sjælen får lov at "smage og se, at Herren er god" **Salme 34:9**. Men denne følbare fryd er ikke det egentlige og følger heller ikke altid umiddelbart efter troen. Det er heller ikke til den, at (s.67) Skriften har knyttet frelsen, men ene og alene til troen på Kristus.

Med troens fulde vished følger også fortroligt venskab med Gud og fortrolig omgang med ham. Vi har, som Paulus siger, modtaget "En ånd der skaber barnekår" I den råber vi: "Abba Fader!"

og "Ånden selv vidner sammen med vores ånd at vi er Guds børn" **Rom.8:15-16**

Også den nye skabning, som vi er fremstået, vidner om, at en ny fødsel er sket. "Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning, det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til" siger Paulus 2. Kor 5:17 Et nyt sind, en ny åndelig smag, ny lyst til Guds lov, afsky for alt verdsligt, kødeligt og syndigt, et nyt åndeligt syn, en ny bekendelse og ny kærlighed både til brødrene og til alle.

Men dette er frugterne af den modtagne nåde. Hvad selve modtagelsen angår, så anviser Skriften, som vi har set, kun en måde, hvorpå Guds nåde bliver vores personlige ejendom, nemlig ved tro. Kun ved, at vi modtager gaven, bliver den vores. Gud har udvalgt os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt, og det er på dette grundlag, vores frelse hviler. Alt er fuldbragt ved Kristi død.

Af nåde er vi frelst ved tro, det skyldes ikke os selv, Guds er gaven.

Det skete "ved tro for at det kunne være af nåde, så at forjættelsen kunne stå fast for hele slægten" **Rom. 4:16**

Hermed kan således den store evangeliske sandhed slås fast, at alle mennesker , blot de kommer til Kristus, straks får del i den nåde og frelse, som er skænket os i ham. Og fra Bibelens sidste blad lyder indbydelsen til alle: "Dem, som tørster, skal komme; den som vil, skal modtage livets vand uforskyldt"

Hva fattes meg endnu

Der findes mange religiøse mennesker i verden. Religiøs kan man nemlig godt være uden at være nogen kristen, ja til og med uden at være vakt. Den religiøse beskæftiger sig med religion, fordi han betragter det som en nødvendighed og nyttig ting. Men at han ikke er vakt til fuld erkendelse af sin stilling, viser sig på flere måder. En og anden synd kan nok plage hans samvittighed, men set sig selv som en, der i bund og grund er en synder for Gud, har han aldrig. Han kan nok klage over, at han mangler vished om nåde og barneret hos Gud, men det har tilsyneladende ingen hast med at opnå denne vished. Sine synder kan han tale om både i tide og i utide, men uden at foretage sig noget alvorligt for at aflægge dem.

Der findes også mennesker, som nok er vakt og på en vis måde omvendt, men som dog ikke er rette kristne. De har taget afstand fra verdens væsen og tager det alvorligt med deres kristendom, men den fulde frigørelse i Kristus harr de ikke oplevet.

Endelig er der dem, som bekender sig til troen på Kristus som vor visdom fra Gud, vor retfærdighed og helliggørelse og forløsning, men kun gør det , fordi de ved, at denne bekendelse bør man føre for at være en ret kristen. Samtidig grunder de i al stilhed deres fortrøstning på noget andet: måske på deres omvendelses alvor, måske på deres anger, deres bøn og deres kamp. Finder de dette tilfredsstillende, går det let nok for dem at sætte deres lid - til Kristus! Lykkes der derimod ikke, som de synes, det bør, mister de straks frimodigheden. Så lidt (s72) betyder Kristus i virkeligheden for dem, at de nøjes med ham alene kan de ikke. Det er egenretfærdighed, der sniger sig ind. Og en tro som ikke søger hele sin trøst i Kristus, er en falsk tro.

Om dette har vor bibel mangfoldige vidnesbyrd
læs f.eks

Rom 9:31-32 10:1-4

Johs 3:1

Ap.g 10:2-6

Gal 3:10 m.fl

I 1 Kong 19:11-13 læser vi om en begivenhed, som på en skøn og træffende måde illustrerer

disse sandheder:

"Og se, Herren gik forbi, og et stort og stærkt vejr, der sønderrev bjerge og sprængte klipper, gik foran Herren, men Herren var ikke i vejret. Efter vejret kom der et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet. Efter jordskælvet kom derr ild, men Herren var ikke i ilden. Men efter ilden kom der en stille sagte susen, og da Elias hørte den, hyllede han sig hoved i sin kappe og gik ud og stillede sig ved indgangen til hulen"

I dette mærkelige og mægtige syn var der først og fremmest et budskab til profeten selv i hans øjeblikkelige situation, men dernæst taler det også til os om Guds måde at handle på i almindelighed. Stormen, jordskælvet og ilden er rammeende udtryk for loven, dens virketid og dens virkninger, Den stille, sagte susen er et skønt billede på evangeliet. Først i det store - med henblik på det gamle og det nye testaments tid og disse to tidsrums ulige regeringsformer. Dernæst i det små - således som hvert eneste menneske, der bliver omvendt, oplever det. I begge tilfælde går en gammeltestamentlig tid med dens lovbud og dens tvang, dens mangeartede

offertjeneste og dens forventning forud for kristi nådefulde åbenbarelse. En gammeltestamentlig tid, som kan være længere hos en, kortere hos en anden.

Det er ikke ualmindeligt, at den i hvis sjæl et stormvejr af åndelige oplevelser er brudt løs, selv farer frem i Herrens navn som et stormvejr, sønderriver bjerge og spræger klipper foran Herren. Hensigten er god nok, men det skorter på erfaring og derfor også på fornuft.(s.73) Det er altsammen kun vejr, "stort og stærkt vejr" men "Herren var ikke i vejret" Imidlertid går udviklingen sin gang, og han bliver virkelig vakt. Der bliver et "Jordskælv" i hans indre, hans hjerte bæveer, når det går op for ham, at han med al sin nidkærhed ikke kan stå mål med Guds ords krav hverken i det, han er, eller i det, han gør. Nu stræber han af al magt efter fuldkommenhed, men forgæves. I jordskælv var der kun ødelæggende kræfter, ingen kraft til at bygge op, thi "Herren var ikke i jordskælv"

Det bliver tværtimod værre og værre, thi "da synden fik en anledning, vakte den ved budet alskens begær" Rom 7:8.

Og så begynder "ilden" at brænde: angstens og anstrengelsernes pinefulde, flammende ild, men alt forgæves, thi "Herren var ikke i ilden"

Nu synker modet, alle forsøg er frugtesløse, alle forhåbninger fejlslagne, og endelig begynder det egenretfærdige jeg, som der var begyndt af gå ild i, at blive fortæret. "Jeg døde" siger Paulus, og nu kommer "den stille sagte suses" evangeliets husvalende, fredgivende og frelsende røst vel tilpas for det fortvivlede hjerte. Nu har ordet om den uforskyldte nåde fået liflig klang, og nu, da alt håb var ude, har den rette trøst fået råderum i hjertet. Nu bliver der stille, hvor der før var storm, der bliver nyt liv, ny glæde og fred, kærlighed og enfold, en hidtil ukendt fortrolighed med Herren, milde øjne, glade ord og nye åndelige evner. Nu skjuler man sit ansigt i frydefuld undseelse over en så uventet hjælp. Tænk! at få nåde, netop da man var allermest uværdig. Dyb skamfuldhed og usigelig lykke bringer en til at forstumme, som Ezekiel siger i kap 16:63 "Du skal komme det ihu med skam og ikke mere kunne åbne din mund, fordi du blues, når jeg tilgiver dig alt, hvad du har gjort, lyder det fra den Herre Herren"

Da Elias gennem den stille, sagte susen blev grebet af følelsen af Guds nærværelse, hyllende han sit hoved i sin kappe og (s.74) gik ud og stillede sig ved indgangen til hulen. det er , som han på den måde siger sit: "Tal Herre! din tjener hører" -

Først nu er man en kristen, først nu er man moden til at føre det nye testaments tale, ikke bogstavens, men åndens. Den stummes tunge er løst og bryder ud i bekendelse og lovsang. Det er denne tingenes orden, David udtrykker med ordene "Jeg troede, derfor talte jeg!"

Mange eksempler herpå, både fra ældre og nyere tid, kunne anføres. For kortheds skyld nævner vi imidlertid kun nogle få.

Det er velbekendt, hvorledes Luther i mange år søgte frelse og fred i sin egen retfærdighed. Da han engang var i overhængende livsfare under et tordenvejr, hvor lynet slog ned ved hans side, og døden omtrent samtidig bortrev en af hans bedste venner, vakte dette en sådan storm i hans indre, at det drev ham til at gå i kloster. Her søgte han ved bestandige bønner flittig læsning og ubønhørlig strengthed mod sig selv at blive synden kvit og dermed værdig til Guds nåde. Om dette

tid skriver han selv: "Vi pinte os næsten til døde for at få ro i vor samvittighed og fred i vort hjerte, men i et så gyseligt mørke var freden intetsteds at finde"

I sandhed - om nogen har været religiøs, om nogen har taget sin omvendelse alvorligt, om nogen har våget og bedt og holdt sit legeme i ave, så var det Luther i sit kloster. Men ned al sin stræben efter helliggørelse var han endnu et ufrelst menneske og følge Guds forbandelse hvile over sig. Derfor fik han heller ingen fred, for "den stille, sagte susen" evangeliet om Guds nåde, nåede hans hjerte, thi han var for grundig vakt til at kunne finde hvile i sin egen retfærdighed, som det desværre så tit sker.

Den første lysstråle faldt ind i hans sjæl, da en gammel klosterbroder mindede ham om det enkle, men uendelig dybe ord fra den 3. artikel: "Jeg tror på - syndernes forladelse" (s75)

Klosterets abbed, Johan Staupitz, tog sig også faderligt af ham og søgte at vende hans øjne fra det, han selv mente at skulle præstere, og hen til

Jesu Kristi fuldbragte værk til hans frelse. Men hvor meget end Luther læste i Guds ord om tro og om nåde, hjalp det ham intet, thi han anså sig ikke for at være værdig til at tilregne sig den for egen del.

Allerede på rejsen til Rom beskæftigede hans tanker sig meget med ordet: "Den retfærdige skal leve af tro", men uden at han var i stand til at fatte betydningen af det. Hans sjæl hungrede efter frelse og fred, men så forblindet var han, at han nøje iagttog alle de forskellige forskrifter, der skulle hjælpe ham til at opnå syndernes forladelse. Han krøb på sine bare knæ op ad Pilatus trappen i Rom for at erholde pavens aflad, men undervejs lød det som en torden i hans sjæl: "Den retfærdige skal leve af tro"

Med fordoblet angst og uro i sin samvittighed forlod han Rom. På tilbagerejsen blev han syg og henfaldt under sygdommen til det dybeste tungsind. Da trådte pludselig ordet "Den retfærdige skal leve af tro" frem for hans sjæls øje i et helt nyt lys, og han følte sig med eet så forunderlig oplivet og vederkvæget. Først nu forstod han til fulde dette ords betydning og kraft, og med en iver som aldrig før studerede han

brevet til romerne. Nu stod ordet om Kristi forsoning og retfærdigheden af tro med guddommelig klarhed for hans sjæl.

"Da følte han straks," siger en historieskriver, - "at han var født på ny og havde fundet en åben vej til selve paradiset. Han betragtede også den hellige skrift med helt andre øjne end før, og ligesom han før i fuldt alvor havde hadet det lille ord: Guds retfærdighed, (retfærdighed af tro) , så begyndte han nu at agte det højt og dyrebart som sit allerkærste og mest trøsterige ord" På denne måde dannedes den store troshelt, fra hvem siden ordet om Kristus og retfærdigheden ved troen på ham har udbredt (s76) sig i kristendommen. Der var storm, der var jordskælv, der var ild, men intet af dette var Herren. Dan kom den stille sagte susen: "den retfærdige skal leve af tro". I den var Herren og den blev ham til liv og frelse.

Et andet eksempel: John Wesley, stifteren af metodistsamfundet, vakt allerede tidligt til bekymring for sin sjæls frelse. Ved universitetet i Oxford sluttede han sig sammen med nogle ligesindede unge mænd (deribland hans egen broder Carl Wesley) til fælles opbyggelse og

øvelse i guds frygt. de var præget af dyb alvor og var besjælet af en brændende nidkærhed ikke blot for deres egen, men også for andres frelse.

Både deres kammerater og deres omgivelser i øvrigt mødte dem med fjendskab og hån, men dette formåede ikke at afskrække dem. Med utrættelig iver ransagede de den hellige skrift, førte et selv fornægtende og ulasteligt liv, var virksomme for andres omvendelse, besøgte fangerne og de fattige og søgte på alle måder at udbrede kundskaben om Gud.

Da John Wesley havde taget sin teologiske embedseksamen, fik han opfordring til at rejse ud til en engelsk koloni i Georgia (USA) dels for at virke som præst for kolonisterne og dels for at drive missionsarbejde blandt indianerne. Sammen med sin bror drog han derover og ofrede sig helt i evangeliets tjeneste samtidig med, at han fortsatte sin egen lovmæssige levemåde, udsat for mange farer, ydmygelser og besværligheder også af ydre art.

Efter to års forløb vendte brødrene tilbage til deres fædreland. Og nu indtraf det mærkelige og for os så lærerige, at den alvorlige og nidkære reformator og missionær, som i flere år havde

arbejdet så vel på sin egen som på andres frelse og været i hedningeland for at omvende indianere, opdagede , at han endnu ikke selv var ret omvendt. Han havde endnu ikke fundet livet i troen på Kristus og havde endnu ikke fået lys over evangeliets hemmelighed(s77) Dette oplevede han først efter, at han var vendt tilbage til England. Af hans egen udførlige beretninger derom skal vi gengive nogle uddrag. Gud give, at nogen ved at læse det kunne blive bragt til besindelse og få lys over sin egen stilling.

"To år er forløbet- " Siger Wesley, - " siden jeg forlod mit fædreland for at prædike den sande kristendom for indianerne i Georgia, men hvad har jeg ikke selv lært i denne tid? Nogen som jeg mindst af alt havde regnet med! Jeg, som rejste over til Amerika for at omvende andre, var endnu ikke selv omvendt. Jeg er ikke "fra sans og samling" når jeg taler således. Det jeg siger, er "sande velovervejede ord"

Derefter regner han op alle sine ortrin frem for så mange andre som dog kalder sig kristne : sin store indsigt såvel i filosofien som i teologien, sit kendskab til både ældre og nyere sprog, sine talegaver, sine almisser, sit arbejde for Herrens

sag, sine lidelser for evangeliets skyld osv. Om alt dette ærklærer han højtideligt, at var ikke alene var det værdiløst i Guds øjne som middel til at indlægge sig fortjeneste og blive værdig tol at modtage nåde, men det kunne heller ikke gælde som bevis for, at det var den sande og levende tro, han havde haft.

Han fortsætter: "Dette er altså, hvad jeg derovre ved verdens ende har fået lært at indse : at jeg er en synder og mangler herligheden fra Gud at hele mit hjerte er fordærvet og fordømmeligt og hele mit liv følgelig ikke bedre, thi - et dårligt træ kan ikke bære gode frugter- Mine gerninger er alt for mangelfulde, mine lidelser alt for betydningsløse og min retfærdighed er alt for ufuldkommen til at kunne forsoner mig med en fortørnet Gud. Mine synder er flere end hårene på mit hoved, men end ikke for den ringeste af dem kan jeg opnå forladelse i kraft af noget af dette. Jeg har lært at indse, at selv de bedste gerninger må være dækket af Guds nåde, om de skal bestå for hans retfærdige dom, og at jeg, fordi jeg bærer dødsdommen i mit eget hjerte, igen anden udvej har end at "blive retfærdiggjort (s78) uforskyldt af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus" og

"findes u ham, idet jeg ikke har min egen retfærdighed, der fås gennem loven, men den , der fås ved tro på Kristus" nemlig den retfærdighed, som Gud tilregner syndere ved troen "

Nogle enfoldigt troende mænd af den mæhriske menighed som Wesley traf sammen med dels på rejsen og dels efter hjemkomsten var de redskaber, Gud brugte til at føre ham til denne erkendelse. I begyndelsen protesterede han kraftigt, når de søgte at overbevise ham om, hvad det var, han manglede, men da han først var bragt til erkendelse af sin nød, varede det ikke længe, før troens lys blev tændt i hans hjerte.

En af brødrene ved navn P. Bøhler talte Wesley særligt ofte med. Når han da gjorde indvendinger, plejede Bøhler gerne at tilråbe ham : " min broder, din filosofi må først omstyrtes og lutres! "

Omsider oprandt den lykkelige stund, da Herren borttog dækket og åbnede hans øjne. En aften var nogle af brødrene samlet og læste da Luthers fortale til romerbrevet. Wesley, som hungrede efter evangeliets lys og trøst, så nu hvad han aldrig før havde set - han så og tilegnede sig den retfærdighed, som allerede i Kristi død forhvervedes til alle og af idel nåde, uden

gerninge, tilregnes enhver, som tror. Hans sjæl blev fyldt med glæde og fred, og han erfarede i sit hjerte det Åndens vidnesbyrd, som ingen kender uden den, der har det. Snart begyndte han også offentligt at forkynde det, der var blevet så stort for ham selv : retfærdiggørelse ved tro, og alle, som var sig deres synd og hjælpeløshed bevidst, tog imod ordet med glæde. Fra denne tid begynder Wesleys utrættelige virksomhed, som er blevet kronet med Guds rigeste velsignelse.

Et tredie eksempel er fra nyere tid. Der levede for en del år tilbage en rigt begavet præst, som med myndighed og i den rigtige orden prædikede omvendelse, tro og helliggørelse. Hans (s79) virksomhed var heller ikke uden frugt, men som sandheden altid er ilde hørt, fik han også bitre modstandere. En af disse var en dannet, vidt berejst og oplyst mand. Han havde i sin forbitrelse ikke ladet sig se i kirken i kang tid, men pludselig en søndag morgen faldt det han ind igen at gå hen og høre den "mørke" prædikant, som var ham så meget imod. Måske var hans tale med tiden blevet mildere og mere tolerant. Han gik i kirke. Præsten talte den dag om "den smalle vej", som han ikke gjorde smallere, men

heller ikke bredere, end Guds ord fremstiller den. "En ny skabning i Kristus eller evig fortabelse" var temaet for hans prædiken, og han talte "Med myndighed og ikke som de skriftkloge" Den tilfældige tilhører lyttede opmærksomt, og længe varede det ikke, før han blev slået af den tanke :hvis dette er sandhed, o, min Gud, hvad skal det da ende med?....Er det derimod kun griller og løs snak, burde disse præster, som vover at vælte slige unødvendige byrder på menneskers samvittighed, drives ned fra prædikestolen med hug og slag.

Denne tanke forfulgte ham overalt, hvor han gik og stod, i de følgende dage. "Er det sandhed eller løgn?" hviskede det uophørligt i hans indre. Til sidst besluttede han sig til at opsøge præsten og spørge ham, om han virkelige selv var fuldt overbevist om sandheden af sin forkyldelse. Han udførte sit forsæt og gik til præsten "Hr. Pastor" sagde han med øjensynlig bevægelse og skælvende stemme, jeg var blandt deres tilhørere, da de nyligt prædikede om den eneste vej til frelse. Jeg må indrømme, at de derved har forstyrret min indre ro, og jeg vil gerne bede dem om for Guds ansigt at sige til mig, om de kan indestå for

sandheden af det, de har sagt, eller om det blot er tom snak, de uden grund har ængstet deres tilhørere med"

Synlig overrasket, med i en bestemt og overbevisende tone svarede præsten, at det var Guds ord, han havde talt, og således (s80) uomstødelig sandhed.

Endnu mere forfærdet udbrød da hans gæst :

"Ak, hr. Pastor! hvordan skal det da gå med os?"

"Os?" tænkte præsten og studsede - men idet han af al magt søgte at bringe dette nærgående "os" til tavshed, begyndte han at fremstille for sin tilhører den rette nådens orden og formane ham til omvendelse og tro. Men denne afbrød præsten midt i hans tale og udbrød med stigende bevægelse : "Er det sandhed - jeg beder dem sige mig: hvad skal vi da gøre?"

Forbavset trak præsten sig et skridt tilbage. "Vi?" tænkte han, "hvorfor siger han "vi?" Dog søgte han endnu at bekæmpe sin voksende uro og forlegenhed og begyndte igen med råd og formaninger.

Man nu begyndte hans gæst at græde, slog hænderne sammen i fortvivlelse og råbte i en

tone, der kunne have rørt en sten : "Hr. Pastor! Er det sandhed, så vé os, det er ude med os, vi er fortabte!" Bleg og skælvende stod præsten der uden at kunne sige et ord. Den kamp, der rasede også i hans indre, afspejledes i hans ansigt. Også han brast i gråd, tog sin gæst om halsen og sagde med bævende stemme " Min ven! vi må ned i støvet - kom, lad os bede!"

De bøjede deres knæ og bad sammen, omfavnede igen hinanden, og den besøgende gik. Men præsten lukkede sig inde på sig værelse. Den følgende søndag hed det sig , at præsten ikke befandt sig vel og derfor ikke kunne prædike. Næste søndag ligeså. Den tredie søndag viste han sig, bleg og udtæret, men med glædestrålende øjne for menigheden og begyndte sin prædiken med den overraskende og gribende erklæring, at først nu var han selv gået igennem den snævre port.

Hvad havde nu denne mand oplevet?

I tiden før disse tre uger var der i lang tid "et stort og stærkt vejr" som sønderrev bjerge og sprængte

klipper - men Heren var ikke i vejret.

I disse tre uger var der et "jordskælv", men Herren var ikke i jordskælvet. Der var "ild", men Herren var ikke i ilden.

Endelig havde "den stille, sagte susen" - budskabet om nåde og fred - nået hans øre og gjort hans hjerte godt. Derom vidnede de glædestrålende øjne og den uforbeholdne bekendelse. Og fra denne stund af vidste han, hvad evangelium var og hvad nåde ville sige.

Anstøtssteinen - den store hemmelighet

For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem ethvert faderforhold i himmelen og på jord har sit navn, og jeg beder om, - - at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.

Og jeg beder om, at vor Herre Jesu Kristi Gud, herlighedens fader, vil give jer sin visdom og åbenbarings ånd i jeres erkendelse af ham, og at han vil oplyse jeres hjerters øjne, så I forstår, hvilket håb han kaldte jer til, hvor rig på herlighed hans arv er iblandt de hellige Ef. 3:14-15 18-19 Kap 1:17-18

Det er Paulus, den store apostel, der finder det fornødent at bede således. Han ved, at gudsfrygtens store hemmelighed trænger han ikke udeen videre til bunds i, evangeliets rigdom og herlighed fatter

han ikke med sin naturlige forstand, og troen betragter han sen en hellig og guddommelig gave. Han ved, at visdoms og åbenbarings ånd er nødvendig til erkendelse af Gud, og at oplyste øjne er en betingelse for at kunne finde ind til evangeliets egentlige kærne.

Dette stemmer med Jesu ord i Matt. 11:27 Ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden sønnen og den , for hvem Sønnen vil åbenbare ham. Umiddelbart før han har sagt: Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre! fordi du har skjult dette for de vise og kloge og åbenbaret det for de umyndige.

Kundskab alene slår altså ikke til. Uden en åbenbaring af Sønnen gavner den intet. Tror jeg end på en vis måde hele Guds evengelum, kan dog dets egentlige indhold og mening være skjult for mig.

Tro og tro er to ting siger Luther. Og sandheden af dette ord ser man bekræftet, hver gang et menneske får øjnene op for evangeliet i hele dets fylde.

Han er da som forvandlet, føler sig så fri og let, som var en tung byrde væltet fra hans skuldre. En hidtil ukendt lykke fylder hans sind, og i alt, hvad han tænker, taler og foretager sig, er Kristus det selvfølgelige midtpunkt. Aldrig bliver han træt af at prise og ophøje ham. Al mennekelig retfærdighed regner han nu som skarn "I sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, sin herre" Fil. 3:8

Med et glad og villigt sind over hans gode gerninger, han elsker brødrene elsker Guds lov, ja elsker endogså at lide spot og hån for Kristi skyld.

Kort sagt : forskellen mellem før og nu er så iøjenfaldende at man fristes til at tro, han aldrig før havde hørt noget om Kristus. Og så han han måske endog grundig studeret alt, hvad der angår troen på Kristus og bekendelsen af ham, og talt og skrevet meget derom.

Under kundskaben ligger altså en hemmelighed skjult. Og netop denne hemmelighed er det, striden drejer sig om. Det er den, der er "anstødsstenen"

En retsindig præst skrev engang en beretning om en religiøs vækkelse, der var gået hen over hans

egn. en del af beretningen handlede om en strid, der var opstået mellem de vakte og begyndte med den oplysning, at det, uenigheden dybest set drejede sig om, var følgende to spørgsmål :

- 1) Er Kristus virkelig død og opstanden for os?
- 2) Bliver man således retfærdig og salig alene ved troen på ham?

Da præsten engang på en rejse oplæste denne del af beretningen for nogle venner på en anden egn, blev han mødt med det forundrede spørgsmål, om der da virkelig havde været delte meninger om det første punkt.

"Ja!" svarede præsten "det er netop selve kærnen i striden, skønt ingen af os direkte harr nægtet, at Kristus er død for syndere. Striden er opstået på den måde, at medens vi alle en tid lang var hinanden lig i vor stræben efter at opnå frelse ved vort eget arbejde, er nogle nu ved Guds nåde begyndt at tro skriftens vidnesbyrd om kraften af Jesu Kristi død og opstandelse, og denne tro har fyldt deres hjerte med glæde og fred. Dette har de andre taget afstød af og anser en sådan tro for den største vildfarelse. Det er da indlysende, at en

tro, som de forkaster og fordømmer , ejer de ikke selv"

Den spørgende sad en stund tankefuld og tavs, men snart gik det op for ham, at de der lægger vægten på, hvad vi skal gøre for at få nåde, ikke for alvor tror, at nåden skænkes på grundlag af, at Guds Søn blev menneske og døde korsets bitre død for at sone vor synd. Troede de virkelig dette, skulle alt i denne verden synes dem ringe, ja som et intet, mod dette det eneste virkelig store. Den nævnte beretning af præsten lød således:

"Hvad stridsspørgsmålet angår. kan det egentlig reduceres til disse to hovedpunkter: Er Kristus virkelig død og opstanden for os syndere? og : Bliver man således retfærdig og salig alene ved troen på ham?

Som regel optræder spørgsmålet vel mindre åbenlyst og i en mindre tilspidset form. Det er djævelen snedig nok til at sørge for thi ellers ville han jo kunne genkendes og let kunne besejres. Men i virkeligheden er det intet mindre end dette, det drejer sig om.

Vore modstandere tror åbenbart ikke, at "Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet Han blev en forbandelse for vores skyld" Gal. 3:13

De tror ikke, at vi "medens vi endnu var fjender, blev forligt med Gud ved hans søns død" Rom.

5:10 Derved berøver de sig selv enhver mulighed for at få del i kraften af Kristi forsoning, idet de stædigt holder fast på, at der endnu mangler noget i, at de tør regne med en forsonet og nådig Gud. Og bøjer de sig ikke i tide for sandheden, vil det gå dem efter deres tro, thi der står skrevet: "De feje og utro - deres plads er i søen, som brænder med ild og svovl" og "Den som ikke tror, er allerede dømt"

hhv. Åb. 21:8 og Johs. 3:18

Ganske vist forkaster de ikke direkte troens retfærdighed i Kristus. Det de venter på er jo netop den lykkelige stund, da også de skal få del i denne retfærdighed og nåde. Men denne venten er ensbetydende med, at de skyder fra sig den nåde og fuldbyrdede retfærdighed, de allerede ejer i Kristus Jesus. At tro alene på evangeliets vidnesbyrd herom er i deres øjne så stor en dårskab og formastelighed, at de af al magt sørger

at stemple det som kætteri.

Er ikke dette det samme som at sige med rene ord:

"Gud lyver, når han i sit ord forsikrer, at alle menneskers synder allerede ER sonet og en evig retfærdighed forlængst bragt til veje?"

De tror at måtte arbejde på deres omvendelse - i vantro - at måtte bære Guds vrede, søge og vente så længe, til de engang får opleve Åndens vidnesbyrd i hjertet, at Gud nu omsider er blevet dem nådig - at han har set til deres alvor, deres anger og sorg, deres bøn osv, og nu for alt dette vil antage dem til sine børn.

Vil dette mon nogen sinde ske - på den måde og i denne orden?

Mon Gud vil give Åndens pant til nogen, som ikke først tror han på hans blotte ord?

Nej, aldrig!!

Hvor ofte gentages det ikke i Apostlenes gerninger, at de der hørte evangeliet, først troede og dernæst fik Helligåndens gave og besegling.

Og apostlenes forkyndelse gik ud på det samme:

"først tilegne sig evangeliet om syndernes forladelse i Jesus navn og dernæst - på denne betingelse - modtage den Helligånd"

Således redegør den nævnte præst for det stridsspørgsmål, hvorom det dybest set drejede sig. Og er det ikke netop dette spørgsmål, der under forskellige former bliver aktuelt overalt, hvor evangeliet har begyndt sin virkning?

Har ikke allerede Esajas forudsagt at "Kristus skal være en anstødssten og en klippe til fald " Esajas 8:14

At mennesket er faldet i synd, er helt igennem fordærvet og bør vækkes til erkendelse af sin synd, angre og aflægge den, våge og bede stride osv, derom kan vi let blive enige. Men så hører også enigheden op.

Nogle tror det, som det står skrevet, at Gud på grundlag af Jesu Kristi soningsdød allerede er forsonet, og at synderen derfor blot har at tage imod den nåde, som allerede er forhånden. Det er gået op for dem, at al syndserkendelse, anger og bod blot skal tjene til at berede synderens hjerte for nåden og ikke til at stemme Guds hjerte velvilligt over for synderen. Og de er klar over, at så vel retfærdighed som helliggørelse er udelykket, før synderen har modtaget den nåde,

der ligger rede til ham.

Andre derimod mener, at først, når synderen har opfyldt de før nævnte betingelser: angret sin synd, gjort bod osv , tør han regne med en formildet og nådig Gud.

Det er dette spørgsmål, der går i hårknude for mange. Og på denne knudens løsning - gennem Åndens lys over evangeliet - beror liv og salighed. Det er derfor en sag, der fortjener vor fulde opmærksomhed. Spørgsmålet drejer sig nemlig om følgende:

Er Gud en forsonet og nådig Gud mod alle syndere eller kun mod de fromme?

Blev Han forsonet gennem Kristi sonings død, eller bliver Han det ved vor omvendelse og tro?

Grunder nåden i Guds hjerte sig på Kristi død eller på hvor tro?

Med andre ord: spørgsmåleter , hvad Kristi soning af synden egentlig er værd, og hvilken betydning den har for os - om Gud gennem denne soning virkelig blev forsonet, samt om dette betyder, at Guds hellige krav i loven blev tilfredsstillet, og at Guds hjertelag mod

mennesker er som en faders mod sine børn.

Og når vor bibel siger, at Gud i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser, betyder det så, at Gud virkelig blev forligt med verden, eller skal ordene tvært imod deres ordlyd forstås således, at Gud endda var vred på verden, at synden fremdeles blev dem tilregnet, og at det først er ved vor anger og bod, vore tårer, vor bøn og vor tro, vi får del i Guds nåde?

Tak, hellige Fader, som ikke blot har skænket os din søn og forsonet verden med dig selv, men også i dit hellige ord har givet os så klar besked derom, at vi ikke har nødig at spørge om menneskers mening eller skal være afhængig af vor egen fornuft. Dit ord er her vor sikre trøst og faste borg trods alle fornuftens og følelsens, ja selve Satans og alle hans apostles indvendinger. Skriften siger udtrykkeligt, at alle menneskers samtlige synder af Gud selv er kastet på Jesus. Den siger endvidere, at Kristus er vor anden Adam, som rådede bod på den førstes brøde, opfyldte Guds retfærdige krav, betalte skylden, udslettede skyldsbrevet og tog det bort ved at

nagle det til korset. Og nu spørger vi: skulle Gud ikke være nådig mod dem, hos hvem han ingen synd finder ? Følgelig bliver et menneske dybest set ikke fordømt for syndens skyld, men ene og alene på grund af sin vantro.

En sky af vidner bekræfter dette for os:

"Herren lod falde på Ham (Jesus) den skyld der lå på os alle" siger Esajas

"Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld, os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved Hans sår" Esajas 53:5-6

I Dan. 9:24 siger englen: "Halvfjerdsindstyve uger er fastsat over dit folk og din hellige by, indtil overtrædelserne er fuldendt, syndens mål fuldt, misgerningerne sonet, evig retfærdighed hidført"

Profeten Mika siger: "Han vil atter forbarme sig over os, træde vor brøde under fod, du vil kaste alle vore synder i havets dyb" Mika 7:19

Profeten Zakarias: "For pagtblodets skyld vil jeg også slippe dine fanger ud, ja ud af den vandløse brønd" Zak. 9:11

Johannes døbereren siger: "Se Guds Lam, som bærer verdens synd" Johs. 1:29

Og fra Jesus selv lyder det: "Således elskede Gud verden, at Han gav sin søn den enbårne - " Johs. 3:16

og ved en senere lejlighed: "Dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange til syndernes forladelse" Matt. 26:28

Apostlen Johannes skriver: "Han er soning for vore synder, ja ikke alene for vore, men også for hele verdens" 1. Johs. 2:2 "I blev løskøbt - med Kristi dyrebare blod som ned blodet af et lam uden plet og lyde - han, som selv bar vore synder på sit legeme op på korsets træ"
1.Peter 1:19 og 1.Peter 2:24

Paulus skriver i brevet til romerne: "Vi blev, medens vi endnu var fjender, forligt med Gud ved

hans søn, (Jesu) død" Rom. 5:10

"Det var Gud som i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser. Den som ikke kendte til synd(Jesus) , har han(Gud) gjort til synd for os" 2.Kor. 5:19 og 21

"Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev til en forbandelse for vor skyld"
Gal. 3:13

"Gud besluttede - ved ham at forlige alt med sig, hvad enten det er på jorden eller i himlene, idet han stiftede fred ved blodet på hans kors. Han udslettede det anklagende skyldbrev med dets lovbestemmelser, det som var imod os, han tog det bort ved at nagle det til korset"
Kol 1:20 og 2:14

Men hvem kan opregne alle evangeliets vidnesbyrd!
Og hvem vil undres, om et mennesker, dder får øjnene op for indholdet af disse Herrens ord, bliver ude af sig selv af glæde!

Har Gud lagt vores synder på Jesus, så ligger de ikke mere på os. Og "den skyld der lå på os alle," betyder vel ikke bare den skyld, der lå på dem, som tror. Det var verdens synder, Guds-lammet borttog, og det var verden, Gud forligte med sig selv.

Gælder det så de troende alene?

Medens vi endnu var fjender, blev vi forligt med Gud ved hans søn(Jesu) død.

Var det så, da vi var blevet omvendt?

Var det så ved vor anger og gråd, vor bod og bedring og bøn?

Var det så ved vor tro og helliggørelse?

Så burde da endelig en gang betydningen af Kristi forsoning gå op for os. Og det burde stå os klart, hvilket formål omvendelse, anger og tro skal tjene:

Ikke at berede os rum hos Kristus - men at berede Kristus rum hos os!

Ikke at formå Gud til at modtage os, men at formå os til at modtage Ham og hans nåde

Gud er forsonet, nåden er os forhvervet før vor omvendelse og tro - blot gennem Kristus, Guds elskelige søn.

Sådan er betingelserne i den nye pagt, som Herren taler om i Jer. 31:31-34

Når Guds søn har betalt den skyld, vi ifølge den gamle pagt hæftede for, har borttaget verdens synd, nedrevet det gærde, som skilte, og afskaffede loven med dens bud og forskrifter, så har Gud nu sat mennesket på en ny prøve: om det vil tro - eller ikke, hylde Sønnen - eller forkaste ham, modtage - eller foragte nåden, komme til brylluppet - eller blive borte.

"For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen - at han vil give os visdoms og åbenbarings ånd i vor erkendelse af ham - at vi sammen med alle de hellige må kunne fatte hvor stor bredden

*og længden og højden og dybden er , og kende
Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse "*

Amen

Et stykke av anstøtssteinen

*Den anstødssten, Skriften på flere steder taler om, er vel egentlig Kristus, og hans personlighed og embede. Men det hos Kristus, som både jøde og græker (egen retfærdighed og menneskelig visdom) oftes tager anstød af, er hans forhold til syndere - den måde, hvorpå han talte om synd og om nåde.

se. Luk. 15:2 & 28-30 / Matt. 20:10-12 / 1. Kor. 1:23 m. fl.

"Han bliver en helligdom, en anstødssten og en klippe til fald for begge Israels huse - - og mange iblandt dem skal snuble, falde og kvæstes, fanges og hildes.

Esajas 8:14-15.

"Enhver, som falder på denne sten, vil så sig fordærvet; men den, som den falder på, ham skal den knuse"

Luk.20:18

Alt menneskeligt er usikkert og upålideligt. Fornuft og følelse mennesketanke og menneskeming svinger bestandig og omskiftes så let. Snart ser jeg f.eks Gud i alt, som møder mit blik, snart er jeg i tvivl om, hvorvidt han overhovedet eksisterer.

Snart synes Gud må at være så idel overstrømmende nåde og kærlighed, snart ængstes jeg for hans unåde og frygter, at han har vendt sig fra mig i vrede. Snart synes jeg ,at jeg er en ganske respektabel kristen, snart, at jeg er en aldeles uhjælpelig synder.

Kort sagt: Fornuft og følelse - alt er som rør for vinden, svævende, usikkert, falsk, omskifteligt og løgnagtigt. Hvad jeg tænker om Gud og mit forhold til ham er derfor uden betydning.

Herre! Hvortil skal jeg da fortrøste mig? - jo, et ved jeg, som er fast og urokkeligt: på dommertronen i himlen sidder den store hellige Gud! Det ord, han har talt fra sin himmel, (s.96) er et evigt, helligt og urokkeligt ord. Dets domme er uomstødelige - som bjergenes grundvold

står de fast. Ja, ikke en prik eller et bogstav af dette ord skal forandres eller bliver til intet, om end himmel og jord forgår.

Hvilket svar givet nu dette evige ord fra oven på de spørgsmål, der for os er de største og vigtigste: de spørgsmål der drejer sig om **Gud** og om **os**, om **synd** og om **nåde**.

For det første:

Hvad siger det om vor værdighed eller uværdighed - om, hvorledes vi tager os ud i Guds øjne?

Det siger, at Gud har søgt på den ganske jord for om muligt at finde et eneste menneske, der var retfærdig for ham, men han fandt ingen.

Det siger: "Herren skuer ned fra himlen på menneskenes børn for at se, om der findes en forstandig, nogen, der søger Gud. Afvegne er alle, til hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke en! Herren så, at menneskenes ondskab tog til på jorden, og at deres hjerters higen og tragten kun var ond dagen lang. Der er ingen retfærdige, ikke en"

Salme 14:2-3 / 1. Mos. 6:5 / Rom 3:10

Dertil kommer, at Gud er en **hellig** Gud. En så grænseløs helligheds flammende ild og blændende lys, at end ikke **himlen** er **ren** eller **englene fuldkomne** i hans øjne. Det er således udelukket, at noget **menneskeskulle** kunne bestå for ham. Alle har i lige høj grad gjort sig fortjent til død og dom. Johannes så vel som Judas, Peter så vel som Simon troldkarl, Jomfru Maria så vel som den bedste skøge.

Men hvad er det, du siger ? Det er da helt hen i vejret - en forfærdelig tanke! Ja se, hvor fornuften tager anstød, og så er det dog intet andet end den praktiske konsekvens af ordene:

"Der er ingen forskel. Alle har jo synden og mangler herligheden fra Gud og bliver retfærdiggjort uforskyldt af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus" Rom. 3:22-24

Vel er der for os at se en vis afstand mellem dalbunden til den højeste bjergtop, men når afstanden fra jorden til solen skal (s.97) beregnes, er denne forskel som et intet at regne og tages slet

ikke i betragtning.

Således er der for os at se forskel på mennesker, men for Gud er der ingen forskel. Alt, hvad mennesker hedder, selv den bedste og frommeste kristen, er i hans øjne en ussel jordorm - helt igennem uren. Selv hans bedste gerning er gennem trængt af den gamle slanges gift.

Hans tro og hans kærlighed, hans bøn og hans lovprisning, som dog er et værk af Guds Ånd, er på grund af karrets urenhed besmittet: troen blandet med slagger, mede egen retfærdighed og vantro, kærligheden kold og forsømmelig og bønnen uden kraft og varme, uværdig til at frembæres for den himmelske majestæt.

Disse bestandige mangler var i og for sig nok til at bringe et menneske under fordømmelse. Dertil kommer de stadige fald og den uundgåelige besmittelse under vandringen. Som en brusende syndflod dækker uretfærdighed jorden; afguderi og vantro, misbrug af Guds navn, ringeagt for helligdagen, ulydighed, vrede, had og trætte, utugt og løsagtighed, gerrighed, tyveri og bedrageri, falskhed, løgn og bagtalelse.

Om end dette ikke altid giver sig udslag i gerning, så er dog hjertet som en boblende gryde, fyldt med tanker, lyster og begæringer, der er urene i den Helliges øjne.

Kort sagt:

Du har for hvert eneste minut, du har levet , føjet skyld til skyld. Thi hvornår var din hellighed så fuldkommen og din kærlighed så varm, at en hellig Gud kunne være tilfreds?

Med rette siger Luther, at det menneske, som på en gang fik alle sine synder at se, ville være uimodtagelig for al trøst og i sammen øjeblik dø af fortvivlelse.

Står det således til med den faldne slægt, hvordan vil da et menneskebarn bestå for den grænseløse helligheds fortærende ild. Vil Gud gå i rette med dig, kan du ikke svare på et af tusind. Om også du i mange år har været en kristen, virksom i tjenesten, og er rig på erfaring, så gælder det ikke. Rammes (s.98) du af et blik fra den Helliges øjne, så vé dig! Dette følte den gamle Guds tjener, som bad:

"Gå ikke i rette med din tjener, thi for dig er ingen, som lever, retfærdig" **Salme 143:2**

For Gud er ingen, som lever, retfærdig. Det er Ordets dom.

Det strider imod fornuft og følelse, som altid, når vort fromhed lykkes for os, vil gøre gældende, at vi nu er så meget værdigere til Guds nåde, og at det nu er så meget lettere for Gud at tilgive os, end når vi er faldet og har syndet. Var det tilfældet, ville nåden og retfærdigheden i hvert fald for en del være afhængig af vores værdighed og vore gerninger. Men dertil har vi nu set Skriften sige sit nej. Husk derfor, at du til enhver tid er lige værdig og lige uværdig.

For det andet:

Hvad siger dette evige ord fra oven os om **Gud**, om hans vilje og hans besluttede råd til vor frelse?

Når vi ikke - fordærvede og forblindede, som vi er - er i stand til at tænke andet end forventede tanker om os selv, hvordan skulle vi da kunne tænke sandt og ret om **Gud**, han, hvem himlenes

himle ikke kan rumme, og hvis væsen er uudgrundeligt selv for keruber og serafer. Historien viser tydeligt, at de tanker, mennesker ned gennem tiderne har gjort sig om Gud, i allerhøjeste grad er dåreagtige og forventede. Den ene har beskrevet Gud på én måde, den anden på en anden. Én har ment at kunne behage ham med et, en anden med et andet.

Alt sammen en ynkelig famlen i mørke, og bedre vil det ikke gå os, hvis vi taber **Ordet** af sigte.

Hvad siger da Ordet? Det siger:

"Således elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Der er ingen forskel. Alle har jo synden og mangler herligheden fra Gud og bliver retfærdiggjorte uforskyldt af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus - han, som gik, ikke med blod af bukke eller kalve, men med sit eget blod én gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning. Vi mener nemlig, at et (s.99) mennesker bliver retfærdiggjort ved tro, uden lovgerninger"

**Johs. 3:16 / Rom. 3:22-23 / Hebr. 9:12 / Rom
3:28**

Således lyder de hellige ord, for hvilke himmel og jord bøjer sig og tilbeder. Lad så blot alle verdens vise, lad engle og ånder, fornuft og følelser sige, hvad de vil. På tronen i himlen sidder en, som er dommer over alt det skabte, og det ord, han taler, står i evighedernes evigheder fast som bjergenes piller.

Han har sagt os, at **der er ingen forskel**. Hvert menneske er fordærvet og hjemfaldent til fortabelse, men Guds enbårne søn, som var i Faderens skød, selv blev kød og ofrede én gang for alle et offer, som var Gud til behag, og som gælder i evighed.

Han har sagt, at **vi bliver retfærdiggjort uforskyldt af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus**.

Og han har sagt, at om vore synder end var som skarlagen, som de blive hvide som sne.

Var de end talrige som havets sand, skal ikke én bliver tilbage. Thi det var ikke en helgen, ikke en engel, men den store, hellige Guds selv, han, som har skabt verdener i tusindtal, der tog sig for at slette dem ud.

Guds søn tog menneskeskikkelse på og naglede vort skyldbrev til korsets træ. Derfor skal alle, som tror på ham, ikke fortages, men have evigt liv. Han skal ikke dømmes efter sin egen, men efter sinstedfortræders fortjeneste. Følgelig er han til enhver tid lige så retfærdig og Gud velbehagelig som Jesus selv.

Dette er, hvad den evige majestæts højtideligt forkyndte beslutning går ud på. Mod den er vore tanker og meninger som hø og strå. Hvem er du, at du vil diskutere med Gud?

Åbn vore øjne, Herre, at vi må se dette himmelske lys og drage nytte af det på vores vej gennem livet!

Synes jeg f.eks., at jeg på et vist tidspunkt har været særlig gudfrygtig og åndelig og derfor

mener at måtte regne med Guds særlige velbehag, så bør jeg straks sige til mig selv:

Det er hjernesvind og intet andet, det er min tanke, der leder mig (s.100) på vildspor.

Ifølge Guds ord er vi alle uduelige, ingen kan takkes Gud i egen dragt, ingen bliver retfærdiggjort ved egne gerninger.

Synes jeg til andre tider, at min synd er så stor, at Gud umuligt kan være mig nådig som før, så bør jeg sige til mig selv: Det er igen min tanke, der fører mig vild. Guds evige ord siger mig, at jeg til enhver tid er lige **fordømmelsesværdig** i mig selv, men også, at min stedfortræder til enhver tid er lige **retfærdig**, og at jeg således i **ham** er lige retfærdig og Gud velbehagelig til enhver tid.

Opnås retfærdighed ved gerninger, "var jo Kristus død til ingen nytte" Og hvis Gud, når jeg var særlig from, så på mig med større velbehag, end når jeg var mindre from, da **var** retfærdigheden opnået ved gerninger - og da **var** Kristus død til ingen nytte.

Frygter jeg, at Gud for mine synders skyld helt har slået hånden af mig, bør jeg sige til mig selv: Dette billede af Gud er enten et forvrænget billede eller et vederstyggeligt afgudsbillede. Thi en Gud, hvis nåde eller unåde bestemmes af vores større eller mindre fromhed, og som elsker det ene øjeblik mere og det næste mindre, findes hverken i himmelen eller på jorden.

Den eneste sande Gud er den i Kristus forsonede, i sin kærlighed uforandrede Gud, som till alle tider har lige god grund til at vredes og fordømme, når han ser på **mig**, men som også til alle tider har lige god grund til at benåde og elske, når han ser mig i **Kristus**.

Forholder det sig da virkelig således, at Gud aldrig tilregner de troende den synd, de fremdeles bærer på, og som desværre nu og da giver sig udslag i ord og handling? Er det vist og sandt, at Gud i går og i dag og til alle tider anser dem lige retfærdige, ikke i kraft af gerninger, men i kraft af Kristus?

JA! - thi den store hellige Gud har selv sagt det i sit ord.

David priser det menneske saligt, hvem Herren ej tilregner (s.101) skyld, men tilregner retfærdighed uden at spørge om gerninger. Og Paulus siger, at i Guds øjne vil intet menneske blive retfærdiggjort af lovgerninger, men at der nu uden liv er åbenbaret en retfærdighed fra Gud, en retfærdighed ved tro på Jesus Kristus.

Han siger, at "alle, der bygger på lovgerninger, er under forbandelse" men at "der ingen fordømmelse er for dem, som er i Jesus Kristus" Endvidere, at "var der retfærdighed ved loven, så var jo Kristus død til ingen nytte"

"Jeg er kommet for at give mit liv som løsesum - og mit blod udgydes for mange til syndernes forladelse" siger Jesus selv. Derfor gik tolderen i templet, som ikke havde andet end synd at møde frem med, retfærdiggjort hjem til sit hus.

Farisæeren derimod ikke, skønt han havde mangt og meget at rose sig af. Derfor fik de, som først begyndte arbejdet i vingården i den ellefte time, lige så meget som de, der havde båret dagens

byrde og hede. Med rette siger Paulus:

"Er det af nåde, så er det altså ikke af gerninger, ellers bliver nåden jo ikke nåde" **Rom 11:6**

Altså kan, som Luther siger, ingen synd formindske og ingen gode gerninger forøge den nåde og retfærdighed, de troende ejer for Gud. Så længe de bliver i troen, skuer Gud dem i Kristus, sin elskelige søn, lige retfærdige og elskelige til enhver tid. Var ikke Kristi retfærdighed en fuldkommen retfærdighed, kunne jeg jo aldrig vide, hvornår det mål af fromhed, jeg selv måtte præstere, var tilstrækkelig stort.

Vi hævder altså, "At et menneske bliver retfærdiggjort ved tro, uden lovgerninger" **Rom 3:28.**

Og vi hævder, at så længe du gennem troen bliver i Kristus, er du til enhver tid lige retfærdig: i dine stærkeste som i dine svageste øjeblikke, når du falder i synd, som når du får nåde til at gøre noget godt, når du bruser op i vrede, som når du får kraft til at lide med sagtomdighed, når dit hjerte er koldt som is, som når det smelter af kærlighed, ja når du ler, som når du græder.

(s.102)

Forfærdet rejser fornuft og følelse sig til protest mod en sådan påstand. Så indgroet er den tanke hos os alle, vantro så vel som troende, at gerninger skulle spille en rolle for vores retfærdighed.

Den , som vil frelse sin sjæl, give agt på Ordet!
"Var der retfærdighed ved loven, så var jo Kristus død til ingen nytte"

Gal. 2:21

Er min retfærdighed for Gud afhængig af min fromhed, må jo retfærdigheden være af gerninger, og Skriftens lære må da være falsk.

Men hader Gud ikke synd, og elsker retfærdighed?
Hvordan kan jeg da i hans øjne være liige så retfærdighed og takkelig i det øjeblik jeg overlistes af synden, som i det øjeblik, jeg gør hans vilje?

Lovet og priset være forsoningens Gud! Thi vel er alt, hvad der hedder synd, genstand for Guds strengthed og hellige vrede, men denne vrede blev rettet, ikke imod os, men mod hans egen enbårne søn.

"Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle. Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld, og os til fred om straf over ham" **Esajas 53**

Var jeg ikke klædt i hans retfærdighed, var den mindste synd nok til at fordømme mig, men for dem, som er i Kristus Jesus, er der ingen fordømmelse **Rom 8:1**

Ganske vist er det sine børn, Gud er mest nøjeregnende med, når det gælder synd. Men når han på dem hjemsøger synden, sker det i faderlig kærlighed for at komme syndens rod og begæring til livs.

Derfor siger Herren selv om sin søn i **Salme 89:31-35** :

"Hvis hans sønner svigter min lov og ikke følger mine lovbud, hvis de bryder min vedtægt og ikke holder mit bud, da hjemsøger jeg deres synd med ris, deres brøde med hårde slag; men min nåde tager jeg ikke fra ham, min trofasthed svigter jeg ikke; jeg bryder ikke min pagt og ændrer ej mine læbers udsagn"

Den nåde, som Faderen her lover sin søn, var selvfølgelig ikke en nåde gældende for hans egen person. En sådan nåde (s.103) havde han ikke behov for, så meget mere, var det **børnene** der havde syndet. Det var den nåde, Sønnen købte så dyrt til sine børn. Derfor tales der i samme åndedræt om **børnenes** synd og om den nåde, der var lovet **Sønnen**.

Eftersom nu denne nåde var grundet på **Sønnen**, og det var til **Sønnen**, tilsagnet om den var givet, så skulle den heller ikke rokkes, fordi **børnene** **syndede**. Thi om nåden kunne rokkes eller blev formindsket gennem **deres** synd, så var jo "pagten" brudt og hans "læbers udsagn" ændret.

Men at Gud sætter pris på gode gerninger, og at de får deres belønning, er dog trods alt en kendsgerning"

Er det så ikke sådan, at også min **person** er mere tiltrækkende i Guds øjne, når jeg med iver og flid øver det gode, end når jeg falder og forser mig?

At Gud har behag i sine børns gode gerninger skal ingenlunde nægtes. Men hvorfor? Ene og alene, fordi han allerede i forvejen gennem Jesus Kristus har behag i deres person.

"Alt det, som ikke udspringer af tro, er synd"

Rom 14:23

Da nu først personen gennem troen må have opnået Guds velbehag, inden gerningerne kan tækkes ham, er det klart, at det ikke er i kraft af disse, at personen er velbehagelig for Gud.

I kraft af den Kristi retfærdighed, Guds børn er iført, må de troens og kærlighedens gerninger, de øver, vurderes højt, er de end aldrig så ringe i sig selv. Den synd, som endnu klæber ved dem, tilregnes dem derimod ikke.

Barn i huset er du alene i kraft af din fødsel, og barnets rettigheder har du adgang til at nyde, så længe du bliver i huset, og det, enten du er rask eller syg, sorgfuld eller glad. Sine børns forsyndelser betragter Gud ikke som skyld - thi syndens skyld blev lagt på hans enbårne Søn - men som sygdom og svaghed. Og en øm moders særlige kærlighed og omsorg netop for sit syge

barn, kan give os et svagt begreb om Guds (s.104)hjertelag over for os. For de troende selv er synden heller ikke en lyst, men en lidelse.

En lignelse kan tjene til at gøre dette forhold mere anskueligt.

En mægtig konge i en fjern fortid havde blandt sine mange betroede mænd en, som han satte særlig højt, og til hvem han nærede dem mest ubegrænsede tillid. Denne mand var betroet en stor del af rigets miler til forvaltning, men han misbrugte sin konges tillid og handlede så letsindigt med de ham betroede midler, at han til sidst havde pådraget sig en gæld på 10.000 dukater.

Afsat fra sit embede, fuldstændig forarmet, syg og ude af stand til at arbejde havde han ikke den fjerneste mulighed for at kommet ud af sin enorme gæld.

Hvad skulle kongen nu gøre? Eftergive ham gælden tillod retfærdigheden ikke, thi det var ikke kongens private midler, men rigets, han havde

brugt. Såfremt gælden ikke blev betalt af en anden, var der ingen anden udvej end at sætte bedrageren i gælds fængsel for livstid.

Men hvad sker ? Kongens egen søn, arvingen til riget, lod sig bevæge af sit ømme hjerte og den skyldiges nød, han påtog sig hans sag og betalte hans gæld. Kongen var tilfreds, og den dømte var fri. Glad og forundret over en så stor nåde bad den benådede under mange tårer om tilgivelse for sin skyld - som dog allerede var forladt - og havde fra nu af intet højere ønske end at få lejlighed til i gerning at vise sin taknemmelighed mod sin velgører og sin konge.

Denne, som havde tjenere i tusindvis, havde vel streng taget ikke særlig brug for hans tjeneste. Men da han påskønnede de motiver, der lå bagved, imødekom han mandens ønske og overdrog ham et arbejde, som han med sine svage kræfter var i stand til at udføre. Om sommeren skulle han luge ukrudt i kongens have og om vinteren lave tændstikker. (s.105)

Sæt nu, at denne tjener en dag, han havde været særlig flittig, tænkte ved sig selv:

"Nu vil kongen da sikkert benåde mig og lade mig slippe for fængslet, da jeg har arbejdet så flittigt" Hvilken dårskab!

Han var jo allerede benådet! Som om gælden, kongesønnen havde betalt, nu kunne betales med nogle tændstikker! Som om kongens nåde var afhængig af sådan småtteri!

Og på den anden side: Sæt nu, at tjeneren en dag havde været delvis uarbejdsdygtig og derfor tænkte:

"Nu er kongen sikkert vred på mig, fordi jeg har ikke har fået lavet så meget" Hvilken dårskab!

Som om kongens nåde var skænket ham for nogle tændstikkens skyld!

Som om disse pinde betød mere end den enorme løsesum, kongesønnen havde betalt!

Det klogeste, tjeneren kunne gøre, var at være fuldt ud tilfreds med denne løsesum og siden i tryk forvisning om kongens uforanderlige nåde

sysle med den gerning, der var ham betroet.

Anvendelsen af denne lignelse ligger lige for. Guds enbårne, elskelige søn har betalt vores skyld, ikke med guld eller sølv, men med sit hellige, dyrebare blod. Hvad betydning har da vores syndbesmittede og ringe gerninger for den store, hellige Guds øjne. Og hvad er hele vores synderegister at regne mod den blods værdig, der flød som soning for synd. Desuden er pagten allerede sluttet mellem Faderen og Sønnen, og synden er allerede borttaget. Hvilken dårskab da, om vi vil forsøge at føje noget til denne løsesum, Sønnen for længst har betalt.

Hellere må vi nu betragte det som tilstrækkeligt godtgjort, først, at vi selv personligt til enhver tid ejer Guds velbehag i kraft af **Kristi** retfærdighed, der tilregnes os, og dernæst, at det kun er på grundlag heraf, at vore små og ubetydelige gerninger, opfyldelsen af vort kalds simple pligter, kan tækkes Gud. (s.106)

Men kan der ikke være fare for, at en sådan lære vil svække læren om helliggørelsen? Turde nogen

måske spørge.

Dertil vil vi svare:

Hvert menneske må prøve sig selv! Hvad virker denne lære hos dig?

Hvis den gør, at du tænker som så:

"Det kunne ikke være bedre - nåden dækker alle synder, så kan jeg frit leve efter mine lyster" da er du ingen kristen, men en død hykler.

En ret kristen, der daglig føler synden som en byrde, vil gennem så stor en nåde få nyt liv og ny lyst til at gøre det gode. Han vil med bevæget hjerte udbryde:

"O, min Gud, hvilken nåde! Hjælp mig nu, at jeg må leve mit liv i troskab og lydighed mod dig, som har lagt så fast og sikker en grund for min frelse"

"Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej, langt fra! Vi stadfæster loven" Rom 3:31

Og overlisteres vi af synden, og vores samvittighed anklager os, vil den evige nåde, vi ejer i Kristus, på samme tid understrege, hvor utilbørligt vi har

båret os ad, og give os frimodighed i troen på syndernes forladelse.

"Til frihed har Kristus frigjort os. Så stå nu fast, og lad jer ikke på spænde i trældoms åg! - I er kommet bort fra Kristus, når I vil retfærdiggøres ved loven. I er faldet ud af nåden. En smule surdej gennemsyrer hele dejen. I blev jo kaldet til frihed, brødre, friheden må ikke blive en anledning for kødet, men tjen hverandre i kærlighed" **Gal. 5**

Glede i himlen

"At I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse." Ef. 3:18-19.

Når det glæder livets vigtigste spørgsmål, er det ikke ligegyldigt, hvor vi søger svar. En oplyst og erfaren kristen er god at gæste for den, der er i sjælenød. Endnu bedre er det at lytte til en apostels ord, men bedst af alt at vende sig til Mesteren selv.

I Luk. 15 . Giver Jesus i ord og handling svar netop på de spørgsmål, der stiger op fra en synders hjerte, når han er begyndt at vågne af sin syndesøvn.

"Min synd står mig altid for øje" - således klager mange fortvivlede hjerter. Det er min ulykke, at jeg ikke kan blive synden kvit. Jeg kender min herres vilje, men handler i min letsindighed atter og atter imod den.

En så forhærdet synder som mig er aldeles uskikket til at modtage nåde, sukker en anden. Om jeg blot kunne angre min synd, så skulle jeg let kunne tro Guds tilgivelse selv for de groveste synder. Om jeg blot kunne bede, om jeg blot var tilstrækkelig sønderknust, var mere oprigtig og mere angst for synden, så skulle jeg vel kunne vogte mig for den, men mit hjerte er fuldstændig gennemsyret af hykleri.

En tredje står helt uforstående over for disse klager. Synden er ikke blevet en byrde for ham selv, og han tager derfor såre overlegent på spørgsmålet. Man skal blot lade være med at synde, siger han, så slipper man også for denne tyngende følelse (s.110) af skyld. Man skal blot tage Guds lov mere alvorligt, så skal man nok få lært at angre sin synd.

Eller en anden, lidt mere oplyst, siger: Tab ikke modet, men hold u i bøn. Gud skal nok både vække sorg over synden og give dig sejr over den. Men vogt dig for at gå foran Guds Ånd og tilegne dig ordets trøst, før den lutrende gerning, han har for i dit hjerte, er fuldbyrdet. Han, som har

begyndt sin gode gerning i dig, vil også fuldføre den. Din bodskamp vil han krone med sejr, og da er tiden inde til, at du tør tro Guds nåde og tilegne dig Kristi fortjeneste.

Sker det nu, at synderen midt i sin elendighed og med alle sine nederlag kommer til Kristus og oplever freden og glæden i troen på ham, bliver disse rådgivere helt forfærdede. Så hurtigt og så let går det rigtig nok ikke at få den rette tro i eje. Det er jo det, de selv har stræbt efter i årevis, men endnu ikke tør rose sig af at have opnået. Skulle da en, som kommer lige direkte fra syndens brede vej, opnå det på et øjeblik?

Sådan knurrer de, skønt den benåede synder ikke giver sig selv, men Gud æren for det, der er sket. De knurrer, skønt hele hans væsen bærer vidnesbyrd om, at "Herrens glæde er hans styrke", og skønt han ikke er blevet mindre nøjeregnende med sin vandel end før, men først nu har fået helliggørelsens sande liv og kraft.

Om alt dette taler Jesus i **Luk. 15** . Både om dem, der som fortabte syndere modtager nåde, og om

dem, der knurrer herover.

Og nu - "hid alle, som tørster, her er vand, kom I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk!" **Esajas 55:1** . her er Guds hus og himlens port, her er godt at være. Her hører vi Herren Jesus selv tale og ser hans sindelag mod syndere. Men kommer vi uden hunger og tørst, med et koldt, adspredt og ligegyldigt hjerte, er det omsonst, at vi kommer, thi "rige har han sendt tomhændet bort." (s.111) **Luk. 1:53** . Vi har god grund til med Paulus at bede om, at "vor Herre Jesu Kristi Gud, herlighedens fader, vil give os visdoms og åbenbarings ånd i vor erkendelse af ham, og at han vil oplyse vort hjertes øjne, så vi forstår, hvilket håb han kaldte os til, hvor rig på herlighed hans arv er iblandt de hellige, så at vi sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden, og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse" **Ef. 1:17-18 og 3:18-19** .

Toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham. Da farisæerne og de skriftkloge

knurrede herover og sagde: "Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem," nægtede Jesus det ikke. Tværtimod! I de tre herlige lignelser om det bortkomne får, den tabte sølvmønt og den fortabte søn ikke blot bekræfter han, at han tager imod syndere, men siger os tillige, at han søger dem og løber dem i møde, og at der bliver glæde i himmelen over en synder, som omvender sig.

Farisæernes knurren tegner Jesus i billedet af den tabte søns ældre broder, som ikke vil gå ind og tage del i glæden, men bliver stående udenfor, og som bebrejder faderen den kærlighed, han ødsler på den søn, der har "ødslet hans ejendom bort sammen med skøger"

Her ser vi bredden og længden og højden og dybden af Kristi kærlighed, den, som overgår al erkendelse. Her hører en synder de lifligste ord, her bydes til gæstebud for de fattige, ja for de mest uværdige. De mætte derimod, de rige, de raske og stærke, for hvem synden endnu aldrig er blevet nogen byrde, vil som Israels børn i ørkenen sige: "Vi er lede ved denne usle føde" Men også

for dem skal der komme en dag, da deres kraft er udtømt, og de må erkende værdien af den trøst, de nu ringeagter.

Hvor meget mener I, jeres kristendom er værd, I, der er så rige og så mætte, at hele Kristi kærligheds fylde ikke smager (s.112) jer? Om også I er ganske kristne, grånede i Herrens tjeneste er det et betænkeligt dødens tegn, hvis det ikke længere er jer magtpåliggende sammen med toldere og syndere at få del i Guds barmhjertighed. Hverken David, Paulus eller Peter eller nogen anden af de gamle hellige nåede nogen sinde længere end til synderpladsen og fik aldrig lært at klare sig med anden trøst mod deres synd end Guds nåde.

At afsløre hyklere og skelne de døde kristne fra de levende er et øjeblikks sag, når blot man stiller dem over for Guds nåde i Kristus og lægger mærke til, om denne er dem dyrebar, eller de betragter den som overflødig.

Men der findes syndere, så usle i deres egne øjne, at de ikke vover at tilegne sig nogen trøst, fordi de

stadig kommer til kort i deres kamp mod synden. Der findes syndere med så store og svære synder på samvittigheden, at de med rette burde være fordømte. Og der findes hjerter så bundfordærvede, at de aldrig vil kunne blive tilstrækkelig alvorlige, oprigtige og sønderknuste.

Hører I det, I toldere og syndere. Det er netop sådanne fortabte væsener, I er - bortkomne får, tabte sønner og døtre. Men her siger Jesus, at netop sådanne er det, han søger - og søger dem netop, som de er.

Om denne trøsterige sandhed har vi i vor bibel et trefoldigt vidnesbyrd.

Jesu egne gerninger bekræfter den. Årsagen til farisæernes knurren var jo netop, at Jesus mødte toldere og syndere med åben favn. Det er selv bærmen i folket, der betegnes med disse to ord. Toldere var almindelig foragtede, dels, fordi de var gået i romernes tjeneste, og dels, fordi de misbrugte deres stilling til ved uredelighed og pengeafpresning at berige sig selv. Udtrykket "syndere" i denne forbindelse omfatter alle andre

for grove synder og laster berygtede personer. Og disse mennesker - syndere af værste slags - tager Jesus imod. (s.113)

Vi ser det bekræftet endog af hans fjender. "Han tager imod syndere og spiser sammen med dem," sagde de knurrende farisæere. Det var så vist ikke for at sige noget godt om ham, at de gav ham dette vidnesbyrd. Men det, der var ment som en anklage, klinger for en synders øre som det lifligste evangelium. De, der frygter for, at Jesu venner bruger for stærke ord til hans pris, må da blive overbevist, når også hans fjender vidner om ham, at han tager imod syndere.

Det herligste vidnesbyrd får vi dog gennem Jesu egne ord.

Med blikket fæstet på "toldere og skøger" lægger han gennem de lignelser, han fortæller, sit hjertelag mod syndere for dagen. Det er, som han vil sige:

"De er i mine øjne som det tabte får, den tabte mønt og den søn, der blev sin faders sørgebarn. Derfor gør jeg ligesom den mand, der havde hunderede får og mistede et af dem, forlader de

99 i ørkenen og går ud efter det, jeg har mistet. Og når jeg har fundet det, driver jeg det ikke foran mig med hug og slag, men lægger det på mine skuldre med glæde, bærer det hjem og siger til mine venner: "Glæd jer med mig, thi jeg har fundet det får, jeg havde mistet"

Jeg er som den kvinde, der havde 10 drakmer og tabte en af dem. Det er for hende lige så mange dages arbejdsløn, og hun tænder straks lys og fejer huset og leder ivrigt, lige til hun finder den. Og når hun har fundet den, udbryder hun: "Glæd jer med mig, thi jeg har fundet den drakme, som jeg havde tabt" Således har også jeg arbejdet for menneskesjæle. De skal være min løn for min møje, og ikke en eneste af dem vil jeg miste. Ligesom hyrden glædede sig over sit genfundne får, og kvinden, da hun fandt den mønt, hun havde tabt, "sådan siger jeg eder, bliver der glæde hos Guds engle over en synder, som omvender sig"

Ja endnu mere - jeg er en fader, som har to sønner. Den ene af dem volder mig bitter sorg. Han rejser langt bort til et (s.114) fremmed land

og øder der sin formue i et udsvævende liv. Men da pengene slipper op, kommer han i nød. Ensom sidder han mellem svinene på marken og ønsker at mætte sig med svineføde. Da går han i seig selv. Han tænker på daglejerne derhjemme, som har fuldt op af mad, og han står op for at gå hjem til sin fader. Men faderen ser ham, mens han endnu er langt borte, og grebet af kærlighed og medynk - uden et øjeblik at tænke på sønnens skyld og uværdighed - løber han ham i møde, falder ham om halsen og kysser ham. Han lader ham iføre den bedste klædning, giver ham ring på fingeren og sko på fødderne og laver en glædesfest, idet han siger:

"Lad os spise og være glade! Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen "

Det er sig selv og sit forhold til syndere, Jesus tegner for os i disse lignelser. To ting er værd at lægge mærke til, I de to første taler han om et så enfoldigt og uskyldigt væsen som et får, der har forvildet sig, og om en død ting som en sølv mønt, der er tabt. Og i den tredje nævner han ikke med et eneste ord den skyld, sønnen har pådraget sig

ved sin handlemåde. Faderen har kun øje for den sørgelige tilstand, han befinder sig i, og giver kun udtryk for sin glæde over hans hjemkomst.

Vi forstår, der ligger en virkelighed bag ved Paulus' ord i **2. Kor. 5:19** :

"Det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser"

Og i **Rom. 5:18-19** , hvor han siger:

"Ligesom der af den enes fald fulgte fordømmelse for alle mennesker, således skal der af den enes retfærd følge retfærdiggørelse til liv for alle mennesker. Thi ligesom de mange kom til at stå som syndere ved det ene menneskes ulydighed, således skal også de mange komme til at stå som retfærdige ved den enes lydighed"

Mens vi endnu var fjender, blev vi forligt med Gud ved hans søns død. Så forstår vi også Paulus, når han skriver, at "alt, hvad loven siger, taler den til dem, der er under loven, (s.115) for at hver mund skal stoppes og hele verden stå strafskyldig for Gud," og at loven skal være os "en tugtemester til Kristus, for at vi skulle blive reetfærdiggjorte af

tro" **Rom. 3:19** og **Gal. 3:24** . Thi siden Gud lod falde på Jesus "den skyld, der lå på os alle," og Guds Søn, "født under loven", udgød sit blod til syndernes forladelse, er Sønnens lydighed det eneste i himmel og på jord, der har nogen værdi for Gud. Derfor er også alle menneske i Guds øjne lige store syndere - "der er ingen forskel" **Rom. 3:22** . Derfor er der heller intet hverken i himlen eller på jorden, som Gud med så stor nidkærhed våger over, som sin søns ære. "Kysser Sønnen, at han ikke vredes" siger han i **Salme 2** .

Dette kaster lys over den gåde, det er, at Gud kan møde de mest uværdige med sin nåde og glæde sig over dem. Thi ingen er så beredvillig til at "hylde Sønnen" som den, der ikke selv ejer andet end synd og skam. Derfor måtte Jesus til sin tids mest religiøse mennesker sige: "Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I" Og derfor siger han ved en anden lejlighed: "De sidste skal blive de første og de første de sidste".

Så mærkelige domme fældes der i nådens rige. Deraf følger, som Luther siger, at "mange vandrer på fromheds vej lige til himlens port og havner

dog i helvede, og mange vandrer på syndens brede vej lige til helvedes port og kommer dog i himlen" Derfor må du, hvis du nærmer dig Gud, vogte dig for at møde frem med noget af din egen værdighed, thi mod dette er han en fortærende ild.

Men hvordan skal jeg da forholde mig? Spørger du. Thi mod synden er han jo også en fortærende ild.

Du må holde Guds vidnesbyrd om sin søn for sandt. Og dette vidnesbyrd lyder således:

"Han tog vore smerter på sig" - smerten ved ildens fortærende hede og lovens forbandelse - og "han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld" (s.116)

Hvis du ikke tror, at dine synder er kastet på Kristus, og at hans fortjeneste og gerninger tilregnes dig, bliver den evige fortabelse din lod. Thi aldrig kan du ved din egen stræben blive synden kvit. Men i samme øjeblik, du i tro vender dig til Jesus, slutter han dig i sin favn og bærer dig på sine skuldre. Der bliver glæde i himlen og glæde i dit eget hjerte. Faderen favner sin søn og

sønnen sin fader. At elske og tjene din frelser bliver nu din største lyst og ikke en tung pligt som før. Alt dette sker i den stund, du i din sydenød tror på Kristus.

Du har så ofte voldt din frelser sorg. Hvorfor ikke nu berede ham den glæde at tro ham på hans ord, når han siger, at dine synder er hans og hans retfærdighed din. Kan du andet, når du ser hans hjerte brænde af kærlighed, ser ham løbe efter det får, han har mistet, og ser hans glæde, når han har fundet det.

Både i ord og i handling har Jesus således vist os sit hjertelag imod syndere. Men han giver også anvisning på, hvordan og hvornår vi får del i denne hans store nåde. Han vidste kun alt for godt, hvor nødvendigt dette var. Uden det ville al vor prædiken om Guds nåde, Guds kærlighed og Kristi fortjeneste være omsonst. Nogle ville da, når de hører tale om nåde, mene, at den også er for de ubodfærdige og selvsikre. Andre ville gøre gældende, at alle vakte, syndbetyngede og elendige ingen adgang har til at få del i den. Den ene forveksler bod med helliggørelse og mener, at

synden må overvindes, før nåde kan påregnes. Den anden mener, at sorg over synden er tilstrækkeligt bevis for omvendelsens ægthed, og at man således har lov at tro sig frelst, skønt denne anger og tro ikke virker nogen forandring i ens liv. En vil opstille et bestemt skema og kræve dets forskellige punkter overholdt i den rigtige orden, glemmende, at "vinden blæser, hvorhen den vil" **Johs. 3:8** . en anden tager al fromhed og religiøsitet for gode varer uden at undersøge, om den står prøve over for Skriftens krav.

Hertil kommer de grovere vildfarelser. Intet menneske skal (s.117) gå fortabt, hedder det, men alle til sidst blive salige. Denne påstand grunder man enten på Guds almindelige nåde eller på Kristi fortjeneste.

Midt i dette virvar af meninger er vejen, vi må gå, afstukket tydeligt og klart af den Herre Jesus selv. Navnlig for en synder, der er i nød, er dette af uvurderlig betydning. En sådan stiller ofte sig selv uden for evangeliets trøst, idet han spørger: Hvem gælder det egentlig for? Om Kristi kærlighed ved jeg, og om nåden og forsoningen

ved jeg, men denne viden har også de fordømte, og den skal i al evighed forøge deres pine. Alle er frikøbt, men mange bliver dog ikke frelst. Der må altså være ganske bestemte betingelser for os at opfylde. Blot jeg vidste, at min anger og min omvendelse er af rette slags, skulle jeg let kunne tro forladelse, selv for de sværeste synder.

Alle sådanne spørgsmål besvares her af Jesus selv. Med de skønneste farver har han i lignelsen om den tabte og genfundne søn malet for os billedet af en synders omvendelse og bod, og hvad dette førte med sig. Måtte blot Gud gøre vor forstands øjne oplyste til at kunne se det.

"En mand havde to sønner," siger Jesus. Hvorfor netop to?

Og hvem er disse sønner?

Kender vi anledningen til, at en lignelse bliver fremført, letter det os forståelsen af den. Her var anledningen den, at en skare foragtede og ulykkelige syndere kom til Jesus, mens en anden skare, som følte sig højt hævet over disse, knurrede over den modtagelse, Jesus gav dem.

De to sønner bliver da billedet på disse to slags mennesker, som altid findes inden for kirken, og som også dengang samlede sig om Jesus: de letsindige og de egenretfærdige. Men i lignelsen fremstår inden længe endnu en tredje person: den hjemvendte og benådede søn, han, som havde været død og var blevet levende igen. Hvor evangeliet forkyndes og af nogle modtages til frelse, vil der altid findes disse tre kategorier af (s.118) mennesker: de letsindige og gudløse, de omvendte og benådede og de egenretfærdige.

Den første kategori er helt verdslig, de to andre er religiøse, men dog indbyrdes vidt forskellige.

I lignelsen skildrer Jesus først synderens fortabte tilstand. Sønnen fik sin arv udbetalt og rejste langt bort til et fremmed land, hvor han brugte sin formue i et udsvævende liv. Dermed har vi billedet af et menneske, der går bort fra sin Gud, bliver et verdens barn, forøder sin dåbs nåde, er død i overtrædelser og synder og lever sit liv uden Gud. Han behøver slet ikke at være en lastens træl eller have gjort sig skyldig i særlig grove

synder. De udsvævende liv nævnes jo først i vers 15 og blot som en anden for for livet borte fra Gud. Han kan være en agtværdig borger i samfundet, redelig, ordentlig og godgørende og dog være "levende død" - borte fra Gud. Om den fortabte søn siger Jesus ikke, at han begik nogen forbrydelse, men blot, at han rejste bort - langt bort til et fremmed land - bort fra sin fader. Et verdens barn, en, der ikke er født på ny, kan være så from og elskelig som nogen, men er dog altid borte fra Gud. At han måske nærmer sig Gud i bøn eller bøjer sine knæ ved Herrens alter, forandrer ikke sagen, thi Herren siger: "Dette folk holder sig kun nær med sin mund og ærer mig med sine læber, men hjertet er fjernt fra mig" **Esajas 29:13** .

"Han ødte sin formue i et udsvævende liv" siger Jesus videre. Det er sin barneret hos Gud, sin delagtighed i Kristi fortjeneste, Guds hellige Ånd i hjertet og sin evige salighed, kort sagt alt, hvad Kristus har forhvervet os og i dåben skænket os, at mennesker sætter over styr. Da er de atter helt og holdent i djævelens vold, sunket dybt i den elendighed, der er den sørgelige følge af Adams

fald.

Med Adams fald gik Guds billedet i mennesket tabt. Det blev menneskehjertes natur at elske synden og alt det forkrænkelige, men være ligegyldig for Gud og de himmelske ting. Og det blev menneskeforstandens natur at fatte det jordiske, (s.119) men ikke det himmelske, tænke forvendte tanker om Gud og hellere tro løggen end sandheden. Og når mennesker er gået bort fra Gud og har forødt sin arv, er denne natur eneherkende.

Dermed er vi inde på det tredje, Jesus siger om den fortabte søn:

"Han var død" Ikke legemlig død, men åndelig. Død, ikke for mennesker, men for Gud. Og når det i vers 17 hedder:

"Han gik i sig selv," antydes dermed, at han var ude af sig selv.

Et menneske, der kan leve sit liv borte fra Gud, er så vist også fra sind og sans. Er ikke du fra sind og sans, som er overbevist om Guds nærværelse, men dog taler og handler på en måde, som du

aldrig ville vove, om blot en engel var synlig til stede i din nærhed. Er ikke du åndelig død, som tror, at Guds egen søn blev menneske, blev vor broder og vor frænde, men har glædet dig mere over en nok så ringe jordisk gave end over denne herlige sandhed. Er ikke hjertet jordisk og åndelig dødt, når du dagen lang kan tale om jordiske ting, men ikke en eneste time om din frelser. "Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med" **Luk. 6:45** . Det kunne belyses med utallige eksempler.

Det, Jesus her siger om den fortabte søn - at han rejste langt bort - til et fremmed lad - ødte sin formue - var død - var fra sind og sans - er det samme, som Paulus siger om os alle i **Ef. 2** :
I var "uden forbindelse med Kristus, udelukkede fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden. - I var døde i jeres overtrædelser og synder, som I førhen vandrede i, ledede af denne verdens tidsånd og af herskeren over luftens rige, den åndemagt, som nu er virksom i ulydighedens børn. Til dem hørte vi også alle førhen, da vi fulgte vort køds lyster og gjorde, hvad kødet og tankerne ville, og af natur var vi vredens børn ligesom de andre"

(s.120)

Men livet uden Gud bliver i det lange løb uhyggelig øde og tomt. Stå op om morgenen uden Gud og falde i søvn om aftenen uden ham. Være uden Gud i arbejde og i hvile, i glæde og i sorg. Fordi sjælen er udgået fra Gud og bestemt til at leve med Gud, bliver livet uden ham blottet for indhold og mening.

Denne tomhed og dette savn blev også den fortabte søns erfaring. Da han havde sat alt til, blev der en svær hungersnød i landet, og han begyndte at lide nød.

Hvad gjorde han da? Han gik hen og holdt sig til hos en af borgerne der i landet, og han sendte ham ud på sine marker for at vogte svin.

Her tegner Jesus for os overgangen fra det pænere til det mere løsslupne liv, hvori den higende sjæl, døv for al fornuft, søger at finde erstatning for freden i Gud.

Dybere var det ikke muligt at synke. Langt borte fra sit rige, lykkelige hjem sidder nu den rige

mands og kærlige faders elskede søn iført de slidte og snavsede rester af de dengang så gode og kostbare klæder, udsultet og forkommen. Hans eneste adspredelse er at se på svinenes roden i jorden og høre deres grynten.

Så ynkelig er ifølge Jesu fremstilling en synders stilling, når han har vendt sig bort fra sit livs Gud, sin himmelske fader. Bestemt til at pleje omgang med Gud og engle, gå klædt i Kristi retfærdigheds skinnende hvide dragt, være bolig for Guds hellige Ånd og nu fornædret til at være en Satans træl, priggivet de allerlaveste lyster og begæringer.

"Han ønskede at fylde sig med de bønner, som svinene åd; og ingen gav ham noget"

End ikke de mest utøjlede og hæmningsløse liv giver sunderen den tilfredsstillende, han søger. Tomheden og uroen i hans indre forøges blot, men netop dette bliver årsagen til, at han vågner til besindelse.

"Han gik i sig selv og sagde: Hvor mange (s.121) daglejere hjemme hos min fader har ikke fuldt op

af mad? Og her er jeg ved at sulte ihjel. Jeg vil stå op og gå til min fader"

Der er en et bestemt forhold, vi skal mærke os. Det var nøden, der bragte den fortabte søn til at gå i sig selv, siger Jesus. Han lader ikke faderen skikke bud til ham og synes således helt at lade det egentlige vækkelsesmiddel, ordet, og Helligåndens gerning ude af betragtning. Grunden hertil er, at det er forskellen mellem de dybt faldne og de egenretfærdige, Jesus vil have frem.

"Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I," sagde Jesus til farisæerne. Og som forklaring anfører han ikke det, de havde fælles, Guds kald gennem Ånden og ordet, men det, der udgjorde forskellem imellem dem.

Farisæerne var daglejere, som havde "fuldt op af mad" dvs. fandt trøst i deres eget arbejde, deres egen fortjeneste og deres egen retfærdighed. Tolderne derimod var fortabte sønner i fremmed land, som var bragt til erkendelse af deres nød og derfor var mere modtagelige for Guds kald gennem Ånden og ordet. Men naturligvis gælder det lige fuldt, hvad Jesus siger ved en anden

lejlighed:

"Ingen kan komme til mig, uden at Faderen, som sendte mig, drager ham" **Johs. 6:44** . en ny fødsel af Ånden sker kun gennem Åndens midler og Åndens virken. Syndens gru og den væmmelse, tomhed og uro, der følger i dens spor, legemlig nød, sorger og tab, fejlslagne forhåbninger, pludselige dødsfald blandt ens nærmeste svarer alt sammen til den svære hungersnød, der ramte den fortabte søn i det fremmede land. Det anvendes af Herren til en foreløbig opvækkelse, men intet af det fører frem til en ny fødsel. Mangfoldige mennesker har søgt trøst for sorger og fejlslagne forhåbninger i religionen, men dette gør dem ikke til sande kristne. En anden sorg må først blive den altbeherskende - bedrøvelsen "efter Guds sind", den, der "virker omvendelse til frelse, som ikke fortrydes" **2. Kor. 7:10** . Derfor siger Jesus også her, at den fortabte søns sorg dybest set var (s.122) denne:

"Fader! Jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din søn"

Men vi vender tilbage til teksten.

"Han gik i sig selv," siger Jesus. Længe nok havde han været som fra sans og samling. Det samme er, som før sagt, tilfældet med ethvert menneske, selv det klogeste og det bedste, som lever borte fra Gud. Tanken er skarp og klar, når det gælder de jordiske ting, men formørkes, når det gælder de åndelige. Selv har de ingen anelse om, at de vandrer i blinde. Først bagefter, når de er vakt til at besinde sig på deres stilling, ser de tilbage og spørger med undren:

Hvor har jeg dog haft min forstand henne? Her jeg da været både blind og døv?

Det er vemodstanker, der fylder den fortabte søns sind. Han mindes daglejerne, derhjemme, som har fuldt op af mad, mens han selv, sønnen arvingen, sidder her, fjernt fra sin faders hus, i den dybeste fornedrelse, og er ved at sulte ihjel. Da er det, han tager sin beslutning:

"Jeg vil stå op og gå til min fader og sige til ham: Fader, jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din søn, lad mig gå som en af dine daglejere"

Hans tankegang er den samme, som ligger alle vakte sjæle så snublende nær. Når blot han kommer til sin fader tilstrækkelig angerfuld og sønderknust, så vil han sikkert blive godt modtaget. Det er på samme grundlag, at enhver, der er vakt til erkendelse af sin stilling, bygger sine forestillinger om Gud.

Den fortabte søns vemodige tanker bliver også hans, og udtrykt i ord lyder de omtrent således:

Her går jeg, en vildfaren og fornedret synder, slavebundet af Satan og verden og mine egne lyster. Men - jeg er jo dog alligevel et menneske, bestemt til noget langt højere og herligere end dette ydmygende slaveri. Jeg har jo dog en fader i himmelen, jeg har en frelser, som engang har købt mig til at være et Guds barn, og som i dåben har antaget mig som sin. (s.123) Blot for mine syndige lysters skyld er jeg nu så langt borte fra ham, og hvad har de skænket mig andet end tomhed og smerte. Hvor må de menneske være lykkelige, som kender Gud og lever i fortroligt samfund og venskab med ham. Jeg vil stå op og vende tilbage til min fader. Jeg vi i sand bod, med et ydmygt og

sønderknust hjerte, bede ham om nåde. Når jeg desuden begærer at få lov til at tjene ham, vil han sikkert ikke afvise mig.

En vakt sjæls bodforsøg er fulde af modsigelser: anger og egenretfærdighed, bedringsforsætter og vantro, fryd og smerte imellem hverandre.

Egenretfærdighed hos en skyldbetyngt og nedbøjet synder er det ikke udelukket? Spørger de uerfarne. Nej - Adams børn har ikke forandret sig. Hvor fortvivlet end deres stilling er, vil de stadig søge sig figenblende til at skjule deres nøgenhed med, når de skal frem for Herrens ansigt. Det kommer også tydeligt frem i denne Jesu beskrivelse af en synders omvendelse.

Men først skal vi se, hvorledes Herren karakteriserer en ægte og redelig omvendelse. Muligvis kunne derved nogen, som hidtil har levet i selvbedrag, få øjnene op for sin skæbnesvangre fejltagelse.

I og for sig er den fortabte søns klage over sin synd ikke noget bevis for hans omvendelses ægthed. Mange ubodfærdige føler synden som en

byrde uden derfor at nå frem til en sand omvendelse.

Først da han kommer til ordene: "Jeg er ikke længere værd at kaldes din søn, lad mig gå som en af dine daglejere," er der ingen tvivl længere om hans redelighed. Hellere vil han gå som daglejer i sin faders hus end leve fjernt fra ham i fremmed land.

Der er mange, der nok er i nød over deres synd og hos Gud søger nåde og trøst for deres urolige hjerter, men udlevere sig helt til ham ønsker de ikke, lige så lidt som de er villige til (s.124) forsagelse eller lidelse for Herrens skyld. De vil nyde hjemmets goder, men blive i det fremmede land.

For en redelig derimod er intet offer for stort. Koste, hvad det koste vil, blot han kan opnå at blive et nyt menneske og for stedse høre Herren til.

I sammenligning med ønsket om at blive en ret kristen må alt andet i verden blive en bi-ting. Ellers er der endnu noget der ikke er, som det skal

være. Ganske vist har mennesket, som Luther siger, "i denne nød påtaget sig mere, end det nogen sinde formår at udføre", men viljen til at ofre og lide hvad som helst for at få del i nåden må være til stede. Og endda klager netop den redelige altid over kulde og træghed og manglende alvor.

Men Jesus siger vider:

"Han stod op og gik til sin fader"

Dette er det andet bevis på ægtheden af hans omvendelse. Han nøjedes ikke med at tænke på og tale om det, klage over sin nød og fatte gode fortsætter. Han handlede. Og hvis ikke du gør det samme, så driver du gæk både med Gud og med din sjæl. Du begærer nåde, men dine skødesynder vil du ikke slippe. Du vil frelses fra at gå fortabt sammen med verden, men i verdens væsen vil du fortsætte at lave, og verdens venskab og agtelse vil du beholde. Gud lader sig ikke føre bag lyset. Tanker og ord kan aldrig i hans øjne blive det samme som handling.

Andre tynges af synden,, men slår sig dog til ro i den. De føler sig ikke hjemme i verden, men har

heller ikke kraft og mod til at bryde med den og gå ind under Kristi forsmædelse. Også de skal vide, at vel har Gud besøgt dem, og vel er de vækket op af deres syndesøvn, men født på ny er de ikke, og den rette tro har de ikke. "Thi alt det, som er født af Gud, sejrer over verden; og dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro " 1. Johs. 5:4 .

(s.125)

Men - sønnen, der gik i sig selv, var jo endnu ikke sluttet i faderes favn og var endnu ikke iført retfærdigheds klædning. Han havde endnu ikke fået sko på fødderne og dermed kraft til helliggørelse. Alligevel kan han ikke slå sig til ro derude i det fremmede land. Det samme er tilfældet med alle alvorligt vakte sjæle. De tvinges af nøden til at gå ud fra verden, før de endnu er kommet til troen.

Det betyder også mindre, om der endnu er meget, du ikke magter, blot du er klar over, hvad der fattes dig, og ikke slår dig til ro, før du har brevet det evige liv. Den, der standsker på halvvejen, tilfreds i bevidstheden om at være på vej til at

blive en kristen, opnår derimod aldrig at blive det. Hører fødselsveerne op, bliver der ingen fødsel. "Han stod op og gik" siger Jesus. Han ikke blot tog beslutningen, men førte den igennem.

Imidlertid ligger der dybt i os alle en tilbøjelighed, som er i stand til at ødelægge hele det værk, der begyndte så lovende, og gøre en vakt sjæl til farisæer, dersom ikke Guds Ånd, dels ved kraftige advarsler og dels på anden måde, modvirkede det. Mennesket er som en beruset, der aldrig kan gå lige frem ad vejen, men raver fra den ene side til den anden. Enten lever det i synden, ubekymret og sorgløst, eller også vil det frelse sig selv.

"Fader, jeg har syndet imod Himmelen og over for dig - lad mig gå som en af dine daglejere" Sådan lød den fortabte søns bekendelse og ydmyge bøn. Men den kom ikke som et spontant udbrud fra et sønderknust hjerte ved hans hjemkomst. Den var tværtimod resultatet af hans overvejelser, mens han endnu sad i sin elendighed i det fremmede land. Det er egenretfærdigheden, der stikker hovedet frem. At faderen uden videre vil genindsætte han i hans barneret, tør han ikke

regne med. Derfor må han, sønderknust og ydmyg, bevæge sin fader (s.126) til barmhjertighed og som daglejer gøre sig fortjent til hans nåde.

Vor Herre Jesus Kristus kender os i sandhed til gavn. Der er heller ingen, der har så gode betingelser for det som han. Utallige er de fortabte sønner, han har modtaget, og utallige er de ængstede hjerter, som har troet med ydmyghed og bøn at kunne bevæge ham til nåde. Ikke blot alle vakte sjæle, men også mange troende kredser bestandig om dette. Var blot deres anger og bøn oprigtig, og var de blot tilstrækkelig sønderknust over deres synd, men hvordan skal de kunne tro Guds nåde, så hårde og kolde, som de er, og ude af stand til at kunne bede, som de bør.

Det skal indrømmes, at den redeliges bekymring over dette forhold til dels skriver sig fra en let forklarlig og sund frygt for selvbedrag. Men alligevel er den smittet af egenretfærdighed, fordi han betragter det, han stræber efter, som noget, han selv skal præstere for at få del i Guds nåde. Et ydmygt og sønderknust hjerte skal ikke stemme Gud nådigt over for os, men berede os til

at modtage hans måde. Det skal ikke åbne Guds hjerte for os, men vort hjerte for Gud. Det skal ikke berede mennesker en velvillig herre, men "berede Herren et velskikket folk"

Det andet, egenretfærdigheden klynger sig til, er tjenesten.

"Lad mig gå som en af dine daglejere!" Ja, kunne jeg blot vise troskab i tjenesten, kunne jeg blot vor alvor våge og kæmpe imod synden, være from og hellig og således bevise, at min anger og tro var oprigtig, så skulle Gud sikkert være mig nådig. Men hvordan skulle han ellers kunne være det.

Således søger vakte sjæle at opstille deres egen retfærdighed i stedet for som fortabte syndere at kaste sig i Frelserens arme.

Det tredje tegn på ægtheden af den fortabte søns omvendelse er dette, at han aldrig nåede at udføre det, han havde foresat sig, før han var nået frem til sin fader og ved sin ydmyge bøn (s.127) havde søgt at bevæge hans hjerte, kommer faderen ham i møde med sin nåde. Her er vi ved selve hemmelighe

den i den sande omvendelse. Vi skal mærke os, at Jesus ikke refererer en begivenhed, der har fundet sted, men illustrerer forholdet, som det bør være. Ellers ville det måske have heddet:

"Da sønnen endelig nåede hjem til sin fader og ifølge sit forsæt havde udgydt sit hjerte for ham i anger og bøn, forbarmede faderen sig over ham osv"

Nu hedder det derimod:

"Da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham"

Langt borte - sådan klager altid de fattige i ånden, Det er langt fra sådan, som de synes, de burde være. De kan hverken angre, bede eller gøre bod, som de gerne ville, og føler sig heller ikke sønderknust, som de burde. De er i alle henseender "langt borte"

Men der er andre, som siger:

"Da jeg havde bedt, angret og gjort bod og således havde opfyldt de krav, ordet stiller, vidste jeg, at tiden var inde til også at tro og tilegne mig

Guds nåde"

En sådan omvendelse kan aldrig blive andet end en efterligning af den sande. Sand kan den ikke være, fordi den er i strid med Skriftens ord om lovens virkninger, **Rom. 7:7-13** , og det , der var hensigten med loven, **Rom. 3:19** og **5:20** . Den er i strid med lignelsen om tolderen i templet, som stod langt borte og slog sig for sit bryst.

Hemmeligheden er denne:

De, der klarer at få omvendelsen til at lykkes, har endnu aldrig set Moses' ansigt utildækket. De har aldrig forstået, at lovens krav tager sigte op menneskets hjerte, men søger blot, så godt de kan, at efterleve den i det ydre. Lykkes det ikke helt, som det skulle, trøster de sig med, at ingen kan være fuldkommen, og går således uden om alt det, de ikke magter. De er gået på kompromis med loven og har afbrudt dens od. De har selv sat målet for deres kristendom (s.128) og sat det så lavt, at de med lethed kan nå det. De har dristet sig til at flytte den Helliges grænseskel. Og den væsentligste grund er, at deres vækkelse ikke var så dybtgående eller så grundig, som den burde have været. Er vækkelsen virkelig Guds Ånds

værk, og får målet lov at blive stående hvor Gud har sat det, bliver der ingen anledning til at rose sig. Den, der tager Guds lov alvorligt og har erfaret Guds helligheds krav på hjertets inderste, opnår aldrig at blive tilfreds hverken med sin bod eller sin bøn eller noget som helst andet af sit eget. Tværtimod vil han sige:

Ak, der mangler endnu så meget! Og dette er ingen talemåde, som man så tit kan høre det, men hjertets bitre erfaring.

Det kan føre ind i den dybeste nød. Det, Gud kræver, er jo kun, hvad der er ret og rimeligt, og jeg har de bedste forsætter, men formår ikke at udføre dem. Jeg bønfaller Gud om hjælp, men i stedet for at blive bedre bliver det værre. Synder, som jeg knapt nok anede, at de boede i hjertet tager nu magten. **Rom. 7:7-15** . Og så letsindig og ligegyldig er jeg, at jeg ikke forfærdes over min stilling. Jeg burde lægge mere alvor i min bøn, men nej - tankerne flyver heletiden. Jeg burde kæmpe alvorligt mod det onde, men bukker under for den første den bedste fristelse. Gerne ville jeg slide mig i stykker, om jeg derved kunne blive anderledes - men alt er forgæves. Jeg tyr til

ordet, men det er tørt og smagløst. Jeg går til Herrens bord, men bliver blot endnu mere ulykkelig.

Frygten for, at Gud aldeles har slået hånden af mig, melder sig. Måske er jeg ikke blandt de udvalgte - eller måske har jeg syndet mod Helligånden.

Det koster kamp at komme ind gennem den snævre port. For den egenretfærdige bliver det en kamp på liv og død, før han kan bekvemme sig til som en fortabt synder at tage sin tilflugt til Guds barmhjertighed i Kristus. Længst muligt (s.129) kæmper han for at blive from og gudfrygtig, før han vil tage imod forladelse.

Andre kommer lettere igennem - det kan have forskellige årsager - men alle fører de samme bekendelser:

"Det var, da det så allermest fortvivlede ud, at Gud mødte mig med sin nåde" Da kommer nåden som den vidunderligste overraskelse, og da bliver den virkelig nåde. Da bliver troen ikke slutstenen på vort eget stræb for at få en ret omvendelse i

stand, men Herren møder os med evangeliets ord, og vi finder trøst, før vi havde tænkt det muligt.

Er dette ikke netop, hvad her står:

"Da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham"

En selvtagen tro er noget helt andet end en tro, der virkes af Gud. Den første får jeg selv i stand, når jeg finder, at min anger og bod har gjort mig værdig og vel skikket til at tro. Den anden kommer ved, at jeg hører evangeliet, og netop, når jeg er allermest uværdig.

Tre kendetegn på den rette omvendelse har vi nu anført.

Vi ser deraf, hvor stor syndenøden må være, for at hensigten med den kan nås. Så længe der er andet i verden, du regner for mere værd end Guds nåde, eller du viger tilbage ved tanken på, hvad det kan komme til at koste dig at vandre på den smalle vej, og så længe du tør løbe risikoen ved at slå dig til ro uden at gøre alvor af din omvendelse, så længe er din syndenød ikke stor nok. Bliver du

tilfreds med de fremskridt, du gør på omvendelsens vej, og søger din trøst heri, så er din vækkelse og din syndserkendelse heller ikke af den rette slags.

Har du det derimod sådan, at koste, hvad det koste vil, men livet uden Gud kan du ikke længere holde ud, da har Gud fået dig i den stilling, han ønsker. Når du i din kamp for at blive synden kvit er nået dertil, at din mund er lukket, og (s.130) du står strafskyldig for Gud, da er lovens gerning endt. Da er det kun nåden, overstrømmende rig, som den er, der kan give liv, salighed og kraft.

I sin skildring af det gribende møde mellem faderen og sønnen lægger Jesus sit hjertelag mod synderen for dagen. "Da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham"

Hans faderhjerter brænder, da han ser den søn, der har voldt ham så megen sorg, nærme sig, og uden tøven løber han ham i møde, falder ham om halsen og kysser ham.

I Jeremias 31:18-20 taler Herren af et fuldt hjerte om dette salige møde med Efraim, sit uværdige og fornedrede sørgebarn:

"er Efraim min dyrebare søn, mit yndlingsbarn? Thi så tit jeg taler om ham, må jeg mindes ham kærligt, derfor bruser mit indre, jeg ynkes over ham, lyder det fra Herren. - Jeg hører grant, hvor Efraim klager: Du tugtede mig, og jeg blev tugtet som en utæmmet kalv; omvend mig, så bliver jeg omvendt, thi du er Herren min Gud. Thi nu jeg er omvendt, angrer jeg; nu jeg har besindet mig, slår jeg mig på hofte; jeg er skamfuld og beskæmmet, thi jeg bærer min ungdoms skændsel"

Mærk dig Herrens ord:

"Derfor bruser mit indre, jeg ynkes over ham" - og mens sønnen går - med langsomme og vaklende skridt - så løber faderen, dvs. at hvor magtpåliggende det end er for en synder at modtage nåde, så er Gud endnu mere ivrig efter at komme til at give ham den. Ikke et eneste bebrejdende ord hører vi fra faderens mund, skønt sønnen i høj grad har gjort sig fortjent dertil. Har han ikke i foragt vendt sin fader ryggen, ødt sin formue og levet et udsvævende liv -

og nu er det alt sammen sænket i glemselens dyb! "Lad os spise og være glade," siger faderen, "Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen" Sønnen bliver iført den bedste klædning, (s.131) en ring bliver sat på hans hånd, og han får sko på sine fødder, fedekalven bliver slagtet og glædesfesten tager sin begyndelse. Ikke et eneste bebrejdende ord. Så fuldstændig dækker også "den bedste klædning", **Kristi retfærdighed** , al vor synd.

Først efter at faderen har omfavnet og kysset sin søn, fremkommer denne med sin angerfulde bekendelse: "Fader! Jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længere værd at kaldes din søn" Faderens kærlighed har altså ikke svækket hans skyldfølelse - snarere tværtimod.

Hvor forfærdelig synden er, ser jeg først ret på baggrund af nådens storhed. Var Guds nåde mindre, så var også min synd mindre utilbørlig, og mit hjerte ville være mindre sønderknust. Men at min himmelske faders hjerte brænder af kærlighed til mig, en syndens træl, i bund og

grund fortabt, det smelter mit hjerte ganske og aldeles.

Da Adam efter sit fald står bævende for Herrens ansigt, er dog hans indstilling fjendtlig, og han søger at redde sig ved undskyldninger og udflugter. Om dette siger Luther:

"Havde Guds straks sagt til ham: Adam, du har syndet, men jeg vil tilgive dig din synd! Da ville Adam af hele sit hjerte have forbandet synden og ydmygt og uforbeholdent have indrømmet sin skyld"

Hel og fuld tilgivelse gør ikke angeren mindre. Tværtimod! Jo større nåde et menneske har modtaget, desto dybere føles skammen over synden, og med desto større flid vil han i fremtiden vogte sig for fald. Opmærksomt vogter en benådede synder på sin vens øjne og advares derved i tide for faren.

I sin bekendelse udelader sønnen ordene:

" - lad mig gå som en af dine daglejere" Faderens store barmhjertighed og kærlige omfavelse har vakt håbet til live hos ham. Måske tør han dog

regne med noget andet og bedre end at blive daglejer. Desuden synes hans bekendelse at være blevet afbrudt af faderens befaling til tjenerne om at hente den bedste klædning. (s.132) Denne klædning blev faderens svar på sønnens bekendelse . Det er, som han vil vise, at bekendelsen ikke engang er nødvendig for at bevæge ham til barmhjertighed. Klædningen, som skal skjule al hans skam, er færdig.

De fleste og åndrigeste bibelforskere er enige om, at klædning, sko og ring ikke omtales for fuldstændighedens skyld, men at hver af disse ting har sin dybe åndelige betydning. Men selv om også det blot skal betegne, at faderen udløser over sin hjemvendte søn hele sin barmhjertigheds rigdom, så kan vi ikke andet end spørge med undren: Hvorfor skulle det netop være den bedste klædning? Kunne mindre ikke gøre det?

Lad os ikke glemme, at det er den Herre Kristus selv, der taler, og at det, han taler om, ikke har sin grund i en virkelig begivenhed, så han måtte vælge sine udtryk i overensstemmelse med de faktiske forhold. Hvert enkelt træ i lignelsen

modsvarende en bestemt side af den sandhed, han vil belyse, og hvert enkelt udtryk er valgt med henblik herpå.

I det virkelige liv ville det jo ikke være umiddelbart indlysende, at en uværdig landstryger til søn, som atter vender tilbage til hjemmet, skulle have netop den bedste klædning. Det ville også være mere sandsynligt, at sønnen ubemærket nåede helt frem til hjemmet og overraskede faderen, end at denne skulle opdage ham allerede på afstand.

Hvad er det da, Jesus vil sige os med disse faderens ord om **den bedste klædning** ?

Det skulle være den bedste, fordi det var den mest uværdige, den skulle skjule og pryde. Når den dybest faldne vender hjem, er glæden størst. Det samme forhold møder vi over alt i Guds ord.

"Hvor synden blev større, blev nåden end mere overstrømmende rig" **Rom. 5:20** .

Er du "den største blandt syndere", vil Gud på dig som den største "vise hele sin langmodighed" **1. Tim. 1:15-16** .

Og det gør han, "for at du skal komme det i hu med skam og ikke mere kunne åbne din mund, fordi (s.133) du blues, når jeg tilgiver dig alt, hvad du har gjort, lyder det fra den Herre Herren" Ezek. 16:53 .

Nåde over nåde har vi alle fået, siger Johannes. Johs. 1:16 .

"For at du skal komme det i hu med skam" siger Herren.

Hvilken følelse af dyb skamfuldhed og usigelig lykke har ikke fyldt den fortabte søns hjerte ved den modtagelse, han fik af sin fader. Han vidste kun alt for godt, hvor dybt han var sunket, og til ham, den uværdigste af alle, har faderen den bedste klædning parat.

Det er Guds hjertes største lyst at bringe syndere til at blues ved at skænke dem tilgivelse, når de allermindst venter det. Intet er ham kærere end at se den undseelse, blandet med fryd, der præger en synder, når han som den mest uværdige får den største nåde og som den mest urene bliver iført den bedste klædning.

Jesus har i andre lignelser fremstillet samme sandhed.

F.eks., når han siger, at de, der hele dagen havde stået ledige på torvet og kun arbejdet en eneste time, fik som gave af vindgårdens herre det samme, som de, der havde båret dagens byrde og hede, modtog som løn for deres arbejde. Disse fik intet ud over, hvad de havde fortjent og blev endda afvist med en alvorlig tilrettevisning, da de knurrede derover, Tolderen i templet, som var sig sine mange synder bevidst og ikke engang ville løfte sine øjne mod himmelen, gik retfærdiggjort hjem til sit hus. Farisæeren derimod ikke, skønt han unægtelig havde indlagt sig fortjeneste på forskellig vis.

En sådan ordning har Gud fastsat for ret at kunne ydmyge Adams stolte slægt. Han har "indesluttet alle under ulydighed, for at han kunne forbarme sig over alle" **Rom. 11:32** .

"Så gælder det altså blot om at synde, for at nåden kan blive større," vil da nogen sige. Denne tanke imødegår Paulus i **Rom. 6** . Og vi føjer til:

Synder har du ingen mangel på. Du har ikke nødvendig at synde endnu mere for at få synden til at flyde (s.134)over. Prøv hellere at dæmme op for dine synder, så skal du snart få at mærke, hvor mange og hvor mægtige de er. Ved loven - ikke ved lovløshed - kommer erkendelse af synd.

Loven kom til - ikke: blev taget bort - for at faldet kunne blive større. Lærer du blot at kende de synder, du har, vil du straks vinde synden tilstrækkelig stor. Men den Herre Kristus rækker dig her en stor og uudsigelig trøst. Er du end faldet så dybt i syndens og Satans vold, at du ikke blot synes, du er den største af alle syndere, men virkelig også er det, så er dette ingen hindring for, at netop du kan blive den højest benådede.

Thi i spørgsmålet om benådning ser Gud fuldstændig bort fra vor egen værdighed. Så fuldstændig har han indesluttet alle under ulydighed, for at han kunne forbarme sig over alle, at når den mest uværdige og dybest sunkne syndens trælvender om, er det hans største lyst at møde en sådan med den allerstørste nåde og derved gøre ham på samme tid taknemmelig og skamfuld. Og ingen skal i himlen synge Lammets pris så fuldttonende og skønt som netop de uværdigste syndere.

Der er ingen tvivl om, at Jesus med hver enkelt af de ting, den fortabte søn modtog ved sin hjemkomst, vil betegne noget værdifuldt på det åndelige område. Og hvad han mener, når han taler om "den bedste klædning", ved enhver kristen såre udmærket. Alligevel skal vi standse for nogle ord fra Skriften, som kaster lys over denne herlige klædning.

Da Johannes fik lov at kaste et blik ind gennem himlens port, så han foran Lammets trone en utallig skare, iført lange hvide klæder, og en af de ældste spurgte ham:

"De, som er iført de lange, hvide klæder, hvem er de? Og hvorfra er de kommet?"

Men Johannes unddrog sig fra at svare, idet han sagde:

"Min herre! Du ved det" Da sagde den ældste til ham:

"Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og de har tvættet deres klæder og gjort den hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone"

(s.135)

En klædning, gjort hvid i Lammets blod, betegner ganske enkelt, at den fortjeneste, Kristus vandt ved sit blod, er tilregnet os, og at vi således står iklædt hans retfærdighed. "Thi det er blodet, som skaffer soning" **3. Mos. 17:11** .

"Den bedste klædning" er de "frelsens klæder", den "retfærds kappe", som **Esajas** taler om i **Es. 61:10** .

I **Zak. 3.** finder vi et andet eksempel.

Herren sagde om Josua:

"Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?" Josua havde snavsede klæder på og stod foran englen. Men englen sagde til dem, der stod ham til tjeneste:

"Tag de snavsede klæder af ham " Og til ham selv sagde han:

"Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på "

Ser vi ikke atter her den fortabte søn - en brand, reddet ud af olden - står foran Herren i sine snavsede klæder.

Hvori bestod de de snavsede klæder? Og hvad fik han i stedet?

"Din skyld," siger Herren, "tager jeg fradig, og højtidsklæder skal du have på"

"Mit blod udgydes til syndernes forladelse," har Jesus selv sagt. Derfor er det naturligt, at han blandt de gaver, der ligger rede for en bodfærdig synder, først nævner den største af dem alle: "forløsningen ved hans blod" Det er jo den, der er grundlaget for alle de rettigheder, hvori sønnen skulle indsættes, og det er ved modtagelsen af den, at han modtager også de andre gaver.

Ganske vist taler Skriften om klæder i to betydninger. Paulus siger f.eks. i **Kol. 3** : "Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed osv" Men dette er ikke "den bedste klædning" Det er ikke de højtidsklæder, hvori man kan træde frem for kongen, men et Guds barns hverdagsdragt, som han skal være iført ved sin omgang med mennesker.

Denne for os usynlige, men for Gud bestandige skønne højtidsklædning er gaven fremfor alle

andre gaver. Det er den, der (s.136) gør det muligt for Gud at møde selv de største syndere med nåde, og takket være den er det muligt for alle, som tror, at stå lige retfærdige og elskelige i Guds øjne til enhver tid. Om end synden stadig klæber ved dem, så tilregnes den dem ikke, og de kaldes endog i Skriften for hellige.

Men det er en sørgelig kendsgerning, at vi har så svært ved at holde troens øjne fæstet på dette vort skønne skrud, men stadig på ny retter blikket mod vore egne klæder, os selv og vor egen retfærdighed. Så forventet er vort hjerte ved Adams fald blevet, at vi kun regner med det, vi kan se med vore legemlige øjne.

Og dog har Skriften mangfoldige vidnesbyrd om denne kostelige klædning.

"Jeg vil glæde mig højligt i Herren," siger Esajas, "min sjæl skal juble i min Gud; thi han klædte mig i frelsens klæder, hylled mig i retfærdskappe" Esajas 61:10 .

Hos Ezekiel siger Herren til bruden:

"Jeg tvættede dig med vand og salvede dig med olie, jeg klædte dig i broget vævede klæder, gav dig sko af tahasjskind - - og din dejlighed var fuldendt ved de smykker, jeg udstyrede dig med"
Ezek. 16 .

Og hos Zakarias siger englen:

"Se, jeg har taget din skyld fra dig og du skal have højtidsklæder på" **Zak. 3:4 .**

David siger til Herren:

"Kongedøtre står i kostbare klæder, dronningen i ofirguldets skrud ved din højre. Idel pragt er kongedatteren, hendes dragt er perler, stukket i guld." **Salme. 45 .**

"Alle I, som blev døbt til Kristus, har iført jer Kristus" siger Paulus.

Johannes siger om bruden:

"Der blev givet hende en skinnende ren linnedklædning at iføre sig" **Åbenbaringen 19:8.**

Og om dem, der kommer fra den store trængsel:

"De har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod" **Åbenbaringen 7:14.**

Denne lysende række af vidner aflægger et enstemmigt vidnesbyrd. Men vort forventede hjerte tager det ikke for gyldigt, når vi hos os selv ikke kan se andet end synd og urenhed.

Det (s.137) gør Gud til en løgner og berøver os den glæde, vi med rette burde eje.

Endnu blot et par bemærkninger angående denne sag.

"Skynd jer at komme med den bedste klædning", siger faderen. Han giver ikke befaling til at lade forfærdige en klædning og tilbyder mindst af alt sønnen materialer og giver ham en passende frist til selv at gøre det. Klædningen, han skulle iføres var færdig, allerede før han kom hjem.

Således er også Kristi retfærdighed fuldt færdig og venter blot på, at synderen skal komme og lade sig iføre den.

Paulus siger i **Rom. 5:**

"Vi blev, mens vi endnu var fjender, forliget med Gud ved hans søns død"

Og i 1. Kor. 5:

"Det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv"

Luther taler om sofisternes* falske lære, som går ud på, at der med Kristi retfærdighed blot skulle menes, det, Ånden virker i os, nemlig Kristi hellighed og Kristi dyder genspejlet i os. Denne påstand er et af djævelens kunstgreb, beregnet på at fratage os den fulde trøst og nytte af Kristi retfærdighed.

*sofisterne: gr. 'sofisma , af so'fos vis, bevidst falsk slutning; spidsfindigt argument, spidsfindighed; sofist - i oldtidens Grækenland: lærer i veltalenhed og filosofi; hårdkløveri; Sofisteri - brug af sofismer; ordkløveri. Sofister - klassisk skældsord for mennesker, der forsvarer selv den værste sag og gør sort til hvidt (red.)

Åndens gerning i vort hjerte tager sigte på vor helliggørelse, og den skal ikke undervurderes. Men at vi i kraft af den skulle kunne stå

retfærdige for ham, der har øjne som ildsluer, er udelukket. Den retfærdighed, der her er betegnet som "den bedste klædning" og som er den eneste, hvori en synder kan bestå for Gud, er Kristi egen retfærdighed. Fuldbyrdet af Kristus selv skænkes og tilegnes den enhver synder, der i tro tager sin tilflugt til ham. Den består ene og alene deri, at Kristus blev "født under loven" og "gjort til synd for os" Han var det, vi burde være, gjorde det, vi burde gøre, og led det, vi havde fortjent at lide. Og så fuldt og helt gik han i vort sted, at alt dette bliver tilregnet os som vor personlige fortjeneste, blot vi tilegner os det i tro. "Vi er nemlig overbevist om," siger Paulus, "at en er død i alles sted, altså er alle døde" - thi "den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, (s.138) for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham" **2. Kor. 5.** Derfor er det, han skal bære navnet:

Herre vor retfærdighed **Jeremias 23:6.**

Kristi blodige sved i Getsemane er min anger over synden, Kristi gennemstungne hjerte er mit hjerte, rensed fra al synd, Kristi gennemborede hænder er mine, Kristi fromhed, andagt, bøn og kærlighedsge

rninger - alt er mit. "Men," siger Luther, denne retfærdighed er dybt skjult, ikke blot for verden, men også for de hellige selv. Thi den består ikke i noget hos os selv, men ene og alene deri, at Kristus er "gået til faderen" - det vil sige i hans lidelse, død og opstandelse, Den ligger uden for vore sansers rækkevidde, kan hverken ses eller på anden måde erkendes, men må gribes alene i tro på Kristus, det evige sandhedens ord, som siger, at han selv er vor retfærdighed"

Videre siger Luther:

"Det er jo en underlig retfærdighed, der slet ikke består i noget hos os selv, men alligevel så helt og holdent er vores, som havde vi selv skaffet os den. Hvem kan forstå, at det skal kaldes retfærdighed, når jeg selv intet gør eller har, for hvis skyld jeg kan vinde Guds velbehag, men helt må se bort fra mig selv og regne alene med Kristus" -

Så forstår jeg, hvad Kristi retfærdighed er, forstår, at den har været færdig, lige siden Jesus råbte sit "fuldbragt" på korset, og blot venter på, at vi skal komme og lade os iklæde den.

Modtager vi gaven, der tilbydes os, er den vores. Foragter og firskyder vi den, forandrer det ikke noget i selve gaven, men vi har frivilligt valgt døden i stedet for livet.

Det ord i grundteksten, som her er gengivet ved klædning, betyder egentlig en lang, fodsid dragt, en stola. En sådan stola var frie, ansete mænds dragt - og den fortabte søn og alle andre syndere, som er klædt i Kristi retfærdighed, er i sandhed frie og højtstående personer. I Guds øjne er de kongesønner, Kristi brødre og medarvinger.

(s.139)

Men denne fodside klædning betegner endnu en dyrebar sandhed. Den siger os, at retfærdighedens kjortel dækker også vore fødder - dvs. vor vandel.

Om dette siger Luther:

"Kristi retfærdighed gør både vor person og vort levned velbehagelige for Gud."

Der findes oprigtige kristne, som sjældent nyder nogen virkelig trøst, fordi de tager anstød af deres egen bristede evne til at leve, som det sømmer sig en kristen. Deres daglige fejltrin hindrer dem i at

kunne hvile i troen på deres synders forladelse.

Min kære ven! Vel er det utilbørligt og i høj grad beklageligt med disse dine fejltrin og mangler - men er ikke også de indesluttet under begrebet synd? Hvad nytte har vi af Kristi retfærdighed, hvis den ikke dækkede os helt og holdent og skjulte både indre og ydre brøst? En kristen skades ikke af noget som helst og tilregnes ikke synd, hverken af den ene eller anden slags, så længe han blot er i Kristus. "Saligt det menneske, Herren ej tilregner synd," siger Skriften. Der står ikke: "den, so ingen synd har," men "den, hvem ingen synd tilregnes" Dette skyldes den fodsides, hvide klædning, som dækker også vore fødder.

Om ringen, skoene og fedekalven m.m behøves ikke mange ord. Det er i ordet om Kristi retfærdighed, troslivet har sin egentlige næring. Ejer vi den, følger det øvrige af sig selv.

Ringene var hos romerne tegnet på en fribåren person. Den blev båret af sønnen i huset, ikke af trællen. Hos grækerne vidnede ringen om sin bærers høje stand og store rigdom. Fra de ældste

tider har ringen været brugt som seglring og er derfor af de gamle opfattet som symbol på Åndens besegling og vidnesbyrd.

Dette fremgår af **2. Kor. 1:22** og **Rom. 8:15-16**. I sidstnævnte vers er der givet udtryk for ringens fulde betydning:

"I modtog jo ikke en ånd, der giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I modtog en ånd, der giver barnekår, (s.140) og i den råber vi: Abba, fader! Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn."

Den, som har fået ringen - Åndens vidnesbyrd - han ved det. Den, som ikke har fået det, vogte sig ved for at slå det hen i ligegyldighed, men vogte sig også for at søge vidnesbyrdet i sine følelser i stedet for at tage Gud på ordet og tro hans vidnesbyrd om sin søn.

Sko på fødderne betyder ny kraft til vandringen. Man vandrer bedre med sko end uden. Har man gennem Åndens vidnesbyrd fået vished om barnekår hos Gud, følger dermed ny lyst og ny kraft til at følge Kristus efter. Da siger man med David:

"Jeg vil løbe dine buds vej, thi du giver mit hjerte at ånde frit" **Salm 119:32**. Da gør man med glæde det, der før var en tung pligt, og giver Johannes ret, når han siger, at Guds bud er ikke svære.

Men mærk dig rækkefølgen:

Først **den bedste klædning**: Kristi retfærdighed, så **ringen**: Åndens besegling og vidnesbyrd, og til sidst **sko på fødderne**: kraft til helliggørelse.

Gæstebudet er en glædesfest så vel for den benådede synder selv som for Gud og hans engle. Jesus siger jo selv: "Om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig"
Åbenbaringen 3:20.

Det er naturligt, at den, der ser sig reddet som en brand ud af ilden og har fået forladelse for alle sine synder, fyldes med glæde og fryd. Han er jo klædt i Kristi retfærdighed, står i den inderligste forening med sin frelser, og Guds Ånd har taget bolig i hans hjerte. Fattede han til fulde, hvad

dette betyder, ville han næppe kunne leve for bare glæde.

Ofte oplever de, der har været dybest i mørke, så uudsigelige ting og bliver i den grad overvældet af Guds huses rige gave, at de er ved at sprænges af fryd. Men på dette punkt handler Gud såre forskelligt med mennesker. Det afgørende er da også, at hver enkelt får fedekalven slagtet til sit gæstebud (s.141) dvs. at Kristus, givet hen for os, bliver min, og at jeg i ham har mit hjertes højeste glæde.

Om den glæde, der bliver i himlen over en synder, som omvender sig, får vi en svag forestilling gennem faderens liflige ord. "Lad os spise og være glade," siger han, "thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen" Denne Guds forunderlige kærlighed overgår langt, hvad vi formår at fatte og begribe. At vi har Jesu egne ord derfor, og at vi er villige til at tro ham i alt andet, slår ikke til. Så begrænsede er vore forestillinger om Guds kærlighed og hans sindelag imod os. Til nød kan vi tro, at han forlader os vor synd og af nåde

antager os som sine børn og kalder os sine venner. Men at Gud og hans engle skulle glæde sig over os - uværdige syndere som vi er - det vægrer vort hjerte sig ved at tro.

Og dig er det sandt. Herren har selv sagt det. Burde vi da ikke tilbedende bøje os for sandheden i hans ord og ydmygt erkende, at for Gud er alle ting mulige. Han har virkelig et sådant hjerte. Himmel og jord skal forgå, men Herrens ord skal aldrig forgå. Og i disse tre lignelser så vel som med tydelige ord siger han os, at der bliver glæde hos Gud og hans engle over en synder, som omvender sig.

Kristendommens sjibbolet

"Og ingen kunne lære den sang uden de - - "
Åbenbaringen 14,3.

(s.145)

I Dommerbogens 12. kapitel fortælles om, hvorledes Jefta, Israels dommer og hærfører, efter at have overvundet ammoniterne måtte tage kampen på med efraimterne, fordi disse truede ham på livet, misfornøjede over, at de var gået glip af æren ved at være med i det sejrige slag. Jefta samlede da alle Gileads mænd, slog efraimterne og forhindrede dem i at vende tilbage til deres hjemsted ved at holde vadestederne over Jordan besat.

Når nu en af de efraimitiske flygtninge søgte at komme over Jordan, spurgte vagtposterne: "Er du efraimit?" svarede han da nej, sagde de til ham: "Sig sjibbolet!" Og når han da sagde sibbolet, fordi han ikke kunne udtale ordet rigtig, blev han hugget ned.

Denne fremmede accent i udtalen af et eneste ord kostede 42000 efraimter livet. Af dette ene ord afhang liv og død. Det frelste deres liv, der udtalte det rigtig, mens døden blev deres lod, der ikke var i stand til dette.

Således lyder historien om sjibbolet. Men har ikke også det åndelige Israel sit sjibbolet, sit ganske bestemte kendemærke, der gør det muligt at skelne mellem sand kristendom og al slags falsk åndelighed? Jo, lovet være Herrens navn! Gud har givet os et sjibbolet, så klart og tydeligt, at ingen behøver at være i tvivl. At få klarhed i denne sag er så vigtig, fordi menneskes meninger er mangfoldige, og frelses vej dog kun kan være en.

(s.146)

Vel findes der mennesker, der er så sikre i deres sag, at de mener det overflødigt at tage den op til nøjere prøvelse og derfor kun skænker dette spørgsmål en ganske flygtig opmærksomhed. En sådan ligegyldighed er kun mulig, hvor man endnu ikke har fået øjnene op for sagens alvor. Den dag vil komme, da disse mennesker med glæde skulle give hele verden for at få klarhed

over den vej, der af Gud selv er afstukket som den eneste, der fører til frelse. Om ikke før vil det blive brændende aktuelt - hvis ellers de får tid og lejlighed til besindelse - når de skal ud på den sidste store rejse og står foran dødens mørke, hemmelighedsfulde flod. I en så alvorlig stund plejer dog mennesker at vækkes til eftertanke og spørge sig selv: Er du nu også en ret kristen? Din nådetid er ved at rinde ud, du står ved evighedens port, og snart skal du træde frem for din Gud. Er du vis på, at det er "Guds sande nåde", du står i? **1. Pet. 5,12.** Har du vished om, at verdens dommer vil stille dig ved sin højre side blandt dem, der skal arve det evige liv, og ikke blandt dem, til hvem han skal sige: "Gå bort fra mig, jeg kender jer ikke!"

Træffer disse spørgsmål os uforberedt, og deres alvor end yderligere understreges af dødens nærhed, bliver det med usikker og bævende stemme, vi må besvare dem. Det ville derfor være godt, om vi i tide søgte at få klarhed i en så vigtig sag.

Om vejen til frelse er meningerne stærkt delte, og enhver anser naturligvis sin mening for at være den rette. Som også Skriften siger:

"En mand holder al sin færd for ret, men Herren vejer hjerter" **Ordsp. 21,2**. Vi ser jo, at ingen lever i større tryghed end den døde, forblindende verden, som mindst af alt har søgt efter sandheden. Og frejdigt og afgjort siger en:
"Gør blot ret imod alle og godt mod så mange, du kan, så forlanger Gud ikke mere. Han er jo mild og retfærdig"

En anden siger:

"Min samvittighed er så god, som den kan være, jeg går til alters og lever et pænt og ordentligt liv, jeg tror også, (s.147) at Jesus har lidt og er død på korset, og fattes der mig noget - ingen er jo fuldkommen - så vil Gud nok tilgive mig det."

Fra en tredje lyder det:

"Gud har set mine bønner og mine tårer i ensomme stunder, det er min trøst"

Og fra en fjerde:

"At Gud er min nådig, det siger mit hjerte mig, det er hans nådige førelse med mig et bevis på, og det han selv på mere direkte vis sagt mig, f.eks. i drømme, så det har jeg ikke nødvendigvis at søge yderligere bekræftelse på"

En femte tager det mere alvorligt og siger:
"Der skal andet og mere til: grundig vækkelse, sand bod, tro og helliggørelse - det er vejen"

Men også disse alvorlige sjæle er indbefattet i Jesu ord, når han siger:

"Mange skal søge at komme ind gennem den snævre port og ikke formå det" **Luk. 13,24.**

Og Paulus siger:

"Jeg giver dem det vidnesbyrd, at de er nidkære for Gud, men uden forståelse" **Rom. 10,2.**

For en er den rette nådens orden af så afgørende betydning, at Kristus og hans fortjeneste bliver en bi-ting. En anden taler kun om tro, en tredje kun om gerninger. En fjerde gør frelsen afhængig af, om han ret føler sig sønderknust og dømt. En femte taler blot om at afdø fra verden og sin egen

vilje, om forsagelse, lutring og bøn. En sjette siger:

"Størst af alt er kærligheden. En vandring i Jesu fodspor - det er vejen" Og en syvende:

"Ånds og krafts bevis, det vil jeg regne for det afgørende: "Herre, Herre, har jeg ikke profeteret ved dit navn, og har jeg ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har jeg ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?"

Så mange - og endnu flere - er de formentlige frelsesveje, som midt i kristenheden krydser hverandre. Vel findes der i de forskellige meninger, der fremsættes, meget værdifuldt, mange dyder og megen fromhed - noget, som ingen sand kristen bør foragte, men tværtimod stræbe alvorligt efter. Men det sjibbolet, der er det afgørende kendetegn, ligger ikke i nogen af disse bekendelser. Al denne åndelighed kan være lige så (s.148) fjern fra sand kristendom, som sjibbolet er forskellig fra sibbolet. Med alt dette, som i sig selv er godt, kan man på Herrens store dag risikere at få det svar: "Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig" Det er Herrens egne ord i **Matt. 7,22-23:**

"Mange skal sige til mig på hin dag: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn? Og da vil jeg sige dem rent ud: Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig, I som øver uret"

De udtalelser, der i det foregående er lagt i munden på dem, der ad forskellige veje søger at vinde frelse, må ikke misforstås.

Det er ikke ord eller udtryk, der her spørges om, men om hjertets forhold til Gud. Jesus siger jo: "Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med" **Matt. 12,34**. at en måske kommer til at udtrykke sig ufuldstændigt eller uklart, forandrer ikke noget i hans virkelige stilling. Imidlertid findes der så megen falsk åndelighed og så megen frugtesløs stræben, at det vidner om en forfærdelig ligegyldighed for sin sjæl ikke at sætte alt ind på at få klarhed over, hvor den rette vej går.

I **Luk. 13,24** siger Jesus de overraskende ord: "Mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind gennem den snævre port og ikke formå det"

"Hvorfor", spørger Luther, "skal de ikke formå det?" Uden tvivl, fordi de ikke ved, hvilken port der er den snævre" i **Matt. 22.** fremstiller Jesus himmeriget under billede af et bryllup og skildrer, hvorledes en af dem, der var med i bryllupssalen, blev kastet ud i mørket udenfor. Og i **Matt. 25** læser vi om, hvorledes frem af de to jomfruer, der gik ud for at gå brudgommen i møde, blev lukket ude fra brylluppet.

Når den milde frelser selv taler et så alvorligt sprog, må faren visselig være stor. Da sømmer det sig mindst af alt for os at være så selvsikre, at vi anser en revision af vor kristendom for at være overflødig. Hjertet er jo en underfuldig og bedragelig ting, og djævelen har fra tidernes begyndelse med slangens listighed(s.149) søgt at forføre, om det var muligt, også de udvalgte.

Desuden er sagen for vigtig til at omgås letsindigt med. Det er jo vor evige frelse eller evige fortabelse, det gælder. Al tale om, at man bør være så kærlig og hensynsfuld, at man aldrig skulle drage menneskers gudsforhold i tvivl, er en misforståelse. Hvad hjælper kærlighed og

hensynsfuldhed, når faren dog er en kendesgerning. Det var vel heller ikke af mangel på kærlighed, at Jesus talte, som han gjorde, eller at Paulus havde "en stor sorg og en uafslædig kummer i sit hjerte" og kunne ønske selv at være bandlyst fra Kristus, om han derved kunne gavne sine brødre. Og han tager dog om mennesker, som "jagede efter en lov, der kunne føre til retfærdighed" og var "nidkære for Gud" **Rom. 9 & 10.**

Nej - den rette kærlighed ser mere på, hvad der kan gavne, end på, hvad der kan behage. En underlig kærlighed ville det da også være, om, for ikke at forstyrre øjeblikkets idyl, lovede dem liv og salighed, som var hjemfaldne til den evige død.

Det var utænkeligt, at Gud, som forudså alle de forskellige meninger, der ville opstå om den rette opfattelse af, hvad der er kristendommens hovedsag og hemmelighed, ikke skulle have givet os et "sjobbolet", hvorved det er muligt at skelne mellem sand kristendom og vildfarelser af forskellige slags. Og det kendemærke, han har givet os, er tydeligt nok. Enhver, som har fundet

sandheden, og som har øjne at se med, finder det overalt i Skriften. Det, der er al sand kristendoms kendemærke er, at Kristus er blevet hjertets alt i alle. Den er en sand kristen, som med sandhed kan gøre Paulus ord til sine:

"Det, der engang var mig fordele, har jeg for Kristi skyld lært at regne for tab og skarn i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre. - Jeg døde . Men Kristus lever i mig, og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig. - Jeg vil ikke vide af noget andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet"

(s.150)

Johannes trækker skellet efter de samme linier.

"Den, som har Sønnen, har livet," siger han,

"den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet - thi livet er i Guds Søn" 1. Johs. 5,11-12.

Det, der her skal siges, er derfor intet nyt for de troende, men det er dem en glæde stadig på ny at fordybe sig i det, der er sand kristendoms hemmelighed og kendetegn, og tillige at se dette

fremstillet som et "sjibbolet", alle selvsikre til alvorlig selvprøvelse.

Hvis der virkelig i Skriften tales om noget, som kun et bestemt folk kan lære, vil det ikke være vanskeligt at udpege dem, der hører til dette folk. Og det gør der. "De synger en ny sang foran tronen," læser vi i **Åbenbaringen 14**, " - og ingen kunne lære den sang uden de hundrede og fire og fyrretyve tusinde, som er løskøbt fra jorden.

Ligesom sjibbolet var det kendetegn, der gjorde det muligt at afgøre, om en mand var gileadit eller efraimit, fordi ingen efraimit kunne udtale ordet rigtig, således er "den nye sang" det sjibbolet, der kendetegner de beseglede. Og denne sang som ingen uden de kunne lære, var sangen om Lammet.

"Du blev slagtet, og med dit blod har du til Gud købt mennesker af alle stammer og tungemål og folk og folkeslag."

Er da denne sang om Lammets fortjenester og genløsningen ved dets blod noget så så specielt, at ikke enhver skulle kunne synge den? Det burde

dog være almindelig anerkendt som det største og prisværdigste i himmel og på jord.

Viden og anerkendelse slår imidlertid ikke til. Og en bekendelse, der kun sker med munden og ikke af hjertet, lige så lidt.

Den, der ikke med forsæt vil bedrage sig selv, må finde ind til Skriftens mening, når den i denne forbindelse taler om at synge. Det er en ganske bestemt sang, det drejer sig om, en sang, som ingen uden de besejlede kunne lære.

Overalt i Bibelen, men særlig i Salmernes bog og hos Profeterne er sangen uløselig knyttet sammen med glæde og tak. (s.151) Hvad hjertet er fyldt af, finder udløsning i sang, og sangens tema vil derfor altid være det, der er hjertets højeste glæde og største skat. Blegner derimod glæden, forstummer også sangen.

I Salme 106,12 læser vi:

"Da troede de på hans ord og sang en sang til hans pris"

Og i Esajas 30,39:

"Sang skal der være os jer som i natten, når højtid går ind, en hjertets glæde, som en vandring til fløjte mod Herrens bjerg"

I Salme 137 hedder det derimod:

"Ved Babels floder der sad vi og græd - vi hængte vore harper i landets pile - hvor kan vi synge Herrens sange på fremmed grund?"

Og i Jeremias 48,33:

"Glæde og jubel er svundet fra frugthaven og Moabs land"

"Er nogen vel til mode, skal han synge lovsange," siger Jakob. **Jak. 5,13.**

Kort sagt:

et syngende hjerte er i Skrigten et lykkeligt og glad hjerte. Lige gyldige ting tolkes aldrig i sang. Sangen giver udtryk for det, der fylder og behersker, og i sangen lægger man alt det bedste, man ved. "Min styrke og lovsang er Herren, han blev mig til frelse," synger salmisten. **Salme 118,14.**

Det er da klart, at den nye sang, sangen om Lammet, må synges ikke blot med læberne, men vælde frem af et hjerte, der har sit alt i ham, til hvis pris sangen lyder. "Mit hjerte svulmer af liflige ord," siger David, "jeg kvæder mit kvad til kongens pris. - Han drog mig op af den brusende grav, af det skidne dynd - en ny sang lagde han i min mund" **Salme 45,2 // Salme 40,3-4.**

"Mit hjerte svulmer" - det er det første, vi skal mærke os, når det gælder "den nye sang"

For det andet:

det er om Lammets fortjeneste alene og ikke om Guds mangehånde velgerninger i øvrigt, at sangen lyder. Den beseglede skare på Zions bjerg kender udmærket godt alle Guds vældige og vidunderlige gerninger. De kender ham som skaberen og som den, der opretholder det skabte, og de kender i særdeleshed Helligåndens dyrebare gave og betydningsfulde gerning (s.152) i menneskers hjerter, men det er ikke derom, de synger.

"Den nye sang" er en sang til Lammets ære alene. Det er samme sag, som når Paulus siger, at han

ikke vil vide af noget andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet. I ham finder hjertet alt, hvad det behøver for at få stillet sit dybeste behov. På det sonoffer, der blev bragt på Golgata, bygger det sit håb og sin tro.

Er det ikke netop dette, der overalt i Guds ord opstilles som kendetegn på den sande tro? At vi ikke søger vort trøst i noget hos os selv, ikke engang i det, der er virket i os af Guds Ånd. Ikke i vor tro, langt mindre i troens frugter: kærlighed, guds frygt osv, men ene og alene i Kristi legemes offer. Om denne tro taler Jesus selv i Johs. 6, når han siger: "Mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik"

Derfor kedes de rette kristne derpå, at Lammet, som blev slagtet og med sit blod har købt dem til Gud, er det eneste, der fuldt ud kan tilfredsstille dem. Intet af det, de selv kan præstere, og intet af det, Ånden har virket i dem, hvor skønt og godt det så end er, kan sidestilles med dette.

"Ingen kunne lære den sang" osv. Disse mærkelige ord giver os et mægtigt udtryk af sageens alvor.

Vi forstår, det er ikke nok, at vi med munden bekender og højlydt forsikrer, at vi i Kristus har vor eneste trøst. Det er hjertets stilling, der spørges om. Om vi i vor dødsstund, drevet af nøden, skynder os at bekende Kristus, hjælper det os ikke til at dø saligt, hvis ikke hjertet er med i det. Det er klart, at der her ikke er tale om tro og bekendelse, som hvem som helst kan få bragt i stand, men om noget, der ved Guds nåde er virket i os af hans ånd. Både selve sagen og udtryksmåden er den samme, som når Herren i Jer. 31,33-34 taler om den nye pagts børn og siger, at ven skal ikke mere lære sin ven eller broder sin broder og sige: Kend Herren! Men Herren skal selv give sin lov i deres indre og skrive (s.153) den på deres hjerter. Eller som Jesus udtrykker det i Johs. 6,45:

"De skal alle være oplært af Gud"

At tro historien om Kristus og hans forsoning, at føre en hvad formen angår, velklingende bekendelse, ja profetere i Herrens navn, det er der mange, som ikke hører til den beseglede skare, der er i stand til. Det er noget, den ene broder kan lære den anden, og derfor intet sikkert kendetegn

på dem, der skal stå frelst foran Lammets trone. Men virkelig at have sin trøst og sin fred i Kristus alene og finde al sin glæde i ham, det er ikke noget, man kan tage af sig selv. Dertil kræves at nyt hjerte, og det kan kun Gud ved sit ord og sin ånd skabe i os. Hjertet lader sig ikke tvinge, det går sin egen vej. "At ville formå et menneske, som endnu ikke er kommet til tro på Kristus, til at glæde sig i Herren, er ligeså frugtesløst som at ville formå sne og is til at brænde," siger Luther. Nej - hjertet går sin egen vej, og som det er, således handler det. Her hjælper ikke mindre end en ny fødsel. En ny skabning må fremstå.

Men er hjertet således blevet nyt, bliver der også lagt en ny sang i vor mund, thi, "hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med," siger Jesus. Det, man nu taler, taler man ikke, fordi man føler sig forpligtet til det, om man vil anses for at være en ret kisten, men frivilligt og med glæde. Der er sket det, David taler om, når han siger: "Jeg troede, derfor talte jeg. Herren drog mig op af den brusende grav, af det skidne dynd, og lagde en ny sang i min mund" Da lyder bekendelsen af Kristis på en glad og barnlig måde. Frit og

naturligt tales der om nåden og retfærdigheden i ham, om troen, om syndernes forladelse og om den rette vej til livet. Sniger kulde sig ind, eller det, der før var klart, for en tid bliver dunkelt, er forholdet dog dybest set det samme. Og stadig på ny vender man tilbage til samme tema, så det for udeforstående ligefrem kan synes ensformigt.

Hvad selve indholdet af vidnesbyrdet angår, er der egentlig intet nyt, for så vidt man også tidligere har holdt sig til den (s.154) rette lære. Det er hjertets forhold til mundens bekendelse, der er blevet nyt.

For dem, der ikke selv har fået det nye sind, vil det altid være en gåde, at mennesker, der bekender sig som kristne og tilsyneladende stiler mod same mål, dog er så forskellige. Men det er "sjibbolettet", der gør forskellen. Det kunne efraimterne ikke forstå. For dem synes sjibbolet og sibbolet at være et og det samme. Men "ikke alle de, der stammer fra Israel, er virkelige israelitter," siger Paulus. Det glæder også her, og det er deri, hemmeligheden ligger.

I en by levede to brødre, der var hinanden så lig, som to mennesker af naturen kan være. De havde nydt samme opdragelse, var blevet undervist af de samme lærere og havde læst de samme bøger. Da de blev vakt til bekymring for deres sjæls frelse, skete det også samtidigt. De trak sig nu tilbage fra verdens levevis og tommer glæder, sluttede sig til ligesindende mennesker i byen, læste flittigt i Guds ord og stræbte alvorligt efter at blive sande kristne.

Men trods den tilfredsstillelse, som omgangen med Guds ord og Guds folk skænkede dem, følte de ofte i deres indre en gnavende uro i bevidstheden om visse synder, som det ikke helt ville lykkes dem at aflægge. Dog trøstede de sig selv og hinanden med, at ingen kristen var vel fuldkommen, hver havde sine fejl, og når Gud så deres ærlige vilje, ville han nok for Kristi skyld være dem nådig. Talte nogen med dem om Kristi forsoning og retfærdiggørelsen ved tro, gav de straks deres bifald dertil og var selv i stand til at tilføje en sand og rigtig bemærkning derom. Desuden deltog de med glæde i missions og afholdsarbejde og forskellig anden religiøs

virksomhed.

På den måde gik der 6 år. Da skete det, mens den ældre broder i nogle dage var bortrejst, at den yngste en aften sad og læste i Bibelen. Og nu var frelsens dag oprundet for ham.

Han standsede med undren ved **2. Kor. 5,15:**

"En (s.155) er død i alles sted, altså er alle døde"

Hvad kunne det dog betyde?

Vers 19 og 21 kastede lys over gåden, og dette lys fyldte hans sjæl med en fred og en glæde, han aldrig før havde kendt. Han så, hvad han aldrig før havde set, at der er rådet bod på syndefaldet derved, at Kristus, gjort til synd for os, er død i alles sted, således at vi i Guds øjne alle er døde i ham.

Straks begyndte han med barnets fortrolighed at takke og prise sin frelser og kunne heller ikke over for sine omgivelser tie med den vidunderlige opdagelse, han havde gjort.

Da nu den ældste broder kom hjem fra sin rejse, bemærkede han straks forandringen i sin broderes ansigtsudtryk. Den hilsen, han blev mødt med,

bragte ham også til at studse. Han forstod, der var sket noget usædvanligt, og spurgte broderen, hvorfor han var så glad.

"Jo," svarede denne, "først nu har jeg set Guds herlighed i Kristus. En er død i alles sted, altså er alle døde. Den, som ikke kendte til synd, har Gud gjort til synd for os. Vi er alle døde i Kristus og har i ham opfyldt alle lovens krav. Gennem hans sår har jeg nu fundet lægedom for alt det, du ved, der stadig pinte mig"

Broderen stod et øjeblik i tavs forundring. "Har du da aldrig før vidst dette?" spurgte han så.

"Har du da vidst det, men aldrig glædet dig over det?" lød svaret. "Vi har nok på en måde vidst det, men hvorfor har det aldrig fyldt vore hjerter med fryd?"

"At tro og at tro kan være to vidt forskellige ting," føjede han forklarende til, da han ikke fik noget svar.

Fra denne stund var der en mærkbar forskel på disse to brødre, der ellers var hinanden så lig. Den yngste kunne aldrig blive træt af at berømme

Kristi værk på Golgata. Der var virkelig blevet lagt en ny sang i hans mund. Han regnede alt for skade og skarn mod dette langt højere at kende Jesus Kristus, sin Herre. Dette gjorde ham ikke ligegyldig for praktisk gudsfrygt: bøn, ydmyghed, kærlighed og selvfornægtelse. Tværtimod! (s.156) Han blev endnu mere varm og nidkær end før, men drivkraften i det alt sammen var Kristi kærlighed.

Den ældre broder derimod blev efterhånden mere og mere uinteresseret og skeptisk, lovbunden, stiv og død.

Mere behøves ikke for at forklare, hvori den sande kristendoms hemmelighed består. Over for dette må nu enhver først og fremmest prøve sin egen kristendom og takke sin Gud, hvis lyset er gået op for ham. På samme tid vil også hans evne til at bedømme forskellig slags åndelighed udvikles. Da gælder det om, at han i sin kærlighed ikke blot handler med visdom og forsigtighed, men også midt i sin forsigtighed opflammes til nidkærhed. Blandt dem, som endnu ikke har fundet sandheden og er kommet til liv i

Gud, findes dog mange, som engang vil nå dertil. Ganske særlig, hvis alle kristne med kærlighed og takt ville vise dem den rette vej.

"Sjibbolettet" er altså Kristus, Han er det "tegn, som skal modsiges, så at mange hjertes tanker skal blive åbenbaret" **Luk. 2,35.**

Han er "en duft af liv til liv" eller "af død til død". **2. Kor. 2,16.**

Ja, Skriften kalder ham en "kostelig hjørneste" for dem, som tror, men "en anstødssten og en klippe til fald" for dem, som ikke vil tro, så at "mange iblandt dem skal snuble, falde og kvæstes, fanges og hildes"
Esajas 28,16 Esajas 8,14-15.

Og Jesu egne ord:

"Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med" vil altid stå ved magt.

Det samme gælder Paulus vidnesbyrd i **2. Kor. 4,13:**

"Og da vi har den samme troens ånd som i skriftordet: "Jeg troede, derfor talte jeg," så tror vi også, og derfor taler vi også"

Sagt i korthed til slut:

Nogle lægger vind på sønderknuselse og alvor, andre holder på kærlighed og ydmyghed og andre igen taler om at fornægte sig selv og tage afstand fra verden. Alt dette er udmærket og langt fra uden værdi, men det er ikke livet. Højst kan det tjene som forberedelse til at få livet i eje. (s.157)

Blandt den beseglede skare skal sikkert findes dem, der vil sige:

Også jeg har engang stræbt efter alt dette, men hvor alvorligt jeg end stræbte, mærkede jeg Herrens øjne, gennemtrængende som ildsluger, hvile på mig. Jeg forstod, at for ham var ikke engang himlene rene, og at Gud dømmes på et helt andet grundlag end mennesker. Og jeg døde, men Kristus blev mig liv. Han er nu min styrke og min lovsang, og for hans skyld har jeg lidt tab på alt og regner det for skarn. Herren har lagt en ny sang i min mund:

"Du blev slagtet og har med dit blod købt os til Gud" Dig være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder! Amen.

Mon du virkelig bliver salig?

Hvad er vel i sidste instans formålet med al vor syslen med åndelige ting, al vor stræben og al vor gransken, om ikke dette, at vi skal blive salige? Leve i det rette forhold til Gud, mens vi er her, og i døden gå hjem til ham og så altid være sammen med Herren.

Ville det da ikke være på sin plads, om vi et øjeblik stod stille og overvejede et og andet i denne forbindelse. Var det mere end rimeligt, om vi tog os for at undersøge, om vor stræben nu også er af den beskaffenhed, at den virkelig fører til dette salige mål. Vi skulle dog nødig "løbe på må og få" eller kæmpe som den, der blot "støder i luften"

For manges vedkommende bliver spørgsmålet om, hvorvidt al åndelig stræben fører til målet, det første, der bør overvejes.

Kan enhver, som på en eller anden måde søger Guds rige, virkelig gøre regning på at komme

derind? Kan enhver, blot han er religiøs, gøre sig håb om at blive salig? Eller er vejen til livet tværtimod kun en?

Viser dette sidste sig at være tilfældet, bliver det næste, vi har at gøre, at undersøge, om vi nu også befinder os på denne den eneste vej til salighed. Om vi med stille glæde kan se årene forsvinde, eller om vi mangler det nye liv, der er en nødvendig betingelse for at kunne dø en salig død.

Forfærdeligt var det, om man ikke skulle få nåde til at besinde sig på dette. Og forfærdeligt er det, om man i kødelig sikkerheds letsind afgør sagen på stående fod - uden at prøve sig selv for Herrens ansigt!

(s.162)

Men den, som får nåde til at besinde sig på, hvor han står, og vil være oprigtig mod sin sjæl, vogte sig vel for at søge ud i det blå efter svar på sine spørgsmål. Han bør hverken sætte sig ned og blot tænke og overveje det eller vente et umiddelbart svar i sit hjerte. Ej heller bør han i så vigtige

spørgsmål lytte til menneskers mening, men kun spørge efter, hvad han siger, som på dommens dag skal fælde den endelige dom.

I denne forbindelse skal anføres en bemærkelsesværdig udtalelse, som Jesus selv ved en lejlighed fremsatte. Gud give os nåde til at mærke os, hvad han siger.

I Luk. 13:23-30 læser vi:

"Der var en mand, som spurgte ham: "Herre! Er det kun få, som bliver frelst?" Da sagde han til dem: "Kæmp I for at komme igennem den snævre port; thi mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind og ikke formå det. Når husbonden først er stået op og har lukket døren, og I står udenfor og begynder at banke på døren og sige: Herre! Luk op for os! - da vil han svare og sige til jer: Jeg ved ikke, hvor I er fra. Så vil I begynde at sige: Vi har da spist og drukket for dine øjne, og du har lært på vore gader. Men han skal svare og sige til jer: Jeg ved ikke, hvorfra I er; gå bort fra mig alle I, som øver uret! Der skal der være gråd og tænderskæren, når I må se Abraham og Isak og Jakob og alle profeterne i Guds rige, mens I selv

er kastet udenfor. Og de skal komme fra øst og vest og fra nord og syd og sidde til bords i Guds rige. Og se, nogle af de sidste skal være blandt de første, og nogle af de første skal være blandt de sidste"

Vi får her den overraskende oplysning, at mange skal søge at komme ind gennem den snævre port, men ikke formå det. Tillige ser vi, at det skal være mennesker, som her i tiden har haft så meget forbindelse med Gud og hans ord, at de med sandhed kan sige: Vi har da spist og drukket for dine øjne, og du har lært på vore gader. Altså mennesker, som har været (s.163) gæster ved det bryllup, hvorved himmeriet lignedes. Thi det er klart, at det, Jesus her vil have sagt, er det samme, som når han i **Matt. 22** taler om manden, der var kommet ind i bryllupssalen, men uden bryllupsklædning på, og som derfor blev kastet ud i mørket udenfor.

Hvad denne mand angår, skal vi mærke os, at det ikke er kirkens almindelige verdslige medlemmer, han repræsenterer. Gæsterne ved dette bryllup er ikke de døbtes mængde, men kun et udsnit af den.

Det er dem, som ved Åndens kald er gået ud fra verden. Thi - siger Jesus - de var kommet som følge af en indbydelse. En indbydelse, som folk felst på grund af manglende tid havde undslået sig for at efterkomme. En var bundet af sin mark, en anden af sin forretning, og ingen af disse verdens trælle kom med til brylluppet.

Denne mand derimod havde sat alt til side og var kommet til bryllup ifølge den indbydelse, han havde fået. Og dog står her:

"De skal søge at komme ind gennem den snævre port og ikke formå det"

Forfærdelige ord! Men hvad skal vi stille op? Det er vor milde frelser selv, der har talt. Hvem ville ikke gerne tale ord, der kan behage! Men skjule så alvorlige sandheder for vore venner kan vi jo dog ikke.

Det vigtigste for os bliver nu at få klarhed over, hvad ordene betyder. Hvordan det kan gå til, at mennesker, som søger at komme ind, dog ikke skal formå det.

Til alt held har Herren ikke lader os uden forklaring herpå.

Der er, ifølge Skriftens fremstilling, to muligheder.

Den første er denne:

Mange søger nok Guds rige, men ikke med den fornødne alvor. De er nok begyndt at få øjnene op, men søvnen tynger endnu deres sind. De vil eje Gud og hans nåde side og side med verden og dens venskab. Visse syndere er de villige til at aflægge, andre derimod kan, det vil sige, vil, de ikke erkende som synd, men tager dem tværtimod i forsvar.

(s.164)

Hvis nogen kommer til mig, sagde Jesus, og ikke for min skyld kan give afkald på alt, fader og moder og hustru og børn og brødre og søstre, ja endog sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Han ligner en mand, som begyndte at bygge, men ikke havde midler til at fuldføre det, han var begyndt på. Han får intet igen for den møje og de omkostninger, han har haft.

Der var en rig ung mand, som gerne ville følge Jesus, men - det lod sig nu ikke gøre med rigdommen i behold. Og da han hørte, at han måtte skille sig af med den, gik han bedrøvet bort.

Der er mange, det går på samme måde. Der kigger noget usigelig vemodigt i dette, at de går bedrøvet bort. De var kommet Guds rige så nær. De havde mødt Herren Jesus og følt sig tiltrukket af ham, men blev tvunget til at vende ham ryggen og gå bedrøvet bort. Thi opgive alt for hans skyld var dog mere, end de kunne bekvemme sig til.

Disse søger at gå ind, men formår det ikke. Andre går bort fra Herren uden selv at være klar over det. De trøster sig med en falsk trøst, idet de tror sig at være hans, skønt de aldrig har oplevet den nye fødsel og ikke har et eneste af den nye skabnings kendetegn.

Endelig er der dem, som for alt i verden ikke kan tænke sig at opgive deres søgen, men ikke desto mindre tøver, når det gælder det afgørende skridt. De tænker på omvendelse og tro, men længere

kommer de ikke. De tøver bestandig og trækker det ud, til det bliver for sent. Om dette siger Jesus: Når husbonden først er stået op og har lukket døren, og I står udenfor og begynder at banke på døren og sige: Herre! Luk op for os osv.

De havde altså haft til hensigt at gå ind, men nåede det ikke. De blev ved at udskyde det, år efter år, i tillid til, at Herren (s.165) nok skulle holde porten åben, til også de var gået igennem. Og så ser de sig pludselig bedragne og kan ikke slippe ind.

Denne første årsag til, at mennesker, som søger at gå ind gennem den snævre port, ikke skan formå det, er temmelig indlysende. Vil vi dernæst betragte den anden, støder vi på større vanskeligheder. Her er det, selve anstødsstenen ligger.

Det kan udtrykkes på følgende måde:

Mange, som søger at gå ind gennem porten, vil være i stand til at give afkald på alt, ja endog deres eget liv, for at komme ind, men endda skal

det ikke lykkes for dem. Og grunden hertil er slet og ret den, at der trods alt er noget, de hænger mere ved end selve livet og ikke vil give afkald på, nemlig deres egen mening og troen på den betydning, deres egen omvendelse og forsagelse har.

Med andre ord:

De søger at gå ind gennem den snævre port, men uden at ville agte på anvisningen om, hvor den er at finde, og løber derfor panden mod muren, hvor ingen port er.

Det er den slags mennesker, Jesus beskriver, når han taler om manden, der var kommet ind i bryllupssalen, men uden bryllupsklædningen på. Eller når han taler om de uforstandige jomfruer, som vel havde lamper, og som gik ud for at møde brudgommen, men ikke havde olie i deres kander.

"De skal søge - " siger Jesus. De skal virkelig søge alvorligt. Men Herren skal svare: "Jeg kender jer ikke?" Fejlen er, at de aldrig har stået i sand forening med ham. Han har aldrig fået lov at

være det for dem, som han skulle.

Bryllupsklædningen er jo dog Kristus og hans fortjeneste - hans retfærdigheds hvide klæder, vundet gennem tvætningen i Lammets blod. Og olien i lampen er den tro, som næres af nådens overstrømmende rigdom der, hvor synden blev stor. Den, hvem meget forlades, elsker meget. Det er synderinden ved Jesu fødder et talende bevis på.

(s.166)

De, der således søger at gå ind gennem den snævre port, men alligevel ikke kommer ind, er altså mennesker, som er i besiddelse af alt andet, blot ikke ham, som er "døren" og "vejen".

De hylder den rette lære om Kristus og troen på ham, har fattet ham med deres forstand og bekender ham med deres mund, men skal de være helt ærlige, har det større betydning for dem, hvad de selv ved Guds hjælp skal gøre og være.

Hvad skal vi sige til dette? Jo: "Det ene burde I gøre og ikke forsømme det andet" - men: vejen til frelse er kun en. Alt, hvad vi kan gøre: våge, bede, stride osv, er ting, som unægtelig har deres store

betydning, men Kristus - Kristus og hvad han har gjort - skulle dog have den fornemste plads i vort hjerte. Hjertets midtpunkt skal han være - ikke blot bekendelsens og forstandens. Her gælder det om ikke at leve på en løgn og hykle for sig selv og for andre. At du forstår med din forstand og bekender med din mund, at Kristus bør være alt for hjertet, slår ikke til. Men er det sandhed og virkelighed for dit hjerte, skal det også nok give sig udtryk i din tale.

Disse, som slår deres lid til noget hos dem selv, røber sig således derved, at de ikke kan synge "den nye sang" , den sang, om ingen kan lære uden de, der er "løskøbt fra jorden" De synger i deres hjerte en anden vise - om, hvad de selv skal gøre og være. Og grunden er, at de endnu ikke er gået så grundigt til værks med deres omvendelse, at de er kommet til kort med den. De har endnu ingen erfaring af den livens virkning, Paulus taler om, når han siger, at synden levede op og ved hjælp af budet viste sig i sin grænseløse syndighed. De har endnu aldrig oplevet dette, at synden blev større, da loven kom til, eller dette, at deres mund blev stoppet, og de stod strafskyldige

for Gud.

Denne besynderlige lære er dem komplet uforståelig, De er ikke oprigtige hverken mod sig selv eller mod ordet, men vælger og vrager og vil kun vide af det i Gudws ord, som umiddelbart tiltaler (s.167) dem. Dette derimod, som netop er, hvad de mangler, støder de fra sig med foragt. At de før nævnte erfaringer er ukendte for dem, anfægter dem ikke. Deres fromhed og nidkærhed skulle da vel være bevis nok for, at de ejer den levende tro på Kristus i deres hjerter. Således ræsonnerer de, skønt de burde vide med sig selv, at deres egne bodsøvelser betyder mere for dem end Kristus og hans fortjenste, og skønt det er en kendsgerning, at tusinder og atter tusinder har været nidkære for Gud uden at eje den levende tro og har jaget efter retfærdighed uden at nå frem til den.

Ville de dog for deres evige saligheds skyld erkende sandheden i vor Herres Jesu ord, når han siger, at det vitterlig er muligt at være med i bryllupssalen og dog blive kastet ud i mørket udenfor, nemlig, når man er kommet ind iført sine egne klæder. Eller når han siger, at det kan

lade sig gøre at søge at gå ind gennem den snævre port, at spise og drikke for Herrens øjne, profetere og gøre undergerninger ved hans navn og dog få det svar tilbage:

"Jeg har aldrig kendt her; vig bort fra mig!"

- da skal "gråd og tænderskæren" begynde.

Herren har sagt det.

Tryggest for al fare er de elendige, som aldrig bliver tilfreds med ders alvor og omvendelse, anger og bøn, men som elsker evangeliet og hungerer og tørster efter nåden i Kristi forsoning.

Thi Herren er de elendiges frelser, synderes ven, for at han må blive æret i alt, blive alt i alle.